

LEDEN

SLAVENÍ VÁNOC

Letos byl krátký advent i vánoce. Na každou z těchto dvou liturgických dob připadly jen dva týdny. Nic to však naštěstí neubírá na jejich podstatě. První týden tohoto měsíce a zároveň nového roku patří ještě do doby vánoční. Její název je v češtině odvozen od německého Weihnacht, což v překladu znamená Svátá noc. Doba vánoční je tedy v němčině uváděna jako Weihnachtszeit. Proto také mnozí lidé mají vánoce spojeny s Půlnoční mší svatou, kdy se slaví Narození Páně.

Původ této slavnosti se však nedá zcela určitě zjistit. Tertullian, Origenes, Testamentum D. N. Jesu Christi se o vánocích nezmiňují; v mnohých církvích byla slavnost vánoční ještě ve IV. století úplně neznáma. V Egyptě byla podle Cassiana ještě na začátku V. století za den narození považována slavnost Zjevení Páně. Ale již v roce 432 měl v Alexandrii biskup Pavel z Emesy kázání na den narození Páně (29. chijak – 25. prosince).

Pouze slavnost Zjevení Páně znal i Epiphanius, biskup ze Salaminy, pak veškerá církev jeruzalémská kolem r. 385 a Efrém syrský, svědek za Mesopotamii. Celkem však se dá říci, že významnější východní církve zavedly vánoční slavnost ke konci VI. století.

V Cařihradu slavil poprvé vánoční slavnost dne 25. prosince r. 379 biskup sv. Řehoř Naziánský v soukromé kapli sv. Anastasie a měl při této příležitosti slavnostní kázání (38. homilie). S odchodem sv. Řehoře se zdá, že i vánoční slavnost zanikla a že teprve za císaře Honoria opět byla zavedena (po r. 395).

V Antiochii slavil nejdříve vánoce svatý Jan Zlatoústý r. 388. Sv. Jan oznamuje v homilii dne 20. prosince téhož roku, že bude v témže roce slavit poprvé vánoce 25. prosince. Přitom podotýká, že tato slavnost se na západě slaví odedávna, že se však zvěst o ní teprve před deseti lety dostala na východ. Slavnost se konala za ohromné účasti věřících a kázání biskupa z této bohoslužby se nám Bohu díky dochovalo.

Slavnost vánoční prohlásil jako zasvěcený svátek na východě teprve Codex Justinianus z roku 529, ačkoliv již Arcadius a Honorius prohlásili vánoce za den, v němž se zakazovaly hry v cirku. Protože však sv. Jan Zlatoústý výslovně říká, že se vánoce v Římě slavily odjakživa, je třeba obrátit pozornost na římskou praxi. Anonymus Cuspiniani, Catalogus Bucherianus, kalendář Furia Philocala nebo též letopisec z r. 354, z jehož zprávy jasně vysvítá, že vánoce r. 354 se již v Římě slavily 25. prosince, i když z této zprávy neplyne, že by byly v římské církvi teprve nedávno zavedeny. Proto se právem domnívá Grisar, že již ve třetím století byly v Římě známy. Že se ve čtvrtém století slavily vánoce v Římě, dosvědčuje sv. Ambrož.

Je třeba ještě odpovědět na otázku, odkdy se v Římě slavily vánoce 25. prosince.

Zdá se, že se v Římě ve III. století utvořila praxe odchylná od kázně ostatních církví a že k ní byl dán podnět pohanskými slavnostmi, které se v měsíci prosinci konaly téměř na všech místech a ke kterým dával důvod zimní slunovrat, kdy slunce začíná opět stoupat. Tyto slavnosti se konaly u Egyptanů, Římanů i u germánských národů a byly provázeny bujarými hostinami a průvody, při kterých se zapalovaly slavnostní ohně. Sv. Augustin a sv. Lev Veliký museli zvláště zdůrazňovat, že vánoce se slaví ne vzhledem ke stvořenému slunci, ale protože se narodil Ten, který viditelné slunce stvořil. Zároveň poukazuje sv. Augustin na hluboký význam Božího úradku, který uvedl narození Krista Pána a tím nadpřirozený řád do souladu s přirozeným řádem.

V Římě se konaly od 17. do 23. prosince saturnalie. Církev se snažila odvrátit křesťany od těchto pohanských slavností, a tak obracela jejich pozornost na Ježíše Krista, který je pravým sluncem v duchovní říši. Jeho Písmo sv. nazývá na velmi mnohých místech světlem, sluncem atd., jeho nazývá sv. Cyprian, „pravým sluncem“, o něm říká sv. Ambrož: „Ten je naším novým sluncem“, a sv. Řehoř Veliký: „Kdo se označuje jménem slunce, ne-li Kristus“.

Lidstvo – dnes i vždycky – se pohybuje mezi strachem a nadějí. Naděje má svůj poslední základ v Boží věrnosti. Ježíš, Syn Boží, je vtělené Boží Já. Záchrana a spása přichází skrze něho a s ním a v něm. Když jej přijmeme, jsme připraveni na jeho slovo a dar.

Vánoční svátky se soustřeďují na velký den narození Páně, které lidé očekávali během tisíců let, na jeho slavení se církev připravovala během čtyř nedělí požehnaného adventu. Je to den po němž toužila sama příroda; neboť tímto dnem slaví slunce vítězství nad tmou.

Celý smysl vánoční doby se dá vložit do věty z Janova evangelia: „A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“. Toto tajemství sice přesahuje schopnosti našeho rozumu, ale vlévá do našich srdcí útěchu a je pramenem věčné blaženosti.

Vznešené myšlenky o narození Páně rozvíjí sv. Řehoř Naziánský v 38. promluvě: „Kristus se narodil, velebte jeho vznešenost; Kristus je na zemi, lidé povznesete se! Radujte se nebesa, chvěj se země radostí z Toho, který je zároveň nebešťanem i pozemšťanem! Kristus je oblečen naším tělem, třeste se bázní i radostí! Bázní pro hřích, radostí pro naději. Kristus se narodil z Panny; Matky ctěte panenství, abyste byly matkami Kristovými. Kdo by se neklaněl Tomu, jenž byl od počátku! Hle! Temnoty se rozptylují, stalo se světlo; staré pominulo, nové povstalo. Litera mizí, duch slaví vítězství . . . Malé dítě se nám narodilo, Syn nám byl dán; znamení moci spočívá na Jeho prsou; kříž mu slouží k povznesení“.

Použitá literatura: Kupka J., O církevním roce. Praha 1907. Schott-Messbuch B, Herder 1987.

P.L.

Liturgický kalendář

leden 2018

1. pondělí	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2. úterý	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. středa	Nejsvětějšího jména Ježíš
5. pátek	Vigilie slavnosti Zjevení Páně
6. sobota	Slavnost Zjevení Páně
7. NEDĚLE	Svátek Křtu Páně
13. sobota	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
14. NEDĚLE	2. neděle v mezidobí

17. středa	Památka sv. Antonína, opata
18. čtvrtek	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20. sobota	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka Sv. Šebestiána, mučedníka
21. NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
22. pondělí	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
24. středa	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. čtvrtek	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
26. pátek	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. sobota	Sv. Anděly Mericiové, panny
28. NEDĚLE	4. neděle v mezidobí
31. středa	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s výkladem 1. listu apoštola Jana budou pokračovat v sobotu 6. ledna ve farním sále u sv. Jana Nep.

Chorální latinská mše sv.

Chorální latinská mše sv. bude slavena v sobotu 13. a 27. ledna v kostele sv. Jana Nepomuckého od 17,30 hod.

Schůze farní rady

Schůze farní rady (VPKK) bude v pátek 12. ledna.

Přátelské večerní setkání v sobotu 13. ledna

Drazí košířští farníci, srdečně vás zvou na přátelské večerní setkání v sobotu 13. ledna do farního sálu u sv. Jana Nep. Po večerní mši sv. pozvedneme číše ke chvále Boží s poděkováním za dar života.

Těším se na vás! P. Lohelius

Martin Bláha

Mezi námi bude také Martin Bláha, který byl v naší farnosti pokřtěn před dvaceti lety o slavnosti sv. Václava 28.9. 1998. Letos 13.8. také oslaví 60 let od svého narození. Máme radost, že našel cestu k Pánu Ježíši. Přejeme mu hojnost Božích darů, zdraví a sílu do dalšího života!

On se také rád směje a nahlas. Tak mu přejme, ať mu smích vydrží.

HALO, HALO – NESEM VÁM NOVINU PŘEVELIKOU, POSLOUCHEJTE !!

Náš duchovní otec **P. Lohelius Klindera, Th.D. , O.Praem.** oslaví 14.1. 2018 krásné životní jubileum - **60. výročí narození!**

Téměř celou polovinu těchto let strávil mezi námi, službou ve všech našich kostelích – Nejsvětější Trojice, Panny Marie Nanebevzaté, sv. Jana Nepomuckého. Křtil naše děti, vyučoval je náboženství, oddával snoubence, prohluboval víru dospělých - kázal a psal různé náboženské texty, pečlivě dodržoval a vysvětloval význam liturgie. Staral se obětavě o naše nemocné a umírající, na poslední cestě doprovázel naše zemřelé. Dost práce na jednoho člověka! Vždy ji však vykonával obětavě, s láskou, milým úsměvem a porozuměním pro naše různosti a životní peripetie. Vždy u něho byl a je na prvním místě Bůh, kterému věrně a s láskou sloužil, slouží a věříme ještě dlouho bude sloužit. Při tak náročné službě dokázal ještě intenzivně studovat a získat doktorát na Katolické teologické fakultě Karlovy university, na které pak několik let i přednášel a vyučoval.

A koníčky? I na ty se dostalo, i když ne vždycky. Velký sportovec – fotbalista, hokejista, tenista, chodec. Nade vším však kraluje hudba. Zanícený kytarista, velký (výborný) zpěvák, milovník staré hudby, gregoriánského chorálu. Ovšem ani tvrdý rock mu není cizí, i do toho se umí s vervou vložit!

A co mu přeje jeho malé stádce do dalších let?

Hodně zdraví, síly, radosti, lásky, Božího požehnání a ochrany Matky Boží k dalšímu vykonávání pastýřské služby. Určitě mu i zazpíváme Mnoga ljeta, aby bylo i trochu nezbytného humoru - zpěv našeho stáda je totiž velmi „lidový“! A za vše co pro nás P. Lohelius tak obětavě a trpělivě koná, vždy s milým a chápajícím úsměvem, mu ze srdce děkujeme!

S láskou a úctou všichni jeho vděční farníci (bez rozdílu věku a pohlaví).

Apoštolát modlitby

Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na leden

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první lednovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Náboženské menšiny v Asii

– aby křesťané i ostatní náboženské menšiny v asijských zemích mohli svoji víru žít v plné svobodě.

Národní úmysl

– za odpovědný přístup občanů k prezidentským volbám v naší zemi.

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY (VSPPKK) ZE DNE 15.12. 2017

Přítomní: V. Bobysud, S. Hojek, P. Lohel

1) Podklady pro opravu varhan v kostele Nejsvětější Trojice jsou na příští rok připraveny.

Dílo je svěřeno arcibiskupskému organologovi Svobodovi.

2) Připravuje se úprava zahrady před kostelem sv. Jana Nepomuckého. Paní Gajerová pozvala na neděli 10. prosince zahradníka, který spolu s P. Lohelem a Ing. Bobysudem posoudí vhodné možnosti, jak úpravu realizovat, aby nebyla náročná na pravidelnou údržbu.

3) Architekt Ing. Karel Císař vypracoval pro košířské farníky **stručnou informaci o stavební realizaci kostela sv. Jana Nepomuckého** s charakteristikou duchovního smyslu jednotlivých architektonických prvků a s uvedením historického rámce tohoto díla. Text se připravuje k vytištění a bude všem zájemcům v příštím roce k dispozici. Touto cestou chceme vyjádřit vřelé díky za tuto jeho službu pro farnost!

4) Autobusová farní pout' by se **v květnu 2018** mohla uskutečnit do zajímavých míst v okolí Karlových Varů. Jsou jistě jako vždy vítány i jiné návrhy z řad farníků.

5) Bude vypracován projekt na opravu celé fasády kostela sv. Jana Nep.

Zapsal: P. Lohelius

Svatý Timotej a svatý Titus, biskupové – památka 26. ledna

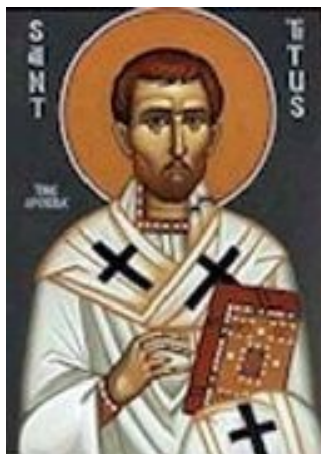
Loni jsme se věnovali v našem Farním listě sv. Timotejovi, letos si povíme něco o druhém z těchto svatých biskupů – sv. Titovi.

Svatý Titus byl spolupracovníkem svatého Pavla, který mu adresoval jeden list, který je součástí Písma svatého. Skutky Apoštolů o tomto společníkovi apoštola národů nehovoří, ale sv. Pavel ho připomíná ve více listech, zvláště ve Druhém listě Korint'ánům.

Sv. Titus pocházel pravděpodobně z Antiochie. Byl pohanského původu, ale ani sv. Pavel ani ostatní apoštolové jej nenutili k obřízce (Gal 2,3 n). Pro evangelium ho získal sám sv. Pavel, který ho proto nazývá „pravým synem ve společné víře“ (Tit 1.4). Titus se poprvé objevuje ve společnosti sv. Pavla při jeho cestě z Antiochie na jeruzalémský apoštolský sněm r. 49.

Zdá se, že Titus byl tichý, taktní a smířlivý. Proto ho Pavel pověřoval zvláštními úkoly v choulostivých situacích. Tak r. 57, když vrcholily nepokoje v korintské církevní obci, apoštol tam nešel, ačkoli původně chtěl (2 Kor 1,15nn), ale poslal Tita, aby pomohl uspořádat tamější poměry. Titus s sebou nesl Pavlův energický list (2 Kor 2,4; 7,8 nn), který se však nezachoval. Apoštolovi velmi záleželo na výsledku Titova poslání, proto ho znepokojilo, když nenašel svého společníka v Troadě (2 Kor 2,12nn), jak se pravděpodobně dohodli. Potkali se až v Makedonii (2 Kor 7,5nn). Pavel se velice zaradoval, protože Titus přinesl z Korintu dobré zprávy. Tento úspěch povzbudil Pavla tak, že napsal do Korintu další list (zachovaný jako Druhý list Korint'ánům) a pověřil Tita, aby dokončil sbírku pro jeruzalémskou církevní obec, kterou sám předtím začal. (2 Kor 8,6nn). S Titem poslal Pavel další dva pověřence. A rozlišoval přitom jejich poslání. „*Co se týká Tita, to je můj společník a můj spolupracovník mezi vámi; co se týká spolubratří, to jsou poslové církevních obcí...*“ (2 Kor 8,23).

Podobnou zbožnou úlohou pověřil Pavel Tita po návratu z prvního římského věznění. Bylo to kolem r.

65. Pavel s Titem působili jistý čas na ostrově Kréta. Tam již sice byli věřící křesťané, ale se všemi nepěknými vlastnostmi jižního Středomoří. Pavel pranýřuje jejich chyby nepřímou, když cituje slova dávného básníka Epimenida (6. stol. př. Kr.): „Křesťané jsou věční lháři, zlé potvory, lenivá břicha“, srov. Tit 1,12. A mezi těmito lidmi nechává Pavel Tita, aby *dal do pořádku, co je třeba*, a aby v městech ustanovil starší (tj. představené církevních obcí), a to „*takových, co jsou bez úhony*“. To jistě nebyla lehká úloha.

Ani pak se neobešel Pavel bez Titovy pomoci. Povolal ho do Nikopole (v západním Řecku), kde pobýval delší čas (Tit 3,12) a pak ho poslal do Dalmácie (2 Tim 3,10). Další informace o cestách Tita a o jeho smrti nám už chybějí.

Tedy byl už apoštol Pavel podruhé v římském vězení a čekal blízkou smrt. Jestli ho ještě jeho „*pravý syn v společné víře*“ před smrtí navštívil, není známo.

Všechna pozdější podání tvrdí, že se Titus po smrti apoštola Pavla vrátil na Krétu, kde také ve vysokém věku 94 let zemřel. Jeho tělo spočívalo nejdříve v katedrále v Gortyně. Když začátkem 9. století toto město zničili Turci, podařilo se zachránit z ostatků sv. Tita jen hlavu, kterou převezli do benátského chrámu sv. Marka. Za pontifikátu papeže Pavla VI. byla tato vzácná relikvie slavnostně odevzdána zpět na Krétu, a to pravoslavnému metropolitnímu chrámu v Heraklionu. By to projev úcty k řecké pravoslavné církvi i projev touhy po sjednocení východní a západní církve, které jsou, kromě jiného, spojeny v úctě k prvnímu krétskému biskupovi, sv. Titovi, společníkovi sv. Pavla.

Oběma biskupům věnoval Benedikt XVI. katechezi při generální audienci 13. prosince 2006.

Podle R. Ondruše: Blízki Bohu i ľud'om, a Internetu (Santiebeati,

<http://svatypavel.paulinky.cz/clanky/Timotej-a-Titus-Pavlovi-nejblizsi-spolupracovnici.html>)

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Mikulášská besídka

Stejně jako obvykle (po řadu předchozích let) se konala ve farním sále u sv. Jana Nep. Mikulášská besídka. Tentokrát se Mikuláš se dvěma anděly a čertíkem dostavili trochu později, až v neděli 10. prosince. Inu, i Mikulášové mají moc práce a „nestíhají“. Rozhodně ale spolu s velkým andělem stačil košířský Mikuláš připravit řadu dárků, které rozdával menší anděl a potěšili tak malé návštěvníky. Ti se zase předvedli se svými básničkami a zpěvankami, takže atmosféra v zaplněném farním sále byla opravdu vesele milá. Dík za ni patří především „nebeským bytostem“ i všem účastníkům.

Poděkování

V rámci celorepublikového festivalu Dne poezie byl jeho součástí i Večer autorského čtení poezie pod věží sv. Jana Nepomuckého v Košířích, který se konal dne 23.11.2017 v 19.00hod. ve farním sále kostela.

V letošním roce uplynulo 800 let od smrti blahoslaveného Hroznaty a přednes byl v těchto místech věnován jeho památce. Se svou vlastní tvorbou vystoupili básníci : Jarmila Hannah Čermáková, Petula Heinriche, Jiří Kačur, Aaen Jan Kratochvíl s kytarou, Irina Silecká, sochař Jaroslav Vokál, Ondřej Linhart, hrou na kytaru s vlastními texty proložil čtení spisovatel a písničkář Michal Čagánek a Martin Zborník, který celý pořad vtipně uváděl. Vlastními verši se pochlubil i mladičký a šikovný Dominik Eben.

Večer proběhl v příjemném souznění básníků s posluchači, rádi jsme se seznámili s novou českou literární tvorbou.

Na závěr večera se všichni umělci měli možnost podívat do věže s krásnou noční vyhlídkou na město a seznámit se s historií kostela za doprovodu a výkladu našeho pana varhaníka Jana Plíška.

Václava D.

SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ

Slavnost Zjevení Páně, svátek tří králů, neboli Epifanie je křesťanský svátek, který připomíná sebezjevení Boha lidstvu v osobě Ježíše Krista . Jde o tři důležité události z Ježíšova života, ze kterých zazářila Jeho božská důstojnost - trojí zjevení. Především je to zjevení novorozeného Ježíše Krista mudrcům od východu, prvním pohanům, kteří se klaněli Bohočlověku. Dále je to zjevení Ježíšova vztahu k Bohu Otci při křtu v Jordáně, ačkoliv tuto událost slavíme v poslední vánoční neděli v den svátku Křtu Páně. Za třetí je to první Ježíšův zázrak - proměnění vody ve víno na svatbě v Káně Galilejské.

Kde se však vzal a jaký je původ této slavnosti? První zmínku lze nalézt už ve 3. stol. v 1. knize Strómateis sv. Klementa Alexandrijského (Strom.1; 21, 45). Ovšem první výslovná zmínka o církevním

svátku pochází z r. 361 u Ammiana Marcellina. Západní církev převzala ve 4. stol. od Východní církve slavení příchodu tří mudrců a stanovila ho na 6. leden. Propojila ho se křtem Páně a s 1. zázrakem v Káni Galilejské. Epifanie - Epifania Domini neboli Zjevení Páně, završila a zvýšila význam Vánoc, které se stávají světovým svátkem všeobecné Církve. Božský Ženich se přišel zasnoubit s lidstvem - jde o zjevení Boha jako

SPASITELE SVĚTA.

A kde se vzali tři králové, mudrci z Východu? Vypráví o nich Matoušovo evangelium (Mt 2, 1-12). .Byli to mágové tj. mudrci z chaldejsko-perské kasty učenců a kněží, kteří se zabývali hvězdářstvím. Význam neobyčejné hvězdy, kterou viděli, znali z proroctví Balaamova, který pocházel z těch krajů, a z vnuknutí Božího. V jejich kraji také žilo mnoho židů a je tedy pravděpodobné, že se seznámili i s proroctvím Izaiáše (Iz 60, 6) a s Davidovými žalmy, které jejich příchod též předvíдалy. Z Písma a mystických zážitků a z osvícení Božího věděli o Mesiáši už tolik, že se rozhodli pro dalekou a nebezpečnou cestu, aby se mu mohli poklonit. Vedlo je to i k volbě darů - zlata jako symbol královské důstojnosti, kadidla přirozenosti božské, myrhy přirozenosti lidské. Poznali v Ježíši Kristu Tvůrce pokoje světa. K němu je dovedla hvězda navzdory všem překážkám....

Počet ani jména mudrců nejsou známy. Že měli být tři se odvozuje z počtu darů. Jména Kašpar, Melichar a Baltazar pochází až ze středověku ze 12. stol. od kancléře pařížské Sorbonny Petra Comestora. V katolických zemích se o svátku Zjevení Páně píše požehnanou křídou na dveře domů zkratka K+ M+ B a znamená to : „ Kristus ať žehná tento příbytek” -

Christus mansionem benedicat. Tři křížky symbolizují Nejsvětější Trojici.

V západních zemích se v tento den žehná voda, která je používána při obřadu kropení lidu, kadidlo, kterým se okurkuje Eucharistie, evangeliář a oltář. Požehnanou křídou se značí dveře domů.

Jak už jsme předeslali v předchozích řádcích, je svátek Tří králů v západní liturgii ztotožněn se slavností Zjevení Páně. Je dvanáctým dnem Vánoc, fakticky jím Vánoce vrcholí a končí. Svátek Tří králů upomíná na okamžik, kdy se Ježíš Bohočlověk zjevuje nejen izraelskému národu, ale VŠEM, dává se rozpoznat jako KRÁL VŠECH, které zastupují mudrci z Východu....

Dej mi, Božský Spasiteli, víru mudrců od východu. Osvět' můj rozum stejným světlem, které svítilo jim; pohni mým srdcem, abych podle jejich příkladu šel za tímto světlem a tebe upřímně a opravdově hledal. A dej, ať tě najdu, zlato - svou lásku, kadidlo - svou modlitbu, myrhu - svou obět' a trpělivost v utrpeních - vše ti obětuji., Dej abych se jednou s tebou shledal v nebesích Amen.

M.Val.

Pražští arcibiskupové - 40.část

Josef kardinál Beran (29. prosince 1888 Plzeň – 17. května 1969 Řím) byl 33. arcibiskup pražský a 22. primas český. Vystudoval plzeňské gymnázium, poté se stal studentem České koleje v Římě (Bohemicum, dnešní Nepomucenum). Po vysvěcení na kněze (1911) pokračoval ve studiu teologie (doktorát 1912). V letech 1912–1917 působil jako kaplan v Chyši, Prosenicích a Praze, dále působil nejprve jako učitel a posléze ředitel na ženském učitelském ústavu sv. Anny (1917–1928). Od roku 1928 vyučoval jako docent pastorální teologii na Teologické fakultě UK, v roce 1932 se stal profesorem teologie. V této době byl též rektorem pražského arcibiskupského kněžského semináře. V roce 1942 byl po atentátu na Heydricha zatčen a vězněn v koncentračních táborech Terezín a Dachau.

Dne 4. listopadu 1946 jej papež Pius XII. jmenoval arcibiskupem pražským a vysvěcen byl 8. prosince téhož roku. Po komunistickém převratu v roce 1948 odmítl podřídit církev komunistické moci, vystoupil proti komunisty zřízené podvratné „Katolické akci“ a exkomunikoval a suspendoval kněze Josefa Plojgara (a s ním i několik dalších), který přes jeho přísný zákaz přijal místo v komunistické vládě. Přes enormní nátlak státu exkomunikaci nikdy neodvolal. V roce 1951 ji z Plojgara na nátlak komunistické vlády sňal pražský kapitulní vikář, na což ovšem neměl patřičné pravomoci (navíc Plojgar mezi tím pilně sbíral další exkomunikace). Plojgar Beranovi zákrok proti své osobě nikdy nezapomněl a systematicky využíval svého vlivu na komunistickou proticírkevní politiku k prosazení maximálních restrikcí vůči arcibiskupovi. Například

když vláda v roce 1956 jednala o Beranově propuštění z internace, Plojhar byl striktně proti.

V letech 1949–1963 byl protiprávně internován StB na různých místech ČSR, nejprve v Arcibiskupském paláci v Praze a posléze jinde. Během internace byl neustále sledován a StB se na něj pokoušela sehnat či vyrobit kompromitující materiály. Mimo jiné jednu dobu tajně přimíchávala do nápojů a jídla pro arcibiskupa a řeholnice, která se o něj starala, afrodiziaka v naději, že bude mít příležitost natočit nějaké kompromitující scény. Ovšem akce skončila debaklem, neboť nejenže nedosáhla úspěchu, ale arcibiskup nakonec příslušníka StB, který ho tajně natáčel, přistihl.

V roce 1963 byl propuštěn z internace, bylo mu však zakázáno zdržovat se v Praze a vykonávat arcibiskupský úřad. 25. února 1965 jej papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Stát povolil arcibiskupu Beranovi odjet ze země do Říma na slavnostní předání kardinálského klobouku s úmyslem, že už mu nedovolí vrátit se do země. Komunističtí představitelé státu však arcibiskupa buďto uvedli v omyl nebo nemluvili dost jasně. Beran byl přesvědčen, že se bude moci vrátit. Že tomu tak není se dověděl až po jednání s nimi od Agostina Casaroliho. Ten mu sdělil, že papež ponechává rozhodnutí na něm. Dodal také, že pokud odjede, bude snad možné nahradit kolaborujícího pražského kapitulního vikáře za biskupa věrného Římu. Poté se Beran rozhodl, pro dobro své diecéze, do Říma odjet.

V Římě se kardinál Beran zapojil do práce Druhého vatikánského koncilu. 20. září 1965 na něm vystoupil s projevem *O svobodě svědomí*, v němž odmítl hmotný nebo duševní nátlak, nutící jednat člověka proti jeho svědomí a žádal jasné a bezvýhradné vyhlášení zásady náboženské svobody. V Římě kardinál Beran založil České náboženské středisko Velehrad. Jeho sekretářem byl po celou dobu jeho působení v Římě pozdější pomocný biskup pražský Jaroslav Škarvada.

Kardinál Beran zemřel 17. května 1969 na rakovinu plic v Papežské koleji Nepomucenum v Římě, kde bydlel. Když zemřel, komunistická vláda nepovolila převoz těla do vlasti, načež papež Pavel VI. rozhodl, že kardinál Beran bude pohřben po boku papežů v kryptách chrámu sv. Petra v Římě. Stal se tak prvním a dodnes jediným Čechem, kterému se té pocty dostalo. Pavel VI. také oproti zvyklostem osobně vedl pohřební obřady.

J.Vaš.

Použitá literatura:

VODÍČKOVÁ, Stanislava. *Uzavírám vás do svého srdce – Životopis Josefa kardinála Berana*.

Brno a Praha: Ústav pro studium totalitních režimů a Centrum pro studium demokracie a kultury, 2009.

BALÍK, Stanislav; HANUŠ, Jiří, a kol. *Primasové katolické církve: země střední Evropy v čase komunismu*.

Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2010.

POLCL, Jaroslav V., SVOBODA, Bohumil. *Kardinál Josef Beran*; Praha: Vyšehrad, 2008. Wikipedia.org

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

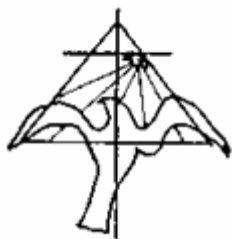
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

ÚNOR

KLANÍME SE TI.

Klanění patří k lidským projevům u nejrozličnějších národů a v rozličných kulturách od nepaměti. Může být adresováno lidem nebo božstvu. Je výrazem úcty. Někomu si vážíme, uznáváme jeho velikost, zvláštní postavení nebo schopnosti. Sklonění hlavy nebo jiné části těla je projevem uznání, podřízenosti nebo odevzdanosti. Prosit někoho na kolenu je výrazem naprosté bezmocnosti a vlastní nedostatečnosti. Nemusí však jít výhradně o prosbu, ale je možné tímto postojem vyjádřit nejhlubší vděčnost, oddanost, důvěru, lásku i radost vůči nejvyšší bytosti, kterou je Bůh.

Klanění podle slovního významu tedy znamená vnější tělesný pohyb, který jakýmkoli způsobem naznačuje, že se někdo považuje za nižšího než ten, k jehož uctění se takový pohyb koná. Ze zpráv svatého Písma, shodných se zprávami archeologie, víme, že takové pohyby byly: hluboká úklona, padnutí na tvář, políbení nohy, které ovšem předpokládá aspoň pokleknutí na kolena. Takové klanění bylo prokázáno jako úcta občanská nebo náboženská. Protože obojí je prokazováno někomu, uznávanému za nějak svrchovaného pána, bylo již ve Starém zákoně zakázáno prokazovat klanění jako náboženskou úctu někomu jinému, než jedinému Bohu.

Jedině Bohu patří zbožné klanění. Klanění Bohu je cílem všeho stvoření (Iz 45,23). Příkázání klanět se jedinému Bohu (Ex 20, 2-5), se často opakuje v dějepisných knihách Starého zákona (4 Král 17, 36), v knihách poučných (Žalm 65, 4; 85, 9; 94, 6; Moudr 16, 28); Zachariáš (14, 17) hrozí neúrodou těm, kteří se neklanějí Bohu.

V Novém zákoně je tento příkaz připomínán Ježíšem Kristem při pokušení na poušti (Mt 4, 10), v rozhovoru se Samaritánkou (Jan 4, 23).

Mesiáši, pravému Bohu, patří zbožné klanění. Je to důsledek proroctví o Mesiáši, pravém Bohu (Iz 9, 6; 11, 10; Žalm 71, 10, 11).

V postní době se církev v denní modlitbě církve modlí během prvních nedělních nešpor kantikem z listu apoštola Pavla Filipánům, kde je výzva ke klanění Kristu:

„Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost,
nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu,
ale sám sebe se zřekl,
vzal na sebe přirozenost služebníka
a stal se jedním z lidí.

Byl jako každý jiný člověk,
ponížil se a byl poslušný až k smrti,
a to k smrti na kříži.
Proto ho také Bůh povýšil
a dal mu jméno nad každé jiné jméno,
takže při Ježíšově jménu musí **pokleknout** každé koleno
na nebi, na zemi i v podsvětí
a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat:
Ježíš Kristus je Pán.” Flp 2,6-11

Správné klanění musí být konáno nejen navenek, ale celou duší a v upřímné a opravdové podrobenosti Bohu, „V duchu a pravdě“ (Jan 4, 23). Příkladem jsou blažení v nebi (Zjev 4, 9-11; 5, 11-14; 7, 9-12).

V polovině tohoto měsíce začneme prožívat postní dobu s pravidelnou modlitbou křížové cesty. Každé zastavení je také spojeno s klaněním, kterým doprovázíme Krista při jeho bolestném výstupu na Kalvárii.

Všimněme si, jak o klanění Kristu pojednává sv. Tomáš Akvinský ve své Teologické sumě. Svůj výklad rozvíjí v odpovědích na šest otázek:

1. Je-li možné se klanět stejným klaněním Kristovu lidství a jeho Božství.
2. Je-li klanění Kristovu lidství klaněním bohopocty.
3. Má-li být Kristův obraz uctíván klaněním bohopocty.
4. Má-li se uctívat klaněním bohopocty Kristův kříž.
5. Má-li se uctívat klaněním bohopocty Matka Boží.
6. Mají-li se nějakým způsobem uctívat ostatky svatých.

My se v souvislosti s prožíváním Kristova utrpení v nadcházející postní době zaměříme na čtvrtou otázku: Má-li se uctívat klaněním bohopocty Kristův kříž. Jestli ano, tak proč. Měl by nám v tomto směru prospět Tomášův výklad. Ten říká, že čest nebo úcta náleží výhradně rozumovému tvoru; necitelné věci náleží čest nebo úcta jen vzhledem rozumovému tvoru. A to dvojím způsobem. Jedním způsobem, pokud představuje rozumovou přirozenost; jiným způsobem, pokud je s ní jakýmkoliv způsobem spojena. Prvním způsobem lidé obvykle ctí obraz krále; druhým způsobem jeho šat. Obojí pak uctívají lidé tímž uctíváním, kterým ctí krále.

Jestliže tedy mluvíme o samém kříži, na němž byl Kristus ukřižován, má být od nás ctěn obojím způsobem. Jedním totiž způsobem, protože nám představuje obraz Krista, rozpjatého na něm; jiným způsobem pro dotek s údy Kristovými a proto, že byl zalit jeho krví. Proto obojím způsobem se ctí tímž uctíváním jako Kristus, totiž klaněním bohopocty. A proto také oslovujeme kříž a prosíme jej jako samého ukřižovaného.

K tomu ještě Tomáš dodává, že pokud mluvíme o obrazu kříže v jakékoliv jiné hmotě, třeba kamenné nebo dřevěné, stříbrné nebo zlaté, tak ctíme kříž jen jako obraz Krista, a ctíme jej klaněním bohopocty.

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět!

Svatý kříži, Tebe ctíme, lůžko Pána Ježíše!

P.L.

2. pátek	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. sobota	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka Sv. Ansgara, biskupa
4. neděle	5. neděle v mezidobí
5. pondělí	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. úterý	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
8. čtvrtek	Sv. Josefiny Bakhity, panny
10. sobota	Památka sv. Scholastiky, panny
11. neděle	6. neděle v mezidobí Světový den nemocných
14. středa	POPELEČNÍ STŘEDA den přísného postu
18. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
22. čtvrtek	Svátek Stolce svatého apoštola Petra
25. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem 1. listu sv. Jana budou pokračovat v sobotu 3. a 17. února po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.

Svátost pomazání nemocných

Společné udílení svátosti pomazání nemocných se uskuteční v pátek 9. února při mši sv. v kostele Nejsvětější Trojice. Případní zájemci, na něž doléhá vážnější nemoc nebo velmi pokročilý věk spojený se slabostí se mohou zapsat v sakristii.

Schůze farní rady

Další schůze farní rady (VSPKK) se svolává na pátek 9. února.

Apoštolát modlitby **Celosvětová síť modlitby s papežem**

Úmysly na únor

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první únorovou nedělí.

Všeobecný úmysl

„Ne“ korupci

– aby se nenechali korupcí ovládnout ti, kdo mají materiální, politickou nebo duchovní moc.

Národní úmysl

– abychom dobro nevnímali jen jako povinnost, ale také jako něco velkého, co smíme konat (srv. Žl 1).

Nový pomocný biskup v Pražské arcidiecézi.

Papež František jmenoval dosavadního generálního vikáře Pražské arcidiecéze

mons. ing Zdeňka Wasserbauera, ThD.
pomocným biskupem

této arcidiecéze. Jmenovací dekret mu předal 21. 1. 2018 papežský nuncius na konferenci českých a moravských biskupů v pražském Arcibiskupském paláci. Přesné datum slavnostního inauguračního obřadu v pražské katedrále ještě nebylo stanoveno, bude včas oznámeno (pravděpodobně do dvou měsíců).

Novému pomocnému biskupovi blahopřejeme a vyprošujeme mu „všechny milosti, které jsou potřebné k jeho i našemu posvěcení“.

Svatý Josef z Leonessy – památka v řádu kapucínů 4. února

Narodil se v Leonesse u Alty Sabiny (provincie Rieti v Itálii, asi 100 km severozápadně od Říma) dne 8. ledna 1556 otci Janu Desideri a matce Serafině Paolini a při křtu dostal jméno Eufranio. Ve 12 letech osiřel a jeden jeho strýc jej poslal na humanistická studia do Viterba a později do Spoleta, kde dozrálo jeho řeholní povolání.

Vyhnul se proto vznešenému sňatku a potají se uchýlil do malého kláštera 'Carcerelle' (dnes zvaného Carceri) poblíž Assisi, mezi kapucíny, kde po skončení noviciátu složil dne 8. ledna 1573 řeholní sliby. Proti jeho silnému a rozhodnému charakteru nic nezmohly pokusy příbuzných, kteří se pokoušeli přivést jej zpět domů. V tomto klášteře se stal jeho velmi dobrým přítelem bratr Jeroným z Vissy. Ten však zanedlouho zemřel.

Po noviciátu byl Josef poslán na studia, kde se živě zajímal o kulturu použitelnou pro vážný a osvěcený apoštolát. Zamíloval si učení sv. Bonaventury, a usiloval o harmonickou syntézu mezi kontemplativní spiritualitou a apoštolskou činností. Sepsal mimo jiné dílo nazvané 'Monarchia' ve kterém byl zřetelně ovlivněn spisy Serafínského doktora. Na apoštolskou činnost se připravoval pečlivým studiem teologie, Písma svatého a morálky, s ohledem na potřebu reorganizovat církev v období po Trientském koncilu. Kněžské svěcení přijal v Amelii dne 24. září 1580 a pak pokračoval ve studiu v klášteře Lugnano v Teverině.

Dne 21. května 1581 obdržel od generálního vikáře Řádu povolení k vykonávání kazatelské činnosti, a ihned se vrhl na hlásání evangelia chudým ve vesnicích a v osadách rozestých mezi horami v oblasti Umbrie, Lazia a Abruzzu. Mohl se, díky svým mimořádným kvalitám rozumovým i lidským, stát věhlasným kazatelem, kdyby hlásal své učení z kazatelen ve velkých městech, ale on upřednostňoval kázání pouze v malých vesničkách: stále se považoval za kazatele rolníků, pastýřů, horalů a dětí.

V roce 1587 byl vyslán jako misionář do Cařihradu, kde pečoval o křesťanské otroky, vězně a malomocné, kterým přinášel útěchu Božího slova. Jednou večer při návratu od nemocných ve městě zabloudil a dostal se do blízkosti vojenských objektů, takže ho jako podezřelého ze špionáže uvrhli do vězení. Propuštěn byl až po měsíci na zákrok benátského vyslance, přímo doprostřed morové epidemie, která v Cařihradě v té době vypukla. Dva jeho spolubratři mezitím již ve službě nemocným zemřeli, on se však nelekal ničeho a nemocné vyhledával a kromě pomoci v běžných potřebách je také připravoval na smrt.

Pokusil se napodobit i sv. Františka a proniknout až k samotnému sultánovi Muradovi III. Byl však zadržen a odsouzen k mučení na háku. Byl háky zavěšen na trám za šlachy na levé ruce a pravé noze. Tak musel v nepopsatelných bolestech a v pomalé agonii čekat na smrt. Tradice uvádí, že od smrti na kříži byl zázračně zachráněn andělem.

Vrátil se do Itálie a věnoval se neúnavně kázání, v nichž se zaměřoval na obrácení hříšníků a nápravu. V roce 1589 se v plné síle svých 33 let vrátil do Itálie ke své oblíbené potulné kazatelské činnosti, napříč oblastí Abruzzu a Umbrie, kde chodil po kopcích a údolích, v nehostinných a drsných oblastech, „kam nikdo jiný jít nechtěl”.

Známa je epizoda z jeho života, kdy měl být operován. V době, kdy lékaři neznali narkózu, nemocné na zvláště bolestivé výkony jednoduše svazovali. Josef Leonessa takové zajištění odmítl. Prý mu stačí mít v ruce kříž. Lékaři mu vyhověli a on vše zdárně přečkal. Zemřel 4. února 1612 v klášteře Amatrice v diecézi Rieti ve věku 54 let.

Za blahoslaveného jej dne 22. června 1737 prohlásil papež Klement XII. a kanonizaci provedl 29. června 1746 papež Benedikt XIV. Jeho památka se slaví dne 4. února. Papež Pius XII jej prohlásil patronem misí v Turecku. Je spolupatronem kapucínské provincie v Abruzzu společně se sv. Bernardinem ze Sieny.

Poznámka. Protože životopisy světců a světic z českého liturgického kalendáře jsme za dobu vydávání Košířského farního listu hodně vyčerpali, všimneme si v budoucnu i světců uctívaných v řeholních rádech a u sousedních nebo jiných, zejména evropských, národů.

Podle pramenů z Internetu (www.kapucini.cz, santiebeati.it, [Heiligenlexikon](http://Heiligenlexikon.de))

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

I letos jsme mysleli na potřebné a zapojili jsme se do celonárodní Tříkrálové sbírky.

Košířská farnost hlavně díky Benediktě, Toničce, Sali, Luise, Liduše, Jůli a Vítkovi za vydatné pomoci skautek ze střediska Mawadani vybrala letos 14.895kč.

Všem koledníkům, kteří odvážně vyšli do ulic a dárčům veliké díky a zaplat' Pán Bůh.

Vracíme se ještě k 60. výročí narození našeho duchovního otce

P. Lohelia ThD, O.Praem.

nar. 15.1. 1958

Zejména pro ty, kdo se nemohli některé části dvoudenního programu zúčastnit, přinášíme krátkou „reportáž“.

V sobotu 13. 1. 2018 poděkoval P.Lohelius v přeplněné Svatováclavské kapli u sv. Jana Nepom. spolu se dvěma koncelebranty (P. Jan Dlouhý, P. Bonaventura Čapek, OFM) při latinské mši za dar svého života. Spolu s nimi radostně „sekali latinu“ i všichni přítomní. Po liturgii pozval P.L. všechny účastníky na „číši vína“ do farního sálu. Tam naše farnice uspořádaly bezkonkurenční, přímo výstavní narozeninovou hostinu včetně narozeninového dortu s nezbytnou číslicí! Při narozeninovém připitku pak zaznělo mohutné mnohohlasé Živio. Následovaly vřelé stisky rukou s jednotlivými gratulanty, kteří přicházeli s drobnými (vesměs tekutými) dárky. Velmi živá obecná zábava byla doplněna i zpěvem a kytarovou hrou manželů Radových. Setkání proběhlo v srdečné, harmonické atmosféře – naši košířští farníci svému pastýři rozumějí!!

V neděli 14. 1. 2018 v závěru obvyklé mše sv. v 9 hod. popřál P. Loheliov jmenem farníků Petr Zborník, Liduška Zborníková mu předala „pánskou kytku“ a další dort. Bohužel nebyla pro nemoc švadleny včas vyhotovena alba (oslavenec ji dostane později). Další dárek byl účelově peněžitý – P.Lohelius si sám vybere (a vyzkouší) jako známý sportovec – běžecké boty. Děkovnou řeč P. Lohelia přítomní farníci aplaudovali ve stoje mohutným potleskem!

Oslavy skončily, farní život pokračuje. Přejeme si, aby souznění farníků s pastýřem na společné cestě k jedinému cíli nejen pokračovalo, ale dále se upevňovalo. Bůh nám k tomu dopomáhej!

SVATOBLAŽEJSKÉ POŽEHNÁNÍ

Dne 3. února slavíme nezávaznou památku, tzv. Svatoblažeské požehnání. Odkud se vzal název i samotný obsah - o tom pojednají následující řádky. ..

Sv. Blažej - Blasius, Blas, Blaž, Vlaho, Vlas je světec katolické, ortodoxní a arménské církve, biskup a mučedník. Původní profesí lékař, podle tradice jeden ze 14 pomocníků v nouzi, a ochránce při onemocnění krku, uší, zubů. Narodil se někdy v 2. pol. 3. stol.po Kr .v Sebastě v Arménii, v dnešním Sivasu v Turecku. Působil tam jako biskup, a zemřel tamtéž v r .316. Patří mezi nejznámější světce, přestože historicky zaručených informací o něm je pomálu. Jisté je, že byl biskupem v sídelním městě římské provincie Arménie a v době uskutečňování příkazů císaře Licinia byl krutě umučen. Nutno však poznamenat, že r. 313 vydali císařové Konstantin a Licinius v Miláně prohlášení, že křesťané mají úplnou svobodu. Přesto Licinius nedbal svého prohlášení a jeho náměstek v Sebastě, Agricola, pronásledoval křesťany i nadále. Sv. Blažej uprchl a uchýlil se do horské jeskyně. Ve své chýši byl náhodně objeven lovci, byl jat a předveden před náměstkem. Když odmítl obětovat bohům, byl mrskán, drásán železnými hřebeny a odsouzen k popravě stětím. Ostatní zprávy se už zakládají jen na zbožných legendách, z kterých se pak vyvinuly tradice, které se uchovaly až do naší doby. Ta nejznámější je

o tom, jak sv. Blažej požehnáním a modlitbou vyprosil uzdravení chlapci, kterému uvízla v krku rybí kost. Po jeho smrti se udály zázraky uzdravení a úcta k němu se rozšířila po celé církvi díky legendě Vita sancti Blasii, která popisuje jeho životní osudy. Světec se stal ochráncem nemocných krčními chorobami a církev tuto tradici potvrdila liturgickým obřadem.

Památka sv. Blažeje se od nepaměti slavila 3.2. a bývala spjata s hudbou, zpěvem a tanci. Liturgické oslavy byly provázeny svěcením a obětováním svíce, žehnáním chleba a vína a od 16. stol. svatoblažským požehnáním, při němž kněz kladl 2 posvěcené svíce, svázané do X, pod hrdlo lidem, kterým uděloval na přimluvu sv. Blažeje "svatoblažské požehnání" s modlitbou na ochranu proti krčním chorobám. Zkřížené svíce symbolizují biskupovu hodnost a statečnost, či víru a lásku Blažejovu, které nepřemohly ani útrapy a smrt. Také lze chápat zkřížené svíce jako přímý fyzický kontakt se svátostí.

I dnes můžeme obdržet toto svatoblažské požehnání, většinou už jen hromadně. Tradice individuálního požehnání se svícemi svázanými do X se však v některých místech a farnostech uchovává dodnes.

R. 972 byly relikvie (lebka a paže/) sv. Blažeje přeneseny do Dubrovníka v Chorvatsku, kde jsou dodnes uchovávány ve zlatém relikviáři v Dómském muzeu (chorvatsky sveti Vlaho) a sv. Blažej je patronem tohoto města. Další ostatky se uchovávají v Německu a Rakousku - Schwarzwald, Brunsvik, Quedlinburg.

Sv. Blažej se stal patronem císařů. Jako svatý Vlas je uctíván ve východní církvi.

Křesťanství, zejména v prvních několika staletích, bylo podpíráno a šířeno krví mučedníků, kteří odmítali obětovat pohanským modlům. Dnešní doba je sice méně krvavá, ale oběti bůžkům nechybí. Upřednostňování majetku, práce, zábavy, různých zálib a náruživostí odvádí od Boha, a lze to také srovnat s obětováním bohům.

Předsevzetí a modlitba: Začnu brát víru vážně a rozhodnu se, s jakou náklonností a jak se utkám....

Bože, dovoláváme se přimluvy sv. biskupa a mučedníka Blažeje, chraň naše zdraví duše i těla a pomáhej nám zříkat se překážek na cestě k Tobě. Amen.

M.Val.

Pražští arcibiskupové - 41.část

František Tomášek (30. června 1899 – 4. srpna 1992 Praha) byl 34. arcibiskupem pražským a primasem českým. V roce 1918 odmaturoval na Slovanském gymnáziu v Olomouci a po krátkém pobytu u armády (ještě před odchodem na frontu onemocněl tuberkulózou a byl propuštěn jako invalida) vstoupil do kněžského semináře. Dne 5.července 1922 jej jeho velký vzor, olomoucký arcibiskup Antonín Stojan, vysvětil na kněze.

Dne 14. října 1949 jej olomoucký arcibiskup Josef Matocha tajně vysvětil na biskupa. Stal se titulární biskupem butským a tajným světitím biskupem olomouckým. Dne 23. července 1951 byl František Tomášek zatčen a uvězněn v koncentračním táboře pro kněze v Želivi. Často byl poslán na nucené práce do kamenolomu. Propuštěn byl 28. května 1954 (nikdy nestál před soudem). Následně mu bylo povoleno působit jako administrátor farnosti v Moravské Huzové. Byl jediným z českých biskupů, který se zúčastnil všech čtyř zasedání Druhého vatikánského koncilu, kam jej komunistický režim na výraz gesta pustil, protože na komunisty sám Tomášek působil dojmem, že bude lehce manipulovatelný. Velký úspěch sklídila jeho vystoupení týkající se ekumenismu a podpory rodinného života. Delegace ruské pravoslavné církve mu za jeho přístup k ekumenismu udělila pamětní medaili. Ještě před ukončením koncilu – v březnu 1965 – byl František Tomášek po složitých jednáních mezi římskokatolickou církví a ČSSR jmenován apoštolským administrátorem pražské arcidiecéze.

Dne 24. května 1976 Pavel VI. jmenoval Františka Tomáška kardinálem *in pectore* a 27. června 1977 toto

jmenování veřejně vyhlásil. Dne 30. prosince 1977 pak papež Tomáška jmenoval 34. arcibiskupem pražským a primasem českým. V roce 1978 se zúčastnil volby papežů Jana Pavla I. a Jana Pavla II.

V březnu 1982 došlo k definitivnímu vyostření jeho střetů s komunistickou vládou, když kardinál rázně vystoupil na obhajobu dokumentu *Quidam episcopi*, kterým vatikánská Kongregace pro klérus zakázala hnutí *Pacem in teris*, které kolaborovalo s komunisty. Jelikož vládou prosazovaní kněží ovládali Katolické noviny a odmítli kardinálovi poslušnost, 1. listopadu 1982 jim odebral církevní schválení. Další ostrý střet mezi vládou a církví vyvolaly oslavy 1100. výročí úmrtí sv. Metoděje a následná pouť na Velehradě (7. července 1985). Tomášek na tuto akci pozval papeže Jana Pavla II. K pozvání se formou petice přidalo 22 000 věřících. Ministr kultury Milan Klusák obratem sdělil Tomáškovi, že návštěva papeže v ČSSR je nežádoucí a nepřichází v úvahu, a organizátoři a signatáři petice byli různě perzekvováni.

V roce 1987 vydal kardinál Tomášek oběžník, kterým oznámil zahájení programu Desetiletí duchovní obnovy –duchovní přípravy na svatovojtěšské milénium. 1. ledna se postavil za petici Augustina Navrátila *Podněty katolíků k řešení situace věřících v Československu*, která požadovala obnovení demokratických a náboženských svobod a která poté získala přes půl miliónu podpisů. Během kardinálova pobytu ve Vatikánu v souvislosti s jeho účastí na svatořečení Anežky české, vypukla v Československu sametová revoluce. V Praze sloužil poté kardinál slavnostní mši ke svatořečení sv. Anežky v katedrále, před obrazem, přivezeným z Říma. Přes 50 000 poutníků se nevešlo do zcela zaplněné katedrály a sledovali televizní přenos na hradních nádvořích. V kázáních tam kardinál mimo jiné prohlásil: „Stojím na straně národa!“ Na svátek Krista Krále 21. listopadu 1989 vydal v Praze kardinál Tomášek prohlášení „Všemu lidu Československa“, kterým podpořil revoluci a demokratické změny v Československu.

Jelikož už nemusel mít obavy, kdo ho nahradí (doba, kdy se stát vměšoval do jmenování biskupů a arcibiskupů, pominula), požádal kardinál Tomášek o zproštění z úřadu pro vysoký věk. 26. března 1991 mu bylo vyhověno a jeho nástupcem byl jmenován Miloslav Vlk. Kardinál Tomášek zemřel 4. srpna 1992 v Praze.

J.Vaš.

Literatura:

Jan Hartmann, Bohumil Svoboda, Václav Vaško a kol.: *Kardinál Tomášek*, Praha, 1994. *Wikipedia.org*

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltární)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltární)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

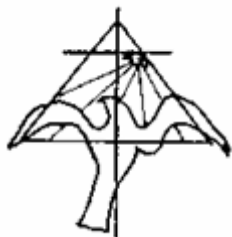
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

BŘEZEN

O KRISTOVĚ SMRTI

Závěr tohoto měsíce března bude letos spojen s Velikonočním třídním, a tak se na ně můžeme připravit i následující úvahou o Kristově smrti, která je ústředním tématem Velkého pátku.

Jde o jedno z největších tajemství naší víry. Při každé mši svaté jde o mystické zpřítomnění této skutečnosti a věřící volají: „Tvou smrt zvěstujeme!“ Ptáme se však s posvátnou bázni v srdci, zdali muselo jít dílo našeho vykoupení až tak daleko nebo do tak hluboké propasti jako je smrt Vykupitele.

Mnozí teologové a mystici o Kristově smrti rozjímali a pojednávali. Také ovšem žasli a děkovali. Právě tímto způsobem se máme možnost zaměřit i my. Úžas a vděčnost mají mít své důsledky – větší lásku k našemu Spasiteli a také z toho plynoucí ušlechtlejší život v křesťanské víře.

Nechme se znovu nadchnout precizním rozkladem tohoto tématu v redakci jednoho z největších mistrů teologie a duchovního života – sv. Tomáše Akvinského.

Ve své Teologické sumě o tomto tématu pojednává v šesti otázkách:

1. Zda bylo vhodné, aby Kristus zemřel.
2. Zda bylo smrtí rozloučeno spojení božství a těla
3. Zda bylo rozloučeno spojení božství a duše
4. Zda byl Kristus člověkem po tři dny smrti
5. Zda bylo jeho tělo početně totéž živé a mrtvé
6. Zda působila jeho smrt něco k naší spáse

Našemu autorovi bylo cizí nějaké slepé tvrzení bez náležitého odůvodnění. Pravdu se snažil prokázat důkladným třibením a pod palbou námitek. Schéma jednotlivých článků je ustálené. Nahlédneme do něj. Polemickými námitkami nejprve neguje zvolenou tezi. Potom uvede stručnou myšlenku k její obhajobě. To vše se zatím sbírá z přejatých zdrojů. Potom následuje jádro – odpověď Tomáše na danou otázku, která řeší samostatně daný problém a potvrzuje pravdivost vybrané teze. V závěrečné části tematického článku odpovídá na vznesené námitky z první části a vyvrací je na základě předchozího výkladu. Demaskuje tak jejich rozpornost.

Zkusme si přiblížit tuto metodu v pohledu na první tezi – článek v podobě otázky zda bylo vhodné, aby Kristus zemřel.

Tomáš tedy nejprve řadí námitky v nejčastějším trojím podání.

Negativní názor spočívá v popření vhodnosti. Co když nebylo vhodné, aby Kristus zemřel. A proč? Vždyť to, co je v určitém ohledu původní, nemůže se tomu zásadně protivit. Příkladem je oheň, který je původcem tepla, a tak nikdy nemůže být studený. Podobně i Syn Boží je původem a zdrojem veškerého života podle Žalmu: „U tebe je zdroj života.” Proto se zdá, že není vhodné, aby Kristus zemřel.

Jaká další námitka se nabízí? Vychází z předpokladu, že smrt je větším nedostatkem než nemoc, protože nemocí se dospívá ke smrti. Nebylo však vhodné, aby Kristus chřadnul nějakou nemocí, jak praví sv. Jan Zlatoústý. Proto také nebylo vhodné, aby Kristus zemřel.

Poslední třetí námitka vychází z Kristových slov v Janově evangeliu: „Přišel jsem, aby měli život, a aby jej měli v hojnosti.” Vůči tomu se zdá být Kristova smrt rozporná.

Nyní nastupuje obhajoba teze o Kristově smrti citací Písma z Janovy 11. kapitoly: „Prospěje vám, když zemře jeden člověk za lid, aby nezhynul celý národ,” což Kaifáš řekl prorocky, jak dosvědčuje sám Evangelista.

Andělský učitel – Tomáš rozlouskne problém následující úvahou: Musí se říci, že bylo vhodné, aby Kristus zemřel. A to nejprve na zadostiučinění za lidské pokolení, které bylo odsouzeno k smrti pro hřích podle Gen 2: „Kteréhokoliv dne pojíte, smrtí zemřete.” Vhodný způsob zadostiučinění za jiného je, když se někdo podrobí trestu, který jiný zasluhoval. A proto chtěl Kristus zemřít, aby smrtí za nás zadostiučinil, podle 1 Petr 3: „Kristus jednou zemřel za naše hříchy.”

Za druhé, na důkaz pravosti přijaté lidské přirozenosti. Jak říká Eusebius, „kdyby však, po setkávání s lidmi, ztrácejí se náhle unkl, prchají před smrtí, ode všech by byl přirovnáván k přeludu.”

Za třetí, aby svou smrtí nás osvobodil od strachu ze smrti. Proto se praví v Žid 2, že „sdílel tělo a krev, aby smrtí zničil toho, jenž měl moc smrti, to jest d'ábla, a osvobodil ty, kteří bázní ze smrti byli po celý život podrobeni otroctví.”

Za čtvrté, aby tělesným umíráním „podobě smrti”, to jest trestnosti, nám dal příklad duchovního odumírání hříchu. Jak dokládá sv. Pavel Řím 6: „Když pak zemřel hříchu, zemřel jednou, když však žije, žije Bohu. Tak i sebe považujte za zemřelé hříchu, žijící pro Boha.”

A za páté, aby zmrtvýchvstáním ukázal svou moc, kterou přemohl smrt, a dal nám naději ve vzkříšení. Proto praví Apoštol 1 Kor 15: „Jestliže se hlásá, že Kristus vstal z mrtvých, jak to, že říkají někteří z vás, že nebude vzkříšení z mrtvých?”

Nejásá srdce nad moudrostí tohoto Tomášova výkladu? Kdo by lépe vystihl vhodnost Kristovy smrti? Žasněme a děkujme!

Zbývá však ještě poslední část k rozuzlení a potvrzení teze vyvrácením vznesených námitek.

K té první je konstatováno, že Kristus je zdroj života jako Bůh, nikoliv jako člověk. Zemřel však ne jako Bůh, ale jako člověk. Proto říká Augustin proti Felicánovi: „Kristus nijak nepocítil smrt tak, aby ztratil život v tom, v čem je životem o sobě. Neboť kdyby tomu tak bylo, vyschlo by zřídlo života. Tudíž pocítil smrt podílem lidského cítění, které dobrovolně přijal; neztratil moc své přirozenosti, kterou vše oživuje.

K druhé námitce říká Tomáš, že Kristus nezakusil smrt pocházející z nemoci, aby se nezdálo, že umírá z nutnosti pro slabost přirozenosti. Ale zakusil smrt uvalenou z vnějšku, které se dobrovolně podvolil, aby se ukázala dobrovolnost jeho smrti.

Odpověď na třetí námitku je náročnější. Vychází z poznatku, že jedno protilehlé nevede o sobě k druhému; ale někdy případkově: jako studené někdy případkově zahřívá. Tímto způsobem nás Kristus svou smrtí přivedl k životu, když zničil svou smrtí naši smrt: jako ten, kdo snáší trest za druhého, odstraňuje jeho trest.

Tot' vše k řešení první otázky, zdali bylo vhodné, aby Kristus zemřel. Nepřipomíná nám to tak trochu detektivní pátrání? Na rozdíl však od obyčejné detektivky jde o mnohem víc, jde o všechno – totiž o naši věčnou spásu! Naši odpovědi je velkopáteční prostrace na začátku bohoslužby...

P.L.

4. NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
11. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
13. úterý	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
18. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
19. pondělí	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE - doporučený svátek
25. NEDĚLE	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
26. pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
27. úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
28. středa	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
29. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
30. pátek	VELKÝ PÁTEK
31. sobota	BÍLÁ SOBOTA

PROGRAM VELIKONOČNÍHO TŘÍDENNÍ

Památka Poslední večeře Páně bude slavena

na Zelený čtvrtek v 17.30 hod.

spolu s obřadem mytí nohou v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Adorace v Getsemanské zahradě bude následovat do 21. hodiny podle rozpisu zúčastněných.

Na Velký pátek bude kostel sv. Jana Nepomuckého **otevřen v 9.00 hod.** Bude pokračovat adorace podle rozpisu. Ve **12.00 hod. bude kostel uzavřen.**

V 15.00 hod. bude v kostele Nejsvětější Trojice **pobožnost Křížové cesty.**

Obřady Velkého pátku začnou v kostele sv. Jana Nepomuckého v 17.30 hod.

Po jejich skončení bude adorace u Božího hrobu do 21.00 hod.

Na Bílou sobotu bude kostel sv. Jana otevřen od 9.00 hod.

Adorace budou pokračovat podle rozpisu. Kostel bude uzavřen ve 12.00 hod.

Vigilie ze **slavnosti Vzkříšení začne v 19.00 hod. v kostele sv. Jana.**

Po celý měsíc březen budou pokračovat pobožnosti křížové cesty

v pátek v 17.00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice a

v sobotu v 17.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Oznámení

Postní duchovní obnova

Postní duchovní obnova farnosti v kostele sv. Jana Nepomuckého bude **v sobotu 10. března** uvedena **první promluvou od 15.00 hod.** Potom bude **příležitost k adoraci NSO, v 17.00 hod. pobožnost křížové cesty a v 17.30 hod. mše sv. s druhou promluvou.**

Biblické katecheze

Pravidelné **biblické katecheze** budou pokračovat v sále sv. Jana Nep. **v sobotu 3. a 17. března** po večerních bohoslužbách.

Apoštolát modlitby **Celosvětová síť modlitby s papežem** **Úmysly na březen**

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první březnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Formace k duchovnímu rozlišování

Aby si celá církev uvědomovala **naléhavost formace k duchovnímu rozlišování**,
na osobní i komunitní rovině

Národní úmysl

za **dar rozlišování** trvalého od pomíjivého, cenného od prázdného,
pravého od falešného (srv. Ž/90/89/).

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY (VSPKK) 9. 2. 2018

Přítomni: S. Hojek, V. Bobysud, P. Lohelius

1) V pondělí 12. 2. budou dokončeny práce na oknech vázičkárny u NT

2) Farnost byla upozorněna na pronájem hrobu P. Cyrila Bachana na hřbitově Malvazinky

3) Vít Bobysud jednal s úředníky Městské části Praha 5 **o dalším postupu s převedením pozemku pod budovou kostela sv. Jana**

4) Oprava části havarijní zadní části fasády kostela sv. Jana se vzhledem k odstranění měděné krytiny prodraží na **400 000,- korun**

5) Krytina na střeše kostela NT bude muset být pro opotřebenost nahrazena.

6) Zdivo sakristie kostela NT je ohroženo kvůli jílovitému podkladu. V budoucnu bude nutné zajistit zásadní **zpevnění pomocí betonových pilotů**. To si vyžádá značné **finanční náklady**.

7) Farní autobusová pout' se uskuteční **v sobotu 26. května na posvátná místa Karlovarska.**

8) Farní výprava na vzácná místa Prahy se uskuteční **do areálu Břevnovského kláštera v sobotu 9. června.**

9) Postní duchovní obnova farnosti bude **v sobotu 10. března.**

10) Ke vstupu do kostela NT budou umístěny dvě informační tabule s programem bohoslužeb.

Jedna bude dána k bráně vedoucí z ulice, druhá na hlavní dveře kostela z prostoru hřbitova.

Zapsal P.Lohelius

Svatý Bruno z Querfurtu, biskup a mučedník – připomínka 9. března v arcidiecézi Paderborn (Německo)

Svatý Bruno se narodil kolem roku 974 v šlechtické rodině v Querfurtu v Sasku. Studoval v katedrální škole v Magdeburku a stal se tam pak u sv. Mořice kanovníkem. V r. 996 se stal dvorním kaplanem císaře Otty III.

Velmi na něj zapůsobila mučednická smrt sv. Vojtěcha v dubnu 997. Ve stejném roce cestoval císař do Říma a Bruno ho doprovázel. Vstoupil roku 998 do kláštera svatých Bonifáce a Alexia na Aventinu, kde byl mnichem také sv. Vojtěch. Bruno složil r. 999 mnišské sliby a přijal jméno Bonifác, pod kterým je také znám. Věhlas sv. Romualda, hlasatele poustevnického způsobu života (a pozdějšího zakladatele řádu kamaldulských mnichů), ho přivedl do Ravenny a spolu s Romualdem založil poustevnu Pereo na ostrově u Ravenny.

Na přání císaře Otty měl Bruno převzít misii v Polsku, kterou si vyžádal polský kníže Boleslav Chrabrý. V roce 1002 (uvádí se i rok 1004) byl papežem pověřen tímto úkolem a v Magdeburku vysvěcen na arcibiskupa pro misijní území. Ve stejném roce pak zemřel i císař Otto.

Prvotním úmyslem bylo přivést k víře oblast mezi Labem a Odrou. Ale vzhledem k válce mezi císařem Jindřichem a polským Boleslavem Chrabrým, se Bruno odebral do Uher, do Sedmihradska a dokonce k Pečeněhům v Kyjevské Rusi. Sešel se také s kyjevským knížetem Vladimírem. A vyslal snad své druhy i do Švédska.

Potom se vydal k Prusům (v oblasti severního Polska a Litvy), i když mu tam nemohla být zajištěna bezpečnost. Tam byl spolu s 18 druhy zabit dne 9. března (někdy se uvádí 14. únor) r. 1009 u Braniewa. Je nazýván druhým apoštolem Prusů, někdy i Bonifácem Východu. Kníže Boleslav vykoupil jejich těla a dal je přenést do Polska. V severovýchodním Polsku u obce Giżycko připomíná jejich smrt velký železný kříž.

Sv. Bruno je autorem různých literárních děl, mezi jiným životopisu sv. Vojtěcha (vyšel v naklad. Vyšehrad r. 2017). Dále Života Pěti bratří, kde líčí mučednictví pěti camaldulských mnichů v Polsku r. 1003 a j.

Podle pramenů z Internetu (Heiligenlexikon, Santiebeati, Cath.encyc. aj.)

MP

Benedikt XVI. Vnitřně jsem na pouti k Domovu

7.2.2018

Vatikán. Benedikt XVI. odpověděl čtenářům italského deníku Corriere della Sera. Novinář Massimo Franco mu před několika dny předložil, jménem velkého množství čtenářů, otázku, **jak se daří emeritnímu papeži pět let po odstoupení z úřadu. Odpověď Benedikta XVI., doručená do redakce** 6.2. ráno, vyšla 7.2. v plném znění na první stránce deníku:

Drahý dr. Franco, došlo mne, že si tolik čtenářů Vašich novin přeje vědět, jak prožívám toto poslední období svého života. Mohu k tomu říci pouze tolik, že za pozvolného ubývání fyzických sil jsem vnitřně na pouti k Domovu. Je pro mne velkou milostí, že jsem na tomto posledním, někdy namáhavém úseku cesty obklopen tak velkou láskou a dobrotou, jakou jsem si neuměl představit. V tomto smyslu vnímám také dotaz Vašich čtenářů jako okamžik doprovázení. Nemohu tedy než za to poděkovat a ujistit vás všechny o své modlitbě.

Se srdečným pozdravem Benedikt XVI.

Podpis je připojen vlastnoručně, typicky drobným písmem papeže Ratzingera.

Benedikt XVI. oznámil rezignaci na papežský úřad 11. února 2013, s upřesněním, že svatopetrský stolec bude neobsazen od dvacáté hodiny 28. února t.r.

13. března 2013 pak z konkláve vyšel jeho nástupce, argentinský kardinál Jorge Mario Bergoglio.

Své vzpomínky na poslední dny **před** abdikací a na první dny **po** abdikaci papeže Benedikta XVI. popsal maltský kněz *Alfred Xuereb*, který přes 5 let působil jako jeho osobní sekretář. Jemu také jako prvnímu sdělil papež již 5.2. 2013 svůj abdikací úmysl. Papežský sekretář již delší dobu před tím pozoroval papežovo hluboké soustředění, dlouhé prodlévání na modlitbách a konečně i vyrovnaný klid, se kterým mu papež sdělil své abdikací rozhodnutí. Sekretář jasně poznal, že papežovo rozhodnutí je nezvratné a že nemá smysl pouštět se do jakýchkoliv diskusí. Nezbylo než je se slzami v očích přijmout. P. A. Xuereb popisuje i odjezd, nyní již emeritního papeže Benedikta XVI., z Vatikánu 28. 2. 2013. Papež se na nádvoří vatikánského paláce rozloučil se zaměstnanci a s nastoupenou jednotkou vatikánské stráže a poté nastoupil do bílé vatikánské helikoptéry. Ta se za zvuku římských zvonů vznesla, opsala kruh nad Římem a za mávání lidí bílými šátky ze střech římských domů odletěla do Castelgandolfo, dočasného sídla emeritního papeže Benedikta XVI.

Podle RaVat

KVĚTNÁ NEDĚLE

Dne 25.3. tohoto roku dochází k souběhu dvou významných událostí - slavnosti **Zvěstování Páně** a **Květné neděle**. My se tentokrát budeme věnovat té druhé události, neb stojíme na prahu Svatého týdne, připomínky nejdůležitější události v historii lidstva. Během celého půstu jsme se krok za krokem připravovali na posvátnou zkušenost Svatého týdne, obraceli pozornost svého nitra tak, abychom se připravili na okamžik, kdy budeme sledovat nejvznešenější drama dějin.

Květná neděle, latinsky Dominica in palmis, neboli Palmare je označení pro šestou a zároveň poslední neděli postní. Připomíná jednak slavný vjezd Ježíše, jako knížete pokoje na oslátku do Jeruzaléma, jeho pláč nad městem, vyhnání kupců z chrámu, slovní střetnutí se svými protivníky - farizeji a zákoníky a zároveň se při bohoslužbách předčítá zpráva o umučení Ježíše Krista, tzv. Pašije. Název této neděle je odvozen od květů, jimiž bývaly kostely vyzdobeny a které mají připomínat palmové větve, jimiž lid vítal Ježíše Krista. V našich zemích se k tomuto účelu užívá tzv. kočiček, tedy vrbových větvíček s částečně rozvinutými pupeny.

Pojďme se podívat, jaká je historie slavení Květné neděle a jak si ji připomínali naši předkové. Už r. 380 je doložen průvod s ratolestmi a obsažnější zpráva poutnice Etherie z 5. stol. uvádí, že se v Jeruzalémě v ten den za časného odpoledne shromažďovali křesťané na Olivové hoře a po bohoslužbě kráčeli s palmovými a olivovými ratolestmi v rukou do Jeruzaléma. Brzy se tento obřad s průvodem rozšířil nejprve v křesťanských církvích Východu. Na Západě už v 6. stol. existoval název Květná neděle, průvod s ratolestmi však nebyl ještě znám. Svěcení a užívání ratolestí je v západní církvi doloženo až v 8. stol. Brzy nato se v severněji položených zemích začaly používat místo palmových ratolestí jakékoliv vyrašené větvičky. Největší oblibu získaly rozkvetlé ratolesti vrby jívy.

V dřívějších dobách také další část slavnosti měla jinou podobu než jakou známe dnes. Po požehnání vrbových ratolestí knězem, kajícími modlitbami s žádostí o odpuštění hříchů a nápravě života a průvodu kolem kostela, část lidu se zpěváky vešel zpět do chrámu, načež se dveře zavřou. Kněží však zůstávají venku a zpívají chvalozpěv složený od biskupa Teodulfa. Potom zaklepá kněz křížem 3x na dveře chrámové, dveře se otevřou a průvod vejde do chrámu. Po průvodu následuje mše sv., při níž se čte evangelium o umučení Páně, svíce na oltáři se zhasínají na znamení smutku.

A jak probíhá slavnost Květné neděle dnes? Za shromáždění věřících mimo kostel, nebo v nutném případě vzadu kostela, kněz vyzývá lid k usebrání a uvědomění si významu této chvíle. Pak mlčky pokropí ratolesti svěcenou vodou a přečte jedno ze čtyř evangelií o vjezdu Páně do Jeruzaléma. Následuje krátká homilie s prosbou o vyslyšení našich proseb, posílení víry a následování Ježíše Krista celým svým životem. Průvod pak s ozdobeným křížem odchází do kostela, kde se bude slavit mše. Kněz pozdraví oltář a zakončí průvod mešní modlitbou. Na začátku mše se neříká Pán s vámi a evangeliář se nežehná ani nelíbá. Pašije se čtou či zpívají bez světel a okuřování, avšak s důrazem na zvlášť slavnostní ráz. Přednášet je mohou střídavě ministranti i laici, ale úloha Krista vždy náleží knězi. Následuje pak už bohoslužba oběti.

Jak už jsme v úvodu předeslali, Květná neděle je vstupem do Svatého týdne. Paprsek světla prořízne tmu. Ježíšův vjezd do Jeruzaléma je předobrazem Jeho královské a velekněžské vznešenosti. Vítězové rozhodných bitev slavili triumfální vjezdy, když pro ně dříve obětovali životy jiní. Ježíš chce obětovat SEBE, je to náš Vykupitel a Pán. Chceme Mu vyjít vstříc celým svým životem a radostně jako dřívější zástupy volat: „Požehnaný ten, který přichází ve jménu Hospodinově“..

At' s radostí jdeme za svým Králem, Ježíšem Kristem a jednou s Ním vstoupíme do Věčného Jeruzaléma....!

M. Val.

Pražští arcibiskupové

42.část

Miloslav kardinál Vlk (17. května 1932 Líšnice u Milevska – 18. března 2017 Praha) byl 35. arcibiskupem pražským a 23. primasem českým. Po maturitě na Jirsíkově gymnáziu v roce 1952 pracoval krátce jako pomocný dělník ve slévárně, následně nastoupil na základní vojenskou službu. V letech 1955 – 1960 studoval na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy obor archivnictví. Po absolutoriu působil v roce 1960 krátce jako okresní archivář v Třeboni, další rok pak jako samostatný archivní pracovník v Okresním archivu v Jindřichově Hradci. V letech 1961 – 1964 působil ve stejné funkci v Okresním archivu v Českých Budějovicích. Jako podnikový archivář ve Státní bance Československé pracoval v letech 1986 – 1988.

V roce 1964 odešel studovat do semináře do Litoměřic. Dne 23. června 1968 byl vysvěcen na kněze a jmenován sekretářem českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. V roce 1971 však musel toto místo z rozhodnutí úřadů opustit a odejít spravovat malé farnosti (Lažiště a Záblatí, posléze Rožmitál pod Třemšínem). V roce 1978 mu byl odebrán státní souhlas, což pro něj bylo jednou z nejbolestnějších událostí jeho života. Odešel do Prahy, kde se živil jako myč výkladních skříní. Teprve k 1. lednu 1989 mu byl vrácen státní souhlas, takže se mohl vrátit do duchovní správy, a to nejprve na Klatovsku, později na Šumavě.

Dne 14. února 1990 byl jmenován biskupem českobudějovickým (vysvěcen a intronizován 31. března 1990). Pustil se do obnovy diecézních struktur zdevastovaných komunistickou diktaturou a 18 let dlouhou sedisvakancí (od smrti biskupa Josefa Hloucha), snažil se o obnovu církevního školství a řeholního života v diecézi. Řada jeho projektů byla dokončena až za jeho nástupce Antonína Lišky.

Dne 27. března 1991 byl biskup Miloslav Vlk jmenován pražským arcibiskupem. I zde se pustil do obnovy komunistickou diktaturou zdevastované arcidiecéze. Snažil se o obnovu církevního školství a vrátil do Prahy Arcibiskupský kněžský seminář, charitativní činnosti (v roce 1993 založil Arcidiecézní charitu) i řeholního života v diecézi. Dne 26. listopadu 1994 byl jmenován kardinálem titulu Santa Croce in Gerusalemme.

Z titulu svého úřadu musel řešit dlouhodobou a stále sílící krizi na Katolické teologické fakultě, na níž se dostal do tvrdého sporu s jejím děkanem Václavem Wolfem. Konflikt nakonec vygradoval na přelomu 20. a 21. století: v roce 2000 kardinál Vlk vetoval Wolfovo třetí zvolení děkanem a v roce 2002 mu odebral kanonickou misi pro vyučování katolické teologie.

Jako formální hlava katolické církve usiloval o majetkové narovnání mezi církví a státem, nicméně parlament odhlasoval uzavření této otázky až v roce 2012 – stát vrátil majetek církvi. Obzvláště významný byl spor mezi církví a státem o katedrálu sv. Víta. Spory o katedrálu ukončila 24. května 2010 dohoda mezi Vlkovým nástupcem, nově ustanoveným pražským arcibiskupem Dominikem Dukou a prezidentem Václavem Klausem.

Na začátku roku 2017 ohlásil kardinál Vlk vážné onemocnění. Byla mu diagnostikována pokročilá rakovina plic, která již metastázovala do kostí. Zemřel v sobotu 18. března 2017 ve věku 84 let. Pochován byl do krypty pražské katedrály.

J. Vaš.

Použitá literatura:

Hoffmannová, Jaroslava – Pražáková, Jana,

Biografický slovník archivářů českých zemí, Libri, Praha, 2000.

Alain Boudre, *Umývač výloh a arcibiskup*. Praha, Nové město, 2016.

www.wikipedia.org

Pozn. redakce: V dubnu 2017 vyšel v Košířském farním listu k úmrtí kardinála M. Vlka článek s jeho fotografií...

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle 9.00 sv. Jan Nepomucký
11.00 Nejsvětější Trojice

pondělí 7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce

středa 17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)

čtvrtek 17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval
a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)

pátek 17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)

sobota 17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

DUBEN

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

První den měsíce dubna se letos kryje se slavností Zmrtvýchvstání Páně, takže do nového měsíce vkročíme v den největšího svátku v roce.

„My vám hlásáme radostnou zvěst, že ta zaslíbení, která Bůh dal našim otcům, vyplnil na jejich dětech, na nás, když vzkřísil Ježíše“ (Sk 13,32-33). Tak zaznívá nejradostnější zvěst z úst apoštolů a my na ni máme odpovědět radostným Alleluja!

Ježíšovo zmrtvýchvstání je vrcholnou pravdou naší víry v Krista; jako ústřední pravdu ji vyznávalo a prožívalo první křesťanské společenství, jako základní ji předává tradice; zakládá se na dokumentech Nového zákona a je hlášána jako podstatná část velikonočního tajemství spolu s křížem;

„Kristus vstal z mrtvých

svou smrtí nad smrtí zvítězil,

mrtvým dal život.“ (Byzantská liturgie, velikonoční tropář)

Tajemství Kristova vzkříšení je skutečná událost, spojená s historicky zjištěnými úkazy, jak dosvědčuje Nový zákon. Již kolem roku 56 může svatý Pavel psát křesťanům do Korintu: „Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti“ (1 Kor 15,3-4). Apoštol zde mluví o živé tradici zmrtvýchvstání, o níž se dověděl po svém obrácení před Damaškem. KKC 638-639

Ve svém gigantickém díle Teologická summa pojednává sv. Tomáš Akvinský o Kristově zmrtvýchvstání ve čtyřech úvahách. Nejprve o samotném zmrtvýchvstání, potom o vlastnostech Vzkříšeného, dále o zjevení Zmrtvýchvstalého a nakonec o jeho přítomnosti.

K první úvaze staví čtyři otázky:

- 1/ O nutnosti jeho zmrtvýchvstání.
- 2/ O čase.
- 3/ O pořadu.
- 4/ O příčině.

Bylo Kristovo vzkříšení vůbec nutné? Jaké k tomu vedly důvody?

Tomáš jich uvádí celkem pět.

První důvod spočívá v *Boží spravedlnosti*, které přísluší vyvyšovat ty, kteří se pro Boha ponížují; podle verše z kantiku Panny Marie v Lukášově evangeliu: „*Mocné sesadil s trůnu a ponížené povýšil*“. Protože tedy Kristus z lásky a poslušnosti vůči Bohu se ponížil až k smrti kříže, musel být povýšen od Boha až ke slavnému zmrtvýchvstání; jak je psáno u sv. Pavla v listě Filipánům 2, 5-11: „Ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži, proto jej Bůh povýšil, takže před ním musí pokleknout každé koleno na nebi i na zemi i v podsvětí a každý jazyk k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.“

Další důvod Kristova vzkříšení je pro *poučení naší víry*, neboť jeho zmrtvýchvstáním byla potvrzena naše víra v jeho božství. Ve 2 Kor je psáno: „Ačkoliv byl ukřižován z naší slabosti, přece žije z Boží síly“. Proto také apoštol Pavel v 1 Kor 15 připomíná: „Jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je i vaše víra.“ V Žalmu je možné číst: „Jaký bude užitek z mé krve,“ to je, z prolití mé krve, „když sestupuji,“ jako po jakýchsi stupních zla, „do porušení?“ Jako by řekl, žádný. Jestliže totiž brzy nevstanu a bude porušeno mé tělo, nikomu nic neohlásím a nikoho nezískám.

Třetí důvod je k *posílení naší naděje*, neboť když vidíme vstát Krista, jenž je naší hlavou, doufáme, že i my vstaneme. Proto se praví v 1 Kor 15: „Jestliže se káže Kristus, že vstal z mrtvých, jak někteří z vás mohou říkat, že není zmrtvýchvstání?“ U Joba 19 nacházíme tato slova: „Vím,“ totiž s jistotou víry, „že můj Vykupitel“, totiž Kristus, „žije,“ a proto v den poslední vstanu ze země a ve svém těle uvidím Boha“.

Čtvrtý důvod směřuje k *utváření života věřících* podle Řím 6: „Jako Kristus vstal z mrtvých Otčovou slávou, tak i my musíme žít novým životem,“ a níže: „Kristus, vstal z mrtvých a neumírá; tak vy se považujte za mrtvé hříchu a za živící Bohu.“

Nakonec bylo Kristovo zmrtvýchvstání nutné pro *dovršení naší spásy*. Neboť proto snášel zlo umírání, aby nás osvobodil od zlého; tak byl oslaven, když vstal, aby nás pozvedl k dobrům, podle Řím 4: „Byl vydán pro naše hříchy a vstal pro naše ospravedlnění.“

Proto si vyprošujeme potřebnou milost, abychom lépe chápali smysl a dosah Kristova vzkříšení, což v nás má podnítit radostnou vděčnost a horlivost k dobrému životu.

Milostiplné svátky Kristova vzkříšení!

P. L.

Liturgický kalendář duben 2018

1. NEDĚLE	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – V den slavnosti
2. pondělí	PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
3. úterý	ÚTERÝ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
4. středa	STŘEDA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
5. čtvrtek	ČTVRTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
6. pátek	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
7. sobota	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
8. NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
9. pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
11. středa	Památka sv. Stanislava, biskupa a mučedníka

13.pátek	Sv. Martina I., papeže a mučedníka
15.NEDĚLE	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
21.sobota	sv. Anselma, biskupa a učitele církve
22.NEDĚLE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
23.pondělí	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24.úterý	Sv. Jiří, mučedníka
25.středa	Sv. Marka, evangelisty
28.sobota	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29.NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
30.pondělí	Sv. Zikmunda, mučedníka

Oznámení

Biblické katecheze

Pravidelné **biblické katecheze** budou pokračovat **v sobotu 7. a 21. dubna** po večerní mši sv. V sále sv. Jana Nep.

Chorální latinská mše sv.

Chorální latinská mše sv. bude **v sobotu 14. a 28. dubna** u sv. Jana Nep.

Schůze farní rady (VPKK)

Schůze farní rady bude **v pátek 13. dubna**

Apoštolát modlitby **Celosvětová síť modlitby s papežem** **Úmysly na duben**

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první dubnovou nedělí.

Všeobecný úmysl:

Za ty, kdo nesou odpovědnost za hospodářství a ekonomii.

Aby ti, kdo nesou odpovědnost za teorii a řízení hospodářství, měli odvahu odmítat ekonomii vyřazování a nerovnosti a uměli otevírat nové cesty.

Národní úmysl

Za rodinná a farní společenství, aby napomáhala kladným odpovědím na Boží volání.

Svatý Jiří, mučedník – památka 24. dubna

Svět slaví památku sv. Jiří dne 23. dubna, ale na toto datum u nás připadá svátek sv. Vojtěcha. Proto v českých a moravských diecézích připomínáme památku sv. Jiří 24. dubna.

V římském martyrologiu (seznamu světců) je uvedeno: Svatý Jiří, mučedník, jehož slavný boj v Diospoli neboli Liddě v Palestině slaví všechny Církeve Východu a Západu již od starověku.

Sv. Jiří, jehož hrob je v Liddě (dnes Lod) nedaleko Tel Avivu v Izraeli, je uctíván od 4. století.

Jeho úcta je mimořádně rozšířena po celém světě. Na Východě je nazýván Megalomartyr – velký mučedník. Mezi jiným je patronem Anglie a Ruska a patronem částí mnoha jiných zemí a měst. Je mu zasvěceno velké množství kostelů. V Sýrii, Arménii, Gruzii a Egyptě na Východě, na Západě zejména v Anglii, ve Spojených státech i Kanadě. V Římě je kostel San Giorgio in Velabro, známá je benátská bazilika San Giorgio Maggiore. U nás samozřejmě románská bazilika sv. Jiří na pražském Hradě a rotunda na hoře Říp (a mnoho dalších).

Je patronem řady rytířských řádů, skautů i některých řemeslníků. Je jedním ze čtrnácti svatých pomocníků. Stojí za zmínku, že křestní jméno našeho Svatého Otce je Jiří (španělsky Jorge). A my také máme kolem sebe dost Jiříků.

V protikladu k tomuto celosvětovému rozšíření úcty je poměrně malý počet jistých a ověřených zpráv o jeho životě. Podle některých neověřených podání byl sv. Jiří důstojník v římském vojsku, který nesouhlasil s pronásledováním křesťanů a byl za to, i s řadou svých vojáků umučen. Několik zmínek je ve spisu „Passio Georgii“, který Decretum Gelasianum z r. 496 považuje za neautentický a apokryfní. Ale Teodor Perigeta kolem r. 530 v popisu Svaté země potvrzuje, že v Lyddě byla konstantinovská bazilika postavená na hrobě sv. Jiří a druhů, umučených pravděpodobně roku 303 za Diokleciánova pronásledování křesťanů. Tato bazilika byla častým cílem poutníků během první křížové výpravy, dokud ji sultán Saladin (1138-1193) nedal zbourat.

Tuto poznámku potvrzuje Antonio z Piacenzy (asi r. 570) a Adamnano (asi r.670) a řecký nápis nalezený v Palestině datovaný r.368.

Úctu k sv. Jiří šířil v Římě v polovině 8. století papež Zachariáš, který byl řeckého původu. Největší rozšíření úcty sv. Jiří zřejmě nastalo po křížových výpravách. Z té doby asi také pochází vlajka Anglie (nikoli Velké Británie !): červený kříž na bílém poli.

Boj svatého Jiří na koni zabíjejícího draka pochází asi z pozdějších legend a má někdy až pohádkový charakter. Ale je zřejmě správné tento výjev chápat jako boj a vítězství nad zlem a ďáblem.

A my prosíme, aby nám v tom svatý Jiří pomáhal.

Podle pramenů z Internetu (Santiebeati, Heiligenlexikon, Cath.Encyc,)

MP

Památka Panny Marie Matky církve bude závazná pro celou církev

Vatikán. Z rozhodnutí papeže Františka bude celá církev latinského obřadu od nynějška slavit **památku Nejsvětější Panny Marie, Matky církve**. Dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, zveřejněný 3.3.2018 určuje, že památka bude připadat na první pondělí po neděli Seslání Ducha svatého. Jak připomíná v komentáři k dekretu prefekt kongregace, kardinál Robert Sarah, Maria Matka církve byla doposud v tento den připomínána ve dvou místních církvích: v Polsku a v Argentině.

Publikovaný dekret připomíná genezi kultu P. Marie jako Matky církve. Křesťané brzy začali vnímat Marii jako svou Matku. Dosvědčují to slova sv. Augustina, který nazývá Marii Matkou Kristových údů, neboť skrze svou lásku spolupracovala na novém zrození věřících v církvi. Svatý Lev Veliký pak zdůrazňuje, že Maria je jak Matkou Krista tak i údů Jeho mystického Těla, tedy církve.

Vatikánský dekret se odvolává také k Janovu evangeliu (srov. Jan 19,25), kde čteme o Mariině přijetí odkazu Synovy lásky, když přijala všechny lidi, zosobněné v milovaném učedníku, jako děti, které mají být obnoveny k božskému životu. Od té chvíle se Maria stává průvodkyní rodící se církve a je jako taková vnímána také v církevním společenství, které ji během staletí počtilo mnoha tituly odpovídajícími této její roli. Rozvoj tohoto kultu vrcholí oficiálním prohlášením P. Marie Matkou církve, k němuž přikročil papež Pavel VI. při zakončení třetího zasedání II. vatikánského koncilu, 21. listopadu 1964.

Vatikánský dekret dodává, že zavedením této nové závazné památky do liturgického kalendáře papež František chce podpořit růst mateřského citění v církvi a rozvoj autentické mariánské zbožnosti.

Dokument podepsaný v den památky P. Marie Lurdské, 11. února 2018, rovněž stanovuje, že památka má být od nynějška zanesena ve všech kalendářích a liturgických knihách, včetně liturgie hodin. Příslušné liturgické texty jsou připojeny k dekretu a jejich překlady, schválené jednotlivými biskupskými konferencemi, budou zveřejněny poté, co je vatikánská kongregace potvrdí.

Podle RAVAT

SV. BERNADETTA - VÝROČÍ ZJEVENÍ P. MARIE V LURDECH

Na den 16. 4. připadá svátek sv. Bernadetty Soubirous (1844-1879) a zároveň si letos připomínáme 160. výročí zjevení P. Marie této prosté dívky, pasačce, v jeskyni u Lurd, malé jihofrancouzské vesnici v podhůří Pyrenejí. Nejdříve pár slov k vizionářce. Byla prvním dítětem mlynáře, neuměla číst ani psát, nebyla ani připuštěna k prvnímu sv. přijímání. Se svým astmatem vyrůstala v kruhu rodiny ve vlhké přízemní místnosti 3x4 m. v bývalém vězení Cachot. K jejím hlavním úkolům patřilo vykonávání domácích prací, pasení ovcí na pastvině u Bartrès blízko Lurd a sbírání dřeva na topení.

11. února r. 1858 mezi 12.00 a 12.30 hodin se zjevila Bernadettě ve výklenku skalní jeskyně Massabielle (stará skála) blízko řeky Gávy mladá, mimořádně krásná paní ve sněhobílém oděvu s modrým pásem. Na bosých nohou zářily dvě zlaté růže. Modlily se spolu růženec, přičemž u jména Maria dáma jen pohybovala svými rty. Požádala Bernadettu, aby docházela k jeskyni, což se stalo celkem 18 x. Mezi nejdůležitější události patří objevení pramene na pokyn tajemné dámy, její výzva k pokání a modlitbě za hříšníky, postavení kaple na místě zjevení a k procesí návštěvníků jeskyně. Nakonec dáma zjevila své jméno - Neposkvrněné Početí. Bylo to 25.3. - po 4 letech, kdy papež Pius IX. prohlásil dogma o Neposkvrněném Početí P. Marie. Po velkých nesnázích a nedůvěře místního kléru, nakonec biskup Laurence v Tarbes předvolal Bernadettu před vyšetřovací komisi a dne 18.1.1862 vydal pastýřský list,

kterým zjevení P. Marie církevně uznal. Už druhý den po objevení pramene u Massabielle voda uzdravila na přímluvu P. Marie prvního nemocného. Zázraky a uzdravování neustále pokračovaly, a 4. 4. 1864 se konala instalace sochy P. Marie do výklenku ve skále, kde došlo k zjevení a to na základě popisu Bernadetty. Slavit památku Panny Marie Lurdské povolil papež Lev XIII. v r. 1891 a její oslavu pro celou církev rozšířil r. 1907 Pius X. Z Lurd se stalo nejen nejznámější místo země, ale jeho věhlas se rozšířil po celém světě. Do Lurd přijíždí nesčetné množství poutníků - ročně na pět miliónů, slouží se mše sv. v jeskyni i v pěti kostelích (v původní kapli, v horním kostele Neposkvrněného Početí P. Marie, v Růžencovém kostele, v kostele sv. Bernadetty a v nejnovější bazilice sv. Pia X.). Konají se křížové cesty, procesí s Nejsvětější Svátostí oltářní s průvodem nemocných, večer svíčková procesí a pod. K dispozici je i adorační kaple s Výstavem Nejsvětější Svátosti oltářní pro soukromou adoraci. Za místem zjevení v jeskyni jsou umístěny bazény, do kterých je svedena voda z pramene a ve kterých je možno podstoupit koupel celého těla. Dochází dosud k mnoha uzdravením na těle i na duši, k mnoha obrácením, pokáním. V r. 1889 byl v Lurdech zřízen Lékařský úřad, který zkoumal a dodnes zkoumá důvěryhodnost jednotlivých případů. Do současnosti se díky pramenu a P. Marii uzdravilo 7000 nemocných, lékařsky uznaných 2000, úředně a církevně uznaných jako zázrak je jen 68. Poslední případ se udál r. 2002. Jean Franc. Serge byl uzdraven z ochrnutí nohou. Nejvíce případů zázračného uzdravení se přihodilo během průvodu s Nejsvětější Svátostí oltářní. Zázračný pramen je jen požehnaný prostředek a k uzdravení dochází hlavně díky požehnání Svátostného Spasitele a na přímluvy P. Marie, která při svých zjeveních vždy držela růženec v ruce a modlila se s Bernadettou i ostatními poutníky. Skrze růženec se dostává mnoho milostí a Božího požehnání.

Nedotčena hříchu a plná lásky si přeje od nás BOJ PROTI HŘÍCHU, nejhoršímu zlu. Měl by to být zásadní postoj v našem duchovním životě. Proto je nutno ČINIT POKÁNÍ, na trojí výzvu P. Marie, které je cestou k přijetí vykoupení. Nejzázračnější bývá uzdravení duše, a v Lurdech, tomto požehnaném místě, dochází k mnoha obrácením, změně života.

Bernadetta v r. 1866 ve svých 22 letech opouští navždy Lurdy a vstupuje v Nevers do kláštera Milosrdných sester sv. Gildardy, kde se stala pomocnicí v kuchyni, sestrou v nemocniční stanici a sakristiánkou. Znovu ji i zde vyšetřovala komise teologů. R. 1877 onemocněla tuberkulózou kostí, částečně ohluchla, měla nádor na koleni, celé její tělo byla jedna jizva. 16. 4. 1879 zemřela; zádušní mše byla sloužena neverským biskupem s řadou jiných biskupů. R. 1908 komise otevřela truhlu a shledala její neporušené tělo. R. 1919 po 40 letech po pohřbu opět tělo shledáno neporušené, uloženo do skleněné truhly a vystaveno až do dnešních dnů v klášterní kapli v Nevers. R. 1927 došlo k beatifikaci Bernadetty a 8. 12. 1933 papež Pius XI. za přítomnosti 70 tisíc lidí, sta biskupů a 16 kardinálů prohlásil tuto prostou, nevzdělanou pasačku za svatou... Tato čistá duše s maximální pokorou a poslušností

plní nezvyklá přání překrásné Paní, aby se tak až do své smrti stala jejím ztělesněným poselstvím. ...

Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k tobě neutíkají a zvláště za hříšníky, zbloudilé, hledající, nevěřící. Amen.

M. Val.

PODĚKOVÁNÍ

Našemu stálému dopisovateli, **Josífkovi Vašíčkovi**, který zpracoval celkem 42 částí (!) obsáhlého seriálu „PRAŽSTÍ BISKUPOVÉ A ARCIBISKUPOVÉ“ velmi děkujeme za obětavou a náročnou práci. Své texty, pečlivě historicky i formálně zpracované, dodával vždy v požadovaném redakčním termínu. Býval obvykle „první vlaštovkou“, která naší redakci připomínala, že je třeba pracovat na vydání dalšího čísla měsíčníku Košířský farní list. Jsme mu za jeho spolupráci velmi vděční a opravdu litujeme, že nemůže přijmout další závazky. Chápeme však, že jeho studijní úkoly jsou náročné a mají v jeho životě primární důležitost. Přejeme mu hodně zdaru, úspěšné zakončení studia a jeho dobré využití v dalším životě. K tomu mu dopomáhej Bůh!

Vděční redakční pracovníci spolu se čtenáři Košířského farního listu

**Milostiplné a radostné prožití velikonočních
svátků**

přeje všem košířským farníkům

redakce KFL.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

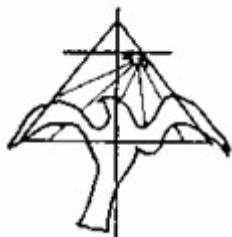
Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle	kostel sv. Jana. N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Zelený čtvrtek	kostel sv. Jana N. 17,30
Velký pátek	Nejsv. Trojice 15,00 křížová cesta kostel sv. Jana N.. 17,30
Vigilie Vzkříšení	kostel sv. Jana.N. 19,00
Boží hod velikonoční	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Velikonoční pondělí	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00

KVĚTEN

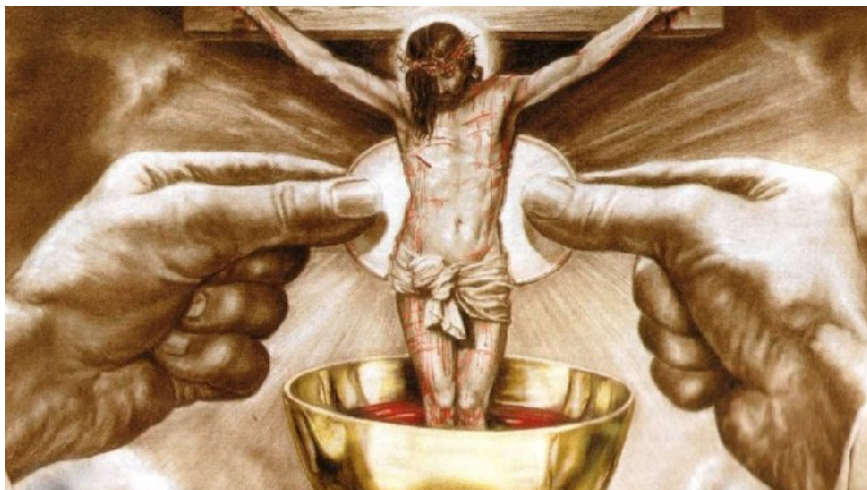
EUCCHARISTIE

Poslední den tohoto měsíce je věnován Slavnosti Těla a Krve Páně. Máme příležitost ke každodennímu slavení mše sv., což může vést k určitému zevšednění – Quotidiana vilesunt. Proto je užitečné soustředit zvláštní pozornost k tomuto pramenu, středu a vrcholu celého našeho křesťanského života podobně jako na Zelený čtvrtek, kdy jsme slavili Památku Poslední večeře Páně – událost ustanovení eucharistie. Chceme nejen být na mši svaté, ale chceme ji co nejlépe prožívat. Významnou inspirací je pro nás také první svaté přijímání dětí, které budeme také letos slavit v naší farnosti.

Slovo „eucharistie“ znamená „díkůvzdání“. Kdo cestuje do Řecka, může slyšet často slovo eucharisto – děkuji. V rané církvi to byl běžný výraz pro připomínku a opakování Ježíšovy poslední večeře s apoštoly. Podstatou eucharistie je opakované zpřítomňování toho, jak Ježíš rozdával chléb a víno se slovy: „Vezměte, toto je mé tělo“ (Mk 14,22); „Toto je má krev“ (14,24); „To čiňte na mou památku“ (Lk 22,19).

Jak máme těmto Ježíšovým slovům rozumět? V Novém zákoně řecké sloveso estin, které je použito v Ježíšově větě „Toto je mé tělo“, může znamenat buď „opravdu je“, nebo „je obrazně“ (nebo „symbolizuje“). V Novém zákoně se objevují oba významy tohoto slova. Který je správný? Říká Ježíš, že chléb je skutečně jeho tělem a že víno je skutečně jeho krví, nebo jeho tělo a krev symbolizují?

V katolické víře chápeme Ježíšova slova ve světle „komen-tářů“ v Janově evangeliu a v Pavlových listech a také ve světle svědectví prvních křesťanů. Šestá kapitola Janova evangelia, nejmladšího z evangelií, naznačuje, že první křesťané trvali na tom, že eucharistický chléb a víno jsou skutečně Ježíšovým tělem a krví a že se toto přesvědčení stalo zdrojem pomluv křesťanů z Židů a z pohanů. Jan zdůrazňuje, že Ježíš opravdu očekával, že jeho následovníci budou skutečně jíst jeho tělo a pít jeho krev (Jan 6,51-57), a předpověděl, že mnozí lidé budou pohoršeni, odpadnou a přestanou ho následovat kvůli tomuto učení (Jan 6,60-64). Když Ježíš řekl „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“ (Jan 6,53), mluvil o tom,

že jeho učedníci budou přijímat jeho tělo a krev v podobě chleba a vína při večeři Páně neboli eucharistii. Podle Jana se nejednalo o „symbolické“ přijímání, ale šlo o jedení skutečného Kristova těla a pití jeho krve. Toto učení je pro křesťany dnes stejně náročné, jako bylo pro tehdejší čtenáře Janova evangelia. Katolíci přijímají toto náročné učení v celé jeho hodnotě a věří, že když při eucharistii přijímají chléb a víno, tak ve skutečnosti jedí tělo a pijí krev Ježíše Krista.

Toto porozumění je dále podpořeno apoštolem Pavlem, který v 1. listu Korintským napsal: „Není kalich požehnání, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově? Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu“ (1. Kor 10,16-17). Dále v tomto listu poté, co opakuje Ježíšova „slova ustanovení“, Pavel uzavírá:

„Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.“ (1. Kor 11,27-29).

Nejpřesnějším výkladem těchto pasáží bude to, že Pavel eucharistický chléb a víno doslova považoval za Kristovo tělo a krev.

Katolické pojetí eucharistie jako skutečného těla a krve Kristovy je podepřeno nejen Novým zákonem, ale i prvotní křesťanskou církví. Z pojednání mnohých starověkých autorů mají zvláštní význam např. Listy sv. Ignáce z Antiochie (kolem roku 110), Justina Mučedníka (kolem roku 150), Ireneae z Lyonu (kolem roku 185), Cyrila Jeruzalémského (kolem roku 250) a mnohé další.

Proto hovoříme o „reálné přítomnosti“ Ježíše Krista v eucharistickém chlebu a vínu. Jedná-li se o jeho tělo a krev, je tam Ježíš „reálně přítomen“. Tato Ježíšova přítomnost může být přijata jedině *vírou*, jelikož vnější vzhled chleba a vína se nemění. Středověcí katoličtí teologové užívali termín „*transsubstanciac*“, aby vyjádřili tajemství, kdy se vnitřní realita („podstata“) chleba a vína mění v Ježíšovo tělo a krev, zatímco vnější vzhled a vlastnosti („akcidenty“) zůstávají stejné. Toto učení nevysvětluje, *jak* se to děje, ani nesnižuje toto tajemství víry na nějakou magii. Pouze tvrdí, že *Ježíšova slova jsou doslovně pravdivá*: Chléb a víno obětované Bohu při eucharistii se stávají jeho tělem a krví. To také vysvětluje, proč máme tak velkou *úctu k eucharistickému chlebu a vínu*, neboť se z těchto darů stává věčné Boží Slovo, stejně jako Ježíš z Nazareta byl věčným Božím Slovem v pravé lidské podobě. Při eucharistické adoraci tedy neuctíváme oplatku, ale uctíváme Ježíše Krista, pravého Boha, o němž věříme, že je podle jeho vlastních slov reálně přítomen v eucharistii.

Mělo by nás překvapovat, že Ježíšovo tělo a krev jsou přítomny v podobě eucharistického chleba a vína? Věříme, že pravý Bůh mohl přijmout podobu pouhého člověka – Ježíše (viz Fil 2,5-11). Proč by mělo být obtížnější věřit, že (podle Ježíšových slov) Bůh může být plně přítomen ve formě jiné části svého stvoření – ve chlebu a víně? Když se Bůh rozhodl nechat se ukřížovat pro naši spásu, je snad těžší věřit, že Bůh dovolí, abychom ho přijímali do svého těla a ducha prostřednictvím té nejzákladnější lidské činnosti, kterou je jedení? Zázrak Boží přítomnosti v podobě chleba a vína v eucharistii je srovnatelný se zázrakem jeho přítomnosti mezi námi v Ježíši Kristu. Obojí přesahuje naše chápání a zjevuje nám *hloubku jeho lásky a jeho pokoru*, s níž se nám ve svém stvoření nabízí, abychom mohli být spaseni.

Použitá literatura: A. Schrech: Katolíci, Návrat domů, Praha 2013.

P.L.

Liturgický kalendář

květen 2018

1. úterý	Sv. Josefa dělníka
2. středa	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. čtvrtek	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
6. neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
8. úterý	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
10. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
11. pátek	Začíná devítidenní příprava na slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
12. sobota	Svátek Výročí posvěcení katedrály sv. Víta, Vojtěcha a Václava Sv. Nerea a Achillea, mučedníků Sv. Pankráce, mučedníka
13. neděle	7. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
14. pondělí	Svátek sv. Matěje, apoštola
16. středa	Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka hlavního patrona Čech
18. pátek	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20. neděle	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
21. pondělí	Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů, mučedníků
22. úterý	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
24. čtvrtek	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
25. pátek	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve Sv. Řehoře VII., papeže Sv. Marie Magdalény de 'Pazzi, panny
26. sobota	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27. neděle	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
30. středa	Památka sv. Zdislavy
31. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – doporučený svátek

Oznámení

Májové pobožnosti

Během měsíce května budou **májové pobožnosti** vždy **přede mší sv.**

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou tentokrát **v sobotu 5. a 12. května** po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého

Setkání farní rady

bude **v pátek 11. května.**

Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého

Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, *patrona našeho košířského kostela* bude letos **ve středu 16. května**. Proto se neslaví mše sv. v 17.30 hod. v kostele Nejsvětější Trojice, ale **u sv. Jana Nep.**

Farní výprava autobusem

Farní výprava autobusem se uskuteční **na posvátná místa u Karlových Varů** – poutní místa – **Chlum – Andělská Hora – Loreta u Starého Hrozňatova v sobotu 26. května**. Sraz účastníků bude u kostela sv. Jana Nep. v 8.00 hod. Předběžná cena jízdného je 300,- Kč. za dospělé, děti do 15 let zdarma. **Mše sv. bude slavena během výpravy.** Proto nebude večer u sv. Jana Nep.

Apoštolát modlitby Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na květen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první květnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Za posláním laiků

Aby **laici mohli své jedinečné poslání naplňovat** skrze tvořivou odpověď vůči výzvam, kterým svět dnes čelí.

Národní úmysl

za **milost zakusit láskyplný pohled**, kterým nás Bůh trvale provází a proměňuje (srv. Ž/ 139/138/).

Svatý Řehoř VII., papež – památka 25. května

Abychom mohli ocenit tohoto svatého papeže, je třeba se podívat na dějiny Církve v 11. století. V té době obsazovali církevní místa panovníci a šlechtici. Ti samozřejmě hledali jen své zájmy a zájmy církve byly pro ně vedlejší. Předchozí 10. století dostalo proto název „saeculum obscurum“ – temné století.

Obrat k lepšímu, i když nepřímý, přinesla obnova mnišského života, která vycházela z francouzského kláštera v Cluny. V duchu této reformy skoncoval císař Jindřich III. s intrikami římské šlechty a jeho příbuzný se stal roku 1049 papežem jménem Lev IX. Ten povolal do Říma několik vynikajících mnichů, mezi nimi i Hildebranda, který se později stal papežem Řehořem VII.

O původu a mládí Hildebranda víme málo. Narodil se v rozmezí let 1020 až 1025 pravděpodobně v Saoně v italském Toskánsku. Základní vzdělání dostal v Římě v kláštře na Aventinu a v Lateránu. Po synodě v Sutri (r. 1046) provázal sesazeného papeže Řehoře VI. do exilu v Kolíně nad Rýnem jako jeho kaplan. Po jeho smrti odešel do kláštera v Cluny a zažil tam dva vynikající opaty Odila a Huga. Tam se také stal benediktinem. (Není vyloučeno, že do řádu vstoupil už v Římě.)

Po povolání do Říma jmenoval papež Hildebranda svým osobním poradcem. V dalších 24 letech zastával Hildebrand četné vysoké úřady a získával stále větší vliv na rozhodování papežské stolice za Lva IX., pak i za jeho nástupců. Pět papežům sloužil mnich z Toskánska jako poradce.

Když byl 22. dubna 1073 pochován papež Alexandr II., žádal lid: „Ať je papežem Hildebrand!“ Po formální volbě – kardinálové potvrdili lidové „jmenování“ – přijal Hildebrand jméno Řehoř VII. Od počátku svého pontifikátu se Řehoř VII. snažil o vnitřní reformu církve. Neústupně, až tvrdě šel za svými cíli. Dokument, „Dictatus papae“, který měl 27 bodů, upravoval odlohu církve od světského poručíkování a očistu církve od všech zlořádů. Řehoř potíral kněžský sňatek, simonii (kupování duchovních úřadů) a byl neoblomný v názoru na spor o investituru: žádný laik, ani císař, nesmí obsazovat církevní úřad. Tomuto úsilí papeže Řehoře se říká *gregoriánská reforma*.

Socha v chrámu sv. Pavla před hradbami

Známý je boj o investituru (ovlivňování obsazování církevních funkcí – zejména biskupských – světskou autoritou) mezi papežem Řehořem a císařem Jindřichem IV. Papež prohlásil císaře za exkomunikovaného, a říšská šlechta dala císaři ultimátum, že si musí do roka vyprosit zproštění exkomunikace. Tak došlo v zimě 1076/77 k známé scéně u severoitalského hradu Canossy, kam císař přišel jako kající. Tři dny čekal před hradbami a pak dostal od papeže rozhršení s tím, že se podrobí papežovu rozhodčímu výroku.

O tři roky později došlo k novému sporu. Řehoř VII. sesadil Jindřicha. Jindřich zase dal na rychle svolaném synodu v Brixenu zvolit arcibiskupa z Ravenny za vzdoropapeže Klementa III. Řehoře prohlásili za sesazeného, a táhl se silným vojskem na Řím. Na jaře 1081 začal s obléháním Říma. Řehoř se obrátil o pomoc na vůdce Normanů Roberta Guiscarda. (Normané z Normandie na severu Francie skutečně obsadili počátkem 11. století jižní Itálii, která byla v moci Byzantinců). Mezitím dobýval Jindřich stále větší římské území, r. 1083 zaútočil na chrám sv. Petra, v březnu 1084 mu byl Řím vydán. Papež Řehoř se uchýlil do opevněného Andělského hradu. O velikonocích se dal Jindřich IV. v Lateránu, za přítomnosti všech římských kardinálů, „svým papežem“ Klementem III. korunovat na císaře.

Zároveň se však rychle blížilo normanské vojsko. Situace císaře byla svízelná, a musel utéci co nejrychleji z Říma a s ním také Klement III. Normané Řehoře VII osvobodili, ale zároveň město vyplenili. Polovina Říma lehla popelem, zemřely tisíce lidí. Římané obrátili svůj hněv i proti papeži Řehořovi, a ten se zachránil v exilu v jihoitalském městě Salerno (jižně od Neapole). Tam také 25. května 1085 zemřel. Před smrtí vyjádřil své zklamání slovy: „Miloval jsem spravedlnost, nesnášel jsem bezpráví, a proto umírám v exilu.“ Tato slova jsou však až příliš černá. Řehoř neprohrál, vybojoval nejtěžší etapu zápasu o svobodu Církve. Pokračovali v něm jeho další čtyři nástupci (všichni benedikti). V roce 1122 došlo k dohodě s císařem Jindřichem V. Ale to už se dostáváme příliš daleko.

Za blahoslaveného byl Řehoř VII. prohlášen Řehořem XIII. r. 1584 a papež Pavel V. svatořečil svého velkého předchůdce r. 1606. Benedikt XIII. rozšířil r. 1728 jeho úctu na celou církev.

Když se při mši sv. modlíme za Církev a za papeže, budme si vědomi toho, že našich modliteb je zapotřebí.

Podle R. Ondruše: Blízki Bohu i l'ud'om, A. Franzena: Církevní dějiny a pramenů z Internetu (stránka minoritů Brno, Santiebeati, Heiligenlexikon)

MP

Zápis z jednání farní rady 13.4.2018

Přítomní: S. Hojek, V. Bobysud, P. Lohelius

Hosté: Ing. Fráňa a Ing. Beneš

1) Program farní výpravy – návrh:

pozvat hosty ze smíchovské a stodůlecké farnosti pro zajištění dostatečné účasti určit předběžnou cenu jízdného.

V. Bobysud navštíví cílová místa předem

P. Lohelius domluví mši sv. s místním knězem.

2) Rezignace pana varhaníka J. Plíška k 22. 5. 2018

3) Rezignace paní kostelnice A. Křížovské k 3.6.2018.

4) Informace Ing. Fráni o revizi plynu v objektech košířských kostelů

5) Ing. Fráňa předložil finanční rozpočet na alarm u sv. Jana Nep. cca 110 tis. korun. Bude vyhlášena mimořádná sbírka. Farnost si také výžádá příslušnou dotaci na tento účel.

6) Stavební technik Ing. Beneš z AP vyslechl názory P. Lohelia a V. Bobysuda na další stavební aktivity ve farnosti.

Farní rada informovala Ing. Beneše o problémech s opravami košířských kostelů.

Zapsal : P.Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Zpráva o narození.

Manželé *Renata a Peter Zafkovi* oznamují, že 24.3.2018 o půl páté ráno se jim narodila v porodnici U Apolináře **dceruška Maruška**. Se dvěma sestřičkami, Josefínou a Annou, tvoří tak sesterské trio, které má předpoklady po obou rodičích výborně zpívat - ve sboru i sólově! Věříme, že se s nimi brzy budeme setkávat v obou našich kostelích!

Rodičům blahopřejeme, novorozenou Marušku vítáme a přejeme jí hojnost Božího požehnání a ochranu její nebeské patronky. Kéž ji Panna Maria provází a vede celým životem společně s jejími staršími sestřičkami! Ať je celá rodina Zafkova příkladem v přijímání dětí a jejich výchově pro ostatní mladé rodiny v naší farnosti!

Maruška 24.3. 2018 - 47 cm, 3 040 g

NAROZENINY A JMENINY

**V květnu, v den svátku sv. Jana Nepomuckého, oslaví své jmeniny zároveň s 80. narozeninami náš dlouholetý varhaník,
pan**

Jan Plíšek

Děkujeme mu za vše, co pro naši farnost dělá a dělal v uplynulých 35 (!) letech. Nejen že hrou na varhany doprovázel slavení liturgie, ale také svým zvučným hlasem zpíval žalmy i mešní písně společně s věřícím lidem. A musíme připomenout to, že nás hudbou doprovázel i na našich výpravách na různých varhanách a to jistě vyžadovalo velké schopnosti a zkušenosti.

A navíc spolu se svou manželkou pečoval o čistotu kostela sv. Jana Nepomuckého! Při žádné farní společenské události a slavnosti nechyběl jeho mohutný hlas při zpěvu Živio a tak i my mu chceme ze srdce tuto zdravici zazpívat a popřát mu „Mnoga ljeta“ pod ochranou Boží, Panny Marie a jeho křestního patrona sv. Jana Nepomuckého!

Vděční Košířští farníci

PS.

S velkou lítostí oznamujeme, že náš oslavenec, varhaník p. Jan Plíšek, končí k 22. 5. 2018 svou varhanickou činnost v Košířské farnosti a odchází na zasloužený odpočinek. Nezbyvá než přát mu k tomu s velkým poděkováním hodně klidu, zdraví a Božího požehnání!

Za celou naši farnost to vyjádřil Otec Lohelius:

Vše do času, Pán Bůh navěky. Nápis na věži v Berouně promlouvá do každé doby i do našich životů. Náš život na zemi má svůj limit a totéž se týká našich činností v tomto životě. Je dobré zastávat tento realismus.

Chápe ho i náš pan varhaník Jan. Zdůrazňuji „náš“, protože zůstane náš, i když už nebude hrát. Nesmazatelně se zapsal mezi košířské varhaníky a zanechal dlouhou časovou stopu ve hře na tento královský nástroj. S hlubokým citem vnikal do ducha lidového liturgického zpěvu, jeho hra měla patřičný tah pro zpěv přítomných věřících, takže se mohli aktivně zapojit do zpěvu známých kostelních písní.

Během doby projevil ochotu naučit se nové věci, což nebývá u starších hudebníků samozřejmé, rádi si vystačí s tím, co už znají. Svým silným hlasem dokázal také podpořit zpěv lidu. Kromě těchto dovedností projevils zdatnost v interpretaci některých klasických děl duchovní hudby včetně zpěvu, např. přednes Dvořákových Biblických písní. Vždy ochotně zastával službu na křtech, svatbách nebo pohřbech. S pokornou sebekritikou doznal, že se slábnoucími silami a nejistotou je moudré přestat v dalším hraní. Přejeme jemu i celé košířské farnosti dobré nástupce v této bohumilé službě.

Velké Pán Bůh zaplať, bratře varhaníku Jane a přání Božího požehnání do dalšího života.

P. Lohelius

PANNA MARIA MATKA CÍRKVE

Vatikán zveřejnil dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, že první pondělí po Seslání Ducha sv. bude v celé církvi slavena památka Nejsvětější Panny Marie, Matky Církve.

Výše uvedená památka připadá na den 21. května. Co pro nás znamená?

Pojďme se podívat blíže na historii zrození titulu Matky Církve a na dopady pro naši zbožnost i cestu ke spáse. Evangelia a Skutky apoštolů hovoří přímo o Marii a její účasti na vykupitelském díle Ježíše Krista. Od momentu Zvěstování Páně až po poslední zmínky Písma o Marii se dá vnímat tak, že Panna Maria, Rodička Boží, vírou a poslušností svobodně spolupracovala na lidské spáse. Mariiny bolesti a mateřská spoluúčast na utrpení Ježího Syna u paty kříže rovněž hovoří o jejím podílu na rodící se Církvi a zvláště v momentu, kdy na přání umírajícího Krista přijala jeho učedníky za své děti. Viz: „Ženo hle, tvůj syn“- J 19, 26. Po Ježíšově zmrtvýchvstání a nanebevstoupení se Maria drží první komunity apoštolů a ostatních učedníků, vyprošuje dar Ducha sv. na tuto komunitu a svůj život celý odevzdává Bohu, který ji s tělem i duší oslavil, když ji vzal do nebe a ustanovil Královnou nebe i země. Maria však i po odchodu z tohoto světa nepřestává plnit své poslání Matky. Provází putující Církev a provází každého putujícího člena Kristovy církve. Ona se podílí na zrození Božího života v lidských srdcích, který se pak udržuje, posiluje a rozmnožuje se ve společenství Církve. Matka Boží za nás neustále prosí, oroduje a vyprošuje milosti pro Církev a celý svět. Vede nás k svému Synu skrze Církev a její svátosti a zároveň doporučuje i nám to, co doporučovala obsluze na svatbě v Káně galilejské: „Učiňte vše, co vám nařídí“.

Maria vyzývá každého z nás, abychom se podobným způsobem zapojili do života Církve a věrnosti Boží vůli, Božích a církevních příkázání, přispívali k její jednotě a rozvoji. Zaposloucháním se do Mariiných slov a pohledem na její příkladný život podle Boží vůle probudíme v sobě ochotu a následujeme její ctnosti - nasloucháním Božímu slovu jako Maria při Zvěstování, budme k dispozici svým bližním podobně jako když putovala k sv. Alžbětě, budme pozorní k potřebám bližních podobně jako Maria na svatbě v Káně galilejské, budme nablízku našim bližním jde-li o jejich duchovní dobro, podobně jako Maria ve večeradle v čas Letnic.

Děkujeme Ti Panno Maria, jsi se pro nás stala něžnou i silnou kmotrou, která nás držela ve večeradle při křtu Duchem sv. Děkujeme, že jsi nám nablízku. Amen

M. Val.

PANNA MARIA POMOCNICE KŘEŠŤANŮ

Na den 24.května připadá svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů. Pojdme se podívat na jeho význam i zajímavou a pohnutou historii. Nejdříve virtuálně navštívíme místo jménem Savona, kde byl v domácím vězení držen papež Pius VII. císařem Napoleonem Bonapartem. Uctíval tam a vzýval Pannu Marii, které byl zasvěcen místní chrám. A stalo se, že Matka Boží zasáhla. Ve světě v krátké době pohasla Napoleonova hvězda, jeho oddíly, dosud neporazitelné, utrpěly vojenské porážky. 24. května se papež vrátil triumfálně do Říma, nadšeně vítán lidem. 10.5.1815 se vrátil do Savony a v přítomnosti Karla Emanuela I., mnoha biskupů a četných věřících korunoval slavnostně sochu Matky Boží a rozhodl se ustanovit svátek ke cti PANNY MARIE POMOCNICE KŘEŠŤANŮ, určený na den 24. května, na den, kdy se vrátil do Říma po dlouhém věznění.

Tento titul Matky Boží je spjat i s dalším velkým mužem - Donem Bosco, zakladatelem kongregace salesiánů a oratoře s dílnami a hřišti pro osiřelé a zanedbané děti a mládež v Turíně. Duchovním centrem této salesiánské rodiny se stal kostel zasvěcený Panně Marii Pomocnici křesťanů, postavený za nemalých obtíží a obětí z popudu samotného Dona Bosca. Mezi bočními sloupy fasády jsou velké reliéfy a ten na pravé straně představuje Pia VII. při korunovaci Panny Marie v Savoně.

11. 11. r. 1875 se konalo v tomto kostele rozloučení s prvními salesiánskými misionáři, kteří odcházeli do Jižní Ameriky. Od té doby se každý rok ve svatyni Pomocnice křesťanů opakovala slavnost vyslání nových misionářů do světa. Dnes vedle jezuitů a františkánů patří salesiáni ke třem největším mužským řeholím římskokatolické církve a působí po celém světě.

M.Val.

Bohoslužby v košířské farnosti:

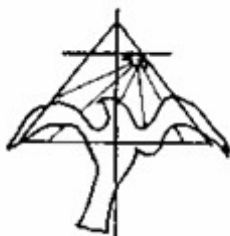
Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné

ČERVEN

TU ES PETRUS

Zavítáme-li na jedno z nádvoří Pražského hradu, naskytne se nám pohled na jednu z budov, která je okrášlena latinským textem: „Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo ecclesiam meam...”

(„Ty jsi Skála a na té skále založím svou církev“) Mt 16,18.

Jde o jeden z příslibů prvenství – primátu apoštola Petra. Jako další příslib je výrok Pána Ježíše před utrpením: „Šimone, Šimone, hle satan si vás vyžádal, aby vás protřibil jako pšenici; ale já jsem se za tebe modlil, aby tvá víra neselhala. Ty tedy, až se obrátíš, posiluj své bratry.“ (Lk 22, 31-32) Po příslibech následovalo udělení tohoto primátu po Kristově vzkříšení při setkání s apoštoly u jezera v pokynu „Pas, mé ovce...pas mé beránky...(Jan 21,15-17)

Nesmíme však opomenout jedinečnou událost, kterou popisuje evangelista Jan. Tehdy šlo o první setkání Pána Ježíše se Simonem, bratrem Ondřeje, kdy „Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas, to je v překladu Petr (Skála)“ (Jan 1,42).

Ježíš obvykle neměnil jména svých učedníků. Pomineme-li přízvisko „synové hromu“, kterým v jedné zcela určité situaci označil Zebedeovy syny (srov. Mk 3, 17), ale později ho už nepoužil, nikdy nepřihlížel žádnému ze svých učedníků nové jméno. Učinil tak pouze v případě Šimona, když ho nazval Kéfas. Toto jméno zní v řečtině Petros, v latině Petrus. Překládá se, protože se nejedná o pouhé jméno; je „pověřením“, které Petr tímto způsobem od Pána obdržel. Nové jméno Petros se pak v evangeliích vícekrát opakuje a

nakonec nahradí původní jméno Šimon.

Na Kristovu vůli svěřit Petrovi zvláštní postavení ve sboru apoštolů odkazuje celá řada míst; v Kafarnaum jde Mistr do Petrova domu, aby zde přenocoval (Mk 1,29); když se na něj tlačí dav na břehu Genezaretského jezera, vybírá Ježíš mezi dvěma připoutanými lodkami právě Šimonovu (Lk 5,3); když Ježíš za zvláštních okolností vybírá do svého doprovodu jen tři učedníky, je Petr v této skupině vždy zmiňován jako první; je tomu tak při vzkříšení Jairovy dcery (srov. Mk 5,37; Lk 8,51), při Proměnění (srov. Mk 9,2) a konečně při agónii v Getsemanské zahradě (srov. Mk 14,33) . A dále: na Petra se obrazejí výběrčí daní v Chrámu a Mistr platí pouze za sebe a za něho (srov. Mt 17,24-27); při Poslední večeři myje Ježíš nohy Petrovi jako prvnímu (srov. Jan 13,6) a pouze za něj se modlí, aby jeho víra neselhala a mohl v ní pak upevňovat ostatní učedníky (srov. Lk 22,30-31).

Toto zvláštní postavení si uvědomuje i sám Petr; právě on často mluví jménem ostatních, žádá o vysvětlení složitých podobností (Mt 15,15), přesného smyslu některého z přikázání (Mt 18,21) nebo formálního příslibu odměny (Mt 19,27). Často je to on, kdo vystupuje jménem všech, aby vyřešil některé obtížné situace. Tak například když se Ježíš, zarmoucený nad nepochopením zástupů po promluvě o „chlebu života“, ptá: „I vy chcete odejít?“, Petrova odpověď je rezolutní: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života“ (srov. Jan 6,67-69). Stejně rozhodné je vyznání víry, které činí – opět jménem všech Dvanácti – nedaleko Cesareje Filipovy. Na Ježíšův dotaz: „A za koho mě pokládáte vy?“, Petr odpovídá: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16,15-16). Ježíš tehdy místo odpovědi pronáší slavnostní prohlášení, které jednou provždy definuje Petrovu roli v církvi: „A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev... tobě dám klíče od nebeského království, co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi“ (Mt 16,18-19).

Zde Pán používá několik metafor, které se vztahují na Petrův úřad. Petr bude „skalnatým základem“, na kterém spočine stavba církve. Jinými slovy: „Svěřím ti úřad, který bude v podobném poměru k církvi, v němž je základ k domu, úřad tedy v církvi jedinečný a nutný a po všechny časy trvající zároveň s církvi, takže nepřestane po celou dobu, ve které bude církev existovat, jako nemůže být z domu odstraněn základ, dokud dům stojí. Nepřestane tedy tento tvůj úřad tvojí smrtí, ale přejde na tvé nástupce. A nebude to pouze úřad čestný, ale též spojený s pravomocí, neboť tobě dám klíče od nebeského království. Touto další metaforou naznačuje nejvyšší správu ve své církvi, totiž v úřadu učitelském, kněžském a královském. Klíče jsou zde znamením moci. Komu byly klíče odevzdány, je pánem v domě, v bytě, v kanceláři atd. Petr má těmito klíči otevírat a zavírat nebeské království, jak bude pro každého považovat za spravedlivé. Obrazné výrazy „svazovat a rozvazovat“ znamenají výkon nejvyšší moci, přijímat do církve nebo z ní vylučovat, prohlašovat něco za dovolené nebo nedovolené. Jakoby Pán Ježíš říkal: „Cokoli tedy ustanovíš nebo zrušíš jako nejvyšší učitel ve výkladu nebo vyhlášení zjevených článků víry a mravů, nebo jako nejvyšší kněz v udílení svátostí a výkonu posvátných obřadů, nebo jako nejvyšší pastýř či král v církevní kázni, bude platit a zavazovat ve svědomí tak, jako by to ustanovil sám Bůh na nebi.“ Tak je velmi názornými obrazy popsáno to, co pozdější teologická reflexe označí termínem „primát jurisdikce“.

Obraz pekelných bran označuje část místo celku – pekla. Vyjadřuje příslib spojený s jistotou, že žádná moc, ani pekelná, nebude schopna tento Bohem ustanovený úřad zničit.

S výsadním postavením, které chtěl Ježíš Petrovi svěřit, se setkáváme také po zmrtvýchvstání: Ježíš pověřuje ženy, aby podaly zprávu výslovně Petrovi, odděleně od dalších apoštolů (srov. Mk 16,7); za Petrem a Janem běží Marie Magdaléna, aby je informovala, že kámen od hrobu byl odvalen (srov. Jan 20,2), a Jan dá Petrovi přednost, když spolu dorazí před prázdný hrob (srov. Jan 20,4-6); Petr bude také jako první z apoštolů svědkem zjevení Zmrtvýchvstalého (srov. Lk 24,34; 1 Kor 15,5).

Při udělení primátu apoštolu Petrovi u Genesaretského jezera je trojí otázka „miluješ mě?“ vážným a po všechny další časy zkušebním testem papežské služby. První z apoštolů má vynikat nejen vírou, ale také láskou k ovčím, které patří Kristu: „Pas mé ovce“ (Jan 21, 15-18).

Na Petrovi tedy leží zodpovědnost zajišťovat prostřednictvím Kristovy lásky společenství s Bohem. Tato láska má proměňovat náš každodenní život. Láska má být ve spojení s jakoukoliv autoritou. Nejen papež a ostatní biskupové, kněží a jáhnové, ale i rodiče, vychovatelé, učitelé, vedoucí různých institucí jsou svou křesťanskou totožností vázáni k tomuto základnímu propojení. Svátek apoštolů Petra a Pavla v závěru tohoto měsíce nám připomíná všechny tyto důležité souvislosti.

P. L.

Použitá literatura:

A. Podlaha: Výklad katechismu, Praha 1900.

Benedikt XVI. : O počátcích církve, Kostelní Vydří 2008

1. pátek	Památka sv. Justina, mučedníka První pátek v měsíci
2. sobota	Sv. Marcelína a Petra, mučedníků
3. neděle	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
5. úterý	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. středa	Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele řádu premonstrátů
8. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
9. sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
10. neděle	10. neděle v mezidobí
11. pondělí	Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. středa	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. pátek	Sv. Víta, mučedníka
17. neděle	11. neděle v mezidobí
19. úterý	Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
21. čtvrtek	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22. pátek	Sv. Paulína Nolánského, biskupa Sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24. neděle	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27. středa	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. čtvrtek	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. pátek	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ – doporučený svátek
30. sobota	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat **v sobotu 2. a 16. června** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

První sv. přijímání

V neděli 3. června o **Slavnosti Těla a Krve Páně** přistoupí k prvnímu sv. přijímání **Nela Zavřelová, Carolina Mullis, Tereza Weisser, Karolína Weisser a Salome Peterková.**

Setkání farní rady (VPKK)

Setkání farní rady (VPKK) se uskuteční **v pátek 8. června.**

Farní táborák

Farní táborák na závěr školního roku bude po děkovné mši sv. **ve čtvrtek 21. června v 17.30 hod.**

Noc kostelů

Uskutečnil se již 10. ročník Noci kostelů. Košířská farnost se účastní od roku 2012.

Návštěvníci měli možnost i tentokrát zavítat do všech našich kostelů.

Děkuji obětavcům za jejich ochotu. Ať už zajišťují komentovanou prohlídku nebo jen hlídají prostor kostela. Letos nás nebylo moc. A i proto není možné organizovat zajímavější program.

Děkuji i spolku Malostranský hřbitov v čele s paní Alenou Lehnerovou, který se k nám na Noc kostelů přidává a dobrovolníci provádějí po Malostranském hřbitově.

Václav Dráb

Apoštolát modlitby Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na červen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první červnovou nedělí.

Všeobecný úmysl

Sociální síť

Aby sociální sítě přispívaly k solidaritě a ohleduplnosti vůči druhým i v jejich odlišnosti.

Národní úmysl

Abychom v různých nesnázích mohli zakoušet dobrotu neselehávajícího Boha (srv. Žl 91/90/).

Třicáté výročí kněžského svěcení

P. Lohelia ThD., O.Praem.

1988

2018

V červnu letošního roku (25.6.) uplyne 30 let od doby kdy náš duchovní správce přijal z rukou pražského arcibiskupa Františka kardinála Tomáška v katedrále sv. Víta **svátost kněžství**. Svou první mši svatou slavil ve své tehdejší farnosti v kostele sv. Norberta v Praze - Střešovicích 28. 6. 1988.

Prvních 7 „učňovských let“ své kněžské služby strávil v Mladé Boleslavi a Jihlavě, kde premonstrátský řád spravuje několik farností. V r. 1995 pak byl již jako zkušený kněz pověřen vedením naší košířské farnosti a jejích kostelů. Vystřídal tak na odpočinek odcházejícího P. F. Vernerera, který farnost vedl dlouhých 40 let. Při náročné práci, která spočívala nejen v poskytování duchovních služeb, ale i správě a údržbě budov tří hlavních košířských kostelů – zde je nutno zmínit především kompletní restauraci kaple Nanebevzetí P. Marie a obnovení pravidelných bohoslužeb v této kapli – stačil ještě nadaný P. Lohelius získat v postgraduálním studiu na Katolické teologické fakultě UK v r. 1999 *doktorát teologie*. Na pozvánce na slavnostní ceremonii v Karolinu UK uvedl své životní motto, kterým se dodnes řídí:

„Nikdy ani slovo nečti pouze proto, aby ses zdál učenějším nebo moudřejším. Přičiň se, abys odumřel hříchům, a to ti více prospěje než všechna znalost různých těžkých otázek.“ (Tomáš Kempenský: Následování Krista).

Proto také umí P. Lohelius vycházet se všemi farníky - sklánět se k dětem, imponovat mladým (je velký sportovec – zejména fotbalista), promlouvat s dospělými, vzdělanými i těmi méně vzdělanými, mít porozumění a soucit s nemocnými a staršími farníky. Slouží všem bez rozdílu věku a společenského zařazení. Trpělivě a s úsměvem zprostředkuje svěřenému stádu Boží přítomnost a odpuštění. Jeho velkým koníčkem je hudba – klasická duchovní i ta žánrově odlišná, rocková. V obou aktivně působí: v té první zpěvem ve sboru, v té druhé hrou na kytaru.

Velmi si svého duchovního vůdce P. Lohelia vážíme, za všechny jeho služby mu ze srdce děkujeme a do další činnosti mu vyprošujeme pevné zdraví, trpělivost a porozumění pro všechny naše nedostatečnosti. Ať je nadále s námi a my s ním jako pevné křesťanské společenství !

Jeho vděční

Košířští farníci

Zápis ze schůze farní rady (VPKK) dne 11.5.2018

Přítomní: V. Bobysud, E. Horáková, S. Hojek, P. Lohelius

1/ Oprava a revize plynovodního potrubí vč. revizní zprávy v kostele Nejsvětější Trojice v hodnotě 34 243,- Kč. Totéž v kostele sv. Jana Nep. v hodnotě 18 755,- Kč.

2/ Pokračuje příprava na generální opravu památkových varhan v kostele Nejsvětější Trojice.

Magistrát hl. m. Prahy odsouhlasil dotaci 350 tisíc. Arcibiskupství pražské věnuje 100 tisíc ze svépomocného fondu, do kterého každoročně farnost přispívá spolu s ostatními farnostmi pražské arcidiecéze. Několik desítek tisíc je povinna doplatit naše farnost.

3/ Akutní oprava střechy na kostele Nejsvětější Trojice v severní části v rozpočtu 29 tisíc. Realizace v září 2018.

4/ Noc kostelů – 25. května. Program ve všech košířských kostelích koordinuje V. Dráb.

5/ Farní autobusová pouť na Karlovarsko 26.5. - P. Lohelius zajistí v Chebu mši sv. a oběd, na dalších místech přístup do kostelů. V. Bobysud prozkoumá trasu osobní návštěvou stanovených míst.

6/ Farní táborák na závěr školního roku a děkovná mše sv. - čtvrtek 21. června od 17,30 hod. v kostele sv. Jana Nep. Jsou tradičně zváni všichni farníci.

7/ Poděkování a blahopřání panu varhaníkovi Janu Plíškovi v neděli 13. května a na poutní svatojánské slavnosti 16. května.

8/ P. Lohelius presentoval smlouvu o svěření římskokatolické farnosti do duchovní správy Královské kanonie premonstrátů na Strahově uzavřenou 26.4.2018 mezi Arcibiskupstvím pražským a Královskou kanonií premonstrátů na Strahově.

9/ Úprava skalky a stráně před kostelem sv. Jana Nep.

Sponzorský dar 20 tisíc bude věnován na úpravu stráně. Skalka bude zachována. Odstranění plevele zajistí P. Lohelius. K postupné realizaci budou pozváni mladší farníci

10/ Poplašný systém v kostele sv. Jana Nep. bude částečně dotován z fondů zaměřených na tuto oblast. O tuto dotaci požádá firma, která toto zařízení již instalovala.

Zapsal : P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

KŘTINY

V sobotu 6. května 2018 přijala při slavné mši sv. svátost křtu **Maruška Zafková** (naroz. 24.3.2018). Kromě rodičů, dvou malých sestřiček, kmotrů a řady příbuzných bylo přítomno mnoho dalších mladých rodin s malými dětmi – košířský kostel sv. Jana Nepomuckého byl jimi zcela zaplněn. Po slavnostní liturgii následovalo při vlahém jarním podvečeru setkání dospělých i dětí při bohatém agapé. Bylo velmi potěšující vidět tolik mladých i nejmenších křesťanů v družném neformálním společenství. Je to velká naděje pro život naší církve

Malé Marušce, jejím dvěma sestřičkám a oběma rodičům přejeme zdravý a plný život v lůnu naší církve, pod ochranou Boží a Panny Marie, křestní patronky novokřtěnky Marušky.

P.S. Od manželů Zafkových došlo poděkování:
*„Děkujeme všem za vytvoření krásného společenství
u příležitosti udělení svátosti křtu naší Marušce,
za podporu a modlitby“.*

Zafkovi.

ODCHÁZENÍ

V červnu dochází v naší farnosti k exodu několika dlouholetých pracovníků, kteří věnovali své síly v různých farních funkcích k práci pro čest a slávu Boží!

V neděli 13. 5. 2018 jsme se rozloučili s naším panem varhaníkem Janem Plíškem a jeho manželkou Evou. Po děkovné mši sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého a předání dárku zahřměl kostel potleskem ve stoje – poděkování in fortissimo! Další děkování s kyticí a pohoštěním se odehrálo ve farním sále po večerní poutní mši sv. s uctěním ostatků sv. Jana Nep. 16. 5. 2018. Pan varhaník tak oslavil i své neuvěřitelné osmdesáté narozeniny. Na zasloužený odpočinek odchází ke dni 3. 6. 2018.

K témuž datu 3. 6. 2018 odcházejí:

Anna Křížovská – dlouholetá sakristánka v kostele sv. Jana Nepomuckého

Věra Rubková – léta pečovala o květinovou výzdobu kostela sv. Jana Nepomuckého

Oběma těmto dámám děkujeme za jejich oddanou a vytrvalou práci, kterou tak nezištně věnovaly našim kostelům pro větší čest a slávu Boží! Věříme, že je ještě dlouho budeme vídat v našich kostelích a přejeme jim k tomu pevné zdraví těla i duše, pomoc Boží a ochranu Panny Marie.

SLAVNOST NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE

Den 24. června připadá na slavnost Narození sv. Jana Křtitele, předchůdce Krista a ohlašovatele údobí spásy. Na rozdíl od jiných světců je u Jana slaveno přednostně jeho narození, zatímco u ostatních odchod do nebeské vlasti. Ten je u Jana připomínán jako den jeho umučení 29. 8. pouhou památkou. Důvodem slavnosti je jeho povolání, pro které byl předurčen a posvěcen již před svým narozením a které církev slavnostně připomíná i vigilií.

Okolnosti narození podrobně vylíčil sv. Lukáš (1, 5), který pro literární záznam "všechno důkladně vyzvěděl". Otec Zachariáš, kněz třídy Abiášovy, byl předem obeznámen s touto skutečností poslem Božím, který se mu představil jako Gabriel. Stalo se to při oběti kadidlové v chrámě, bylo zdůrazněno jméno Jan – tj. Bůh je milostivý, dobrotivý a úkol obrátit a připravit Pánu lid. Zachariáš chce znamení jistoty a to se uskuteční jeho vlastní němotou. Matka Alžběta z dcer Áronových se těší, že z ní byla snata neplodnost, i mnozí se radují z narození a vyslovují: "Co z tohoto dítěte bude? Je posvěcen už v matčině životě". Stalo se tak při návštěvě Panny Marie v domě Zachariáše a Alžběty v Ain Karim (asi 7 km západně od Jeruzaléma), kdy se Janovi dostalo mimořádné milosti. Církev si denně v modlitbách breviáře připomíná Zachariášův chvalozpěv při Janově obřízce. O Janově dětství a mládí je v evangeliu dál pouze uvedeno: "Chlapec rostl a sílil na duchu a žil na poušti až do dne kdy vystoupil před Izrael" (Lk 1, 80). Jan jako omilostněné dítě si velmi brzy osvojil asketický život v Judské poušti. Živil se stepními kobyilkami a medem divokých včel. Už jeho vnější vzhled vzbuzoval pozornost, když asi kolem r. 28 po Kr., v patnáctém roce vlády císaře Tiberia, veřejně vystoupil. Pobýval v blízkosti přechodů přes řeku Jordán a tam lidi vyzýval k pokání, hlásal blízký příchod Mesiáše a potřebu obrácení. Pokřtil i samotného Ježíše a když on začal veřejně vystupovat, Jan o něm řekl: "On musí růst, já se však menšit" (J 3, 30).

Biblické zprávy o podivuhodných událostech okolo Janova narození i Ježíšovy výroky o jeho Předchůdci dosvědčují, že již prvotní Církev mu prokazovala obzvláštní úctu a vážnost. Sám Kristus o Janovi dosvědčil: "Pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší než Jan". (Lk 7, 28). Sv. Pavel káže v maloasijské Pisidské Antiochii, kde zdůrazňuje úlohu sv. Jana Křtitele jako Předchůdce Páně, který kázal křest pokání (Sk 13, 22-26). Datum 24. 6. bylo ustanoveno na křesťanském Západě a podle Lukášova evangelia bylo určeno na šest měsíců před slavností Narození Páně. Sv. Jan Křtitel se stal patronem křížáckého řádu johanitů - "maltézští rytíři" a proto i patronem Malty a tamní katedrály v městě La Valetta, dále Burgundska, Provence, Florencie, Amiens, Wroclavi. Jan Křtitel byl uctíván od konce 10. stol. i

u nás. Stal se patronem mnoha kostelů, řádových chrámů benediktinů v Ostrově u Davle a u sv. Jana pod skalou, benediktinek v Teplicích (a města Teplice), cisterciáků v Oseku u Duchcova.

Sv. Jan si ani své učedníky neponechal, ale poslal je za Ježíšem, Božím Beránkem. Až do své smrti vytrvale hlásal pokání, nápravu, obrácení. Jedná se o změnu smýšlení a o nápravu celého života. Jan tuto kající nápravu smýšlení hlásal a sám ji na konci svého života bolestně prodělával. I my máme usilovat o stálé napravování svého života, o vnitřní osobní růst k stále lepšímu, o odvykání zlovykům a navykání ctnostem. Ježíš ve mně musí růst, já se však menšit a své sobectví potírat. To je naučení svátku Jana Křtitele, to je příklad Jeho života i pro nás. ...

Sv. Jene Křtiteli oroduj za nás!

M. Val.

Farní výprava do Chebu a okolí

V sobotu 26. května jsme s malým zpožděním vyrazili na výpravu/pout' do Chebu a okolí.

Po technické zastávce se řidičům zcela zaplněného autobusu podařilo zprovoznit mikrofon a tak jsme si mohli vyslechnout úvahu sv. Augustina o radosti na památku sv. Filipa Neriho a pomodlit se ranní modlitbu. Během další jízdy jsme byli seznámeni s programem, zazpívali si mariánskou píseň a také si vybrali, co si dáme k obědu.

Pak jsme zastavili v obci Andělská hora na vršku u kostela sv. Michaela Archanděla, pěkně jsme se po dlouhé jízdě protáhli a hned vzápětí zjistili, že nejsme tam, co jsme chtěli a tak jsme opět nastoupili do autobusu a popojeli kousek dál. Tam už na nás čekal místní pan průvodce a ten nám řekl nějaké zajímavosti o vzácném trojbokém kostele Nejsvětější Trojice. Jde o dílo architekta G. B. Alliprandiho, který originálně vyjádřil trojjedinnost Boží na principu rovnostranného trojúhelníku. Bylo krásné počasí a tak jsme odtud viděli i nepříliš vzdálenou Andělskou horu se zříceninou středověkého hradu Engelsburg.

Další putování nás zavedlo k nejstaršímu existujícímu kostelu v Chebu. Je to kostel sv. Mikuláše a Alžběty a abychom se zde mohli účastnit mše svaté, museli jsme se k němu dostat po oválném schodišti ozdobeném barokními sochami. Při mši sv. nám na varhany zahrála naše paní varhanice Anička Vašíčková, která tentokrát s námi putovala.

A protože poledne už bylo dávno za námi, pokračovali jsme do Hrozňatova do Penzionu Pergola na objednaný oběd. Kdo chtěl, mohl se pak ještě přidat ke slavení májové pobožnosti v nedaleké krásně opravené Loretánské kapli ve Starém Hrozňatově.

Později jsme se ještě jednou podívali do Chebu a krátkou procházkou se dostali na náměstí, kde jsme mohli obdivovat měšťanské domy a také neobvyklý komplex 11 kupeckých domů - zvaný Špalíček.

Blížící se podvečerní čas už nás zavedl zpátky k autobusu a k dlouhé cestě do našich domovů. Pomodlili jsme se večerní modlitby a okolo osmé hodiny šťastně přistáli u kostela sv. Jana Nep.

Děkujeme všem zúčastněným, organizátorům, P. Lohelovi za doprovázení a mnohokrátě těm, co nás celou dobu zásobovali svými sladkými i slanými dobrotkami.

Chvála Bohu a P. Marii za krásně prožitý den.

Terka Fundová

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

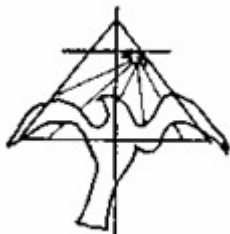
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

ČERVENEC – SRPEN

PROMĚNĚNÍ PÁNĚ

Letní měsíce červenec a srpen – doba školních prázdnin i různě vybraných dovolených - poskytují příležitosti k mnohým radostným prožitkům. Bohatá a pestrá nabídka přírody u nás i v zahraničí, krásné výtvary umění, architektury, sportovní aktivity mohou člověka obšťastnit podle jeho osobních zájmů a potřeb.

Pro nás v Krista věřící jsou však velkým zdrojem radosti také svátky, které i během léta prožíváme.

Mezi nimi vyniká svátek Proměnění Páně 6. srpna.

Zprávu o Proměnění Páně připomíná v liturgii evangelium druhé neděle postní

(Mt 17,1-9; Mk 9, 2-10; Lk 9,28-36).

Čtvrtá zpráva je obsažena ve 2. listu sv. Petra (1, 10-21). Svátek soustředí pozornost na tuto událost, na Kristův královský majestát a na naše budoucí oslavení. Na Východě se slavil už od 5. století, na Západě porůznu od 9. století. Jako všeobecně závazný byl zaveden v roce 1457 po odražení tureckých vojsk u Bělehradu. Dnešní den je pravděpodobně výročním dnem posvěcení baziliky na hoře Tábor, která je od 3. století ztotožňována s horou, o níž se mluví v evangeliích.

Sv. Tomáš Akvinský se ve své Teologické summě poměrně stručně zabývá touto událostí a jejím vyhodnocením. Klade celkem čtyři otázky:

- Jestli bylo proměnění Krista vhodné.
- Jestli jasnost proměnění byla jasností oslavení.
- Jací byli svědkové proměnění.
- Co znamenalo svědectví Otcova hlasu.

Soustředíme se však tentokrát jenom na Tomášovo řešení.

Sv. Tomáš řeší první problém následujícím způsobem:

Jistě by bylo zajímavé zkoumat jednotlivé námitky k těmto tezím a jejich vyvrácení. Pán předpověděl své utrpení a tím připravoval své učedníky k následování svého utrpení. Aby však někdo šel s jistotou po cestě, je třeba, aby nějak předem znal cíl; jako střelec nestřelí správně šíp, nevyhlédne-li napřed terč do kterého má střelit. Proto sv. Tomáš také řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš; a jak můžeme znát cestu?“ A to je především nutné, když je cesta nesnadná a drsná a chůze namáhavá, cíl však příjemný. Kristus pak svým utrpením dospěl k tomu, že získal slávu, nejen duševní, kterou měl od začátku svého početí, ale také těla; podle Lk, : „To musel Kristus trpět, a tak vejít do své slávy“. K té také přivádí ty, kteří sledují stopy jeho utrpení; podle onoho Sk 14: „Do království nebeského vejde se přes mnohá soužení“. A proto bylo vhodné, aby ukázal svým učedníkům jasnost své slávy (což je právě proměnění), které budou připodobněni jeho věrní podle Fil 3: „Přetvoří naše ubohé tělo jeho tělu oslavenému.“ Proto praví Beda k Mk : „Řízením lásky se stalo, aby okusili na krátký čas patření stále trvajících radosti a mohli tak statečněji snášet protivenství“.

V dalším článku sv. Tomáš odpovídá na otázku, zda-li jasnost proměnění byla jasností oslavení, takto: „ Musí se říci, že jasnost, kterou přijal Kristus při proměnění, byla jasností oslavení co do bytnosti, ne však co do způsobu bytí. Neboť jasnost oslaveného těla plyne z jasnosti duše; jak praví Augustin v Listě Dioskorovi. A podobně jasnost těla Kristova při proměnění plynula z jeho Božství, jak praví Damašský, a ze slávy jeho duše. Že totiž ona jasnost duše Kristovy nepřetékala do těla od prvního okamžiku početí, se stalo určitým řízením Božím, aby naplnil tajemství našeho vykoupení v těle podrobeném utrpení. Tím však nebyla Kristu odňata moc pustit slávu duše do těla. A to také učinil, co do jasnosti při proměnění, ale jinak než v těle oslaveném. Neboť do oslaveného těla přetéká jasnost z duše, jako nějaká trvalá jakost, držená tělem. Jasnost Proměnění na tělo Kristovo přetékala z božství a jeho duše, ne na způsob vnitřní jakosti a držené tělem, nýbrž spíše na způsob přechodné trpnosti, jako když je vzduch osvětlen od slunce. Proto byla zázračná ona záře, jeví se tehdy na těle Kristově, jako i to, že krácel po mořských vlnách. Proto praví Diviš, v Listě Kajovi: „Nad člověka koná Kristus ta, jež jsou člověka: a to ukazuje Panna, která nadpřirozeně počala, a nepevná voda, která vydržela tíhu hmotných a pozemských nohou“.

O vhodnosti svědků Kristova proměnění sv. Tomáš říká: „Musí se říci, že Kristus se chtěl proměnit, aby ukázal lidem svou slávu, a lidi povzbudil k touze po ní, jak již bylo řečeno. Ale ke slávě věčné blaženosti jsou přiváděni Kristem nejen lidé, kteří byli po něm, nýbrž také ti, kteří žili dříve; proto také, když šel na umučení, jak „zástupy, které následovaly“, tak „které šly napřed, volaly Hosana“, jak se praví v evangeliu sv. Matouše v kapitole 21, jako ti, kteří od něho očekávali spásu. A proto bylo vhodné, aby byli svědkové z jeho předků, totiž Mojžíš a Eliáš; a z následujících učedníků, totiž Petr, Jakub a Jan: aby „v ústech dvou nebo tří svědků bylo toto slovo“.

Nakonec čtvrtý a poslední úkol, který si církevní učitel Tomáš vytyčil, spočívá v obhajobě svědectví Otcova hlasu, v němž zaznívají slova: „To je můj milovaný Syn“.

„Musí se říci, že přivlastnění dětí Božích se děje určitou shodou obrazu s přirozeným Synem Božím. A to se děje dvojím způsobem: nejprve totiž skrze milost cesty, což je shoda nedokonalá; za druhé skrze slávu, což je shoda dokonalá; podle 1 Jan, 3: „Nyní jsme syny Božími a ještě se nezjevilo, co budeme: víme, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože jej uvidíme tak, jak je.“

Protože tedy dostáváme milost ve křtu, při proměnění však byla naznačena jasnost budoucí slávy, proto bylo vhodné jak při křtu Páně, tak při proměnění Páně ukázat svědectvím Otcovým přirozené synovství Kristovo: protože jediný zároveň se Synem a s Duchem Svatým, má dokonalé vědomí onoho dokonalého zplození“.

A tak se můžeme těšit nejen na letní svátek Proměnění Páně, ale také především na to, co nám naznačuje vzhledem k naší budoucí slávě, která je nám přislíbena a po které máme celým svým srdcem toužit.

Radostné a milostiplné prožití léta s Kristem Pánem Vám vyprošuje

P.L.

Liturgický kalendář

červenec 2018

1. NEDĚLE	13. neděle v mezidobí
3. úterý	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. středa	Památka sv. Prokopa, opata
5. čtvrtek	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA - patronů Evropy, hlavních patronů Moravy – doporučený svátek
6. pátek	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice - první pátek v měsíci
8. NEDĚLE	14. neděle v mezidobí
9. pondělí	Sv. Adriána a Jakuba, premonstrátských kněží a mučedníků
11. středa	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13. pátek	Sv. Jindřicha
14. sobota	Bl. Hroznaty, mučedníka
15. NEDĚLE	15. neděle v mezidobí
16. pondělí	Panny Marie Karmelské
17. úterý	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
20. pátek	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21. sobota	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. NEDĚLE	16. neděle v mezidobí
23. pondělí	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24. úterý	Sv. Šarbela Machlúfa, kněze
25. středa	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. čtvrtek	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. pátek	Sv. Gorazda a druhů
29. NEDĚLE	17. neděle v mezidobí
30. pondělí	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele církve
31. úterý	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

srpen 2018

1. středa	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2. čtvrtek	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze
3. pátek	První pátek v měsíci
4. sobota	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5. NEDĚLE	18. neděle v mezidobí
6. pondělí	Svátek Proměnění Páně
7. úterý	Sv. Sixta II., papeže, a druhů, mučedníků Sv. Kajetána, kněze
8. středa	Památka sv. Dominika, kněze
9. čtvrtek	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. pátek	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11. sobota	Památka sv. Kláry, panny
12. NEDĚLE	19. neděle v mezidobí
13. pondělí	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků
14. úterý	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. středa	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
16. čtvrtek	Sv. Štěpána Uherského
19. NEDĚLE	20. neděle v mezidobí

20. pondělí	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. úterý	Památka sv. Pia X., papeže
22. středa	Památka Panny Marie Královny
23. čtvrtek	Sv. Růženy z Limy, panny
24. pátek	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. sobota	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků Sv. Ludvíka
26. NEDELE	Sv. Josefa Kalasanského, kněze
27. pondělí	21. neděle v mezidobí
28. úterý	Památka sv. Moniky
29. středa	Slavnost sv. Augustina, biskupa a učitele církve Památka Umučení svatého Jana Křtitele

Oznámení

Letní bohoslužby v kapli Nanebevzetí Panny Marie

Během letních měsíců července a srpna **nebudou pondělní bohoslužby** v kapli Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce.

Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie **bude ve středu 15. srpna od 17.30 hod. v kapli na KLAMOVCĚ.** Po mši sv. bude následovat tradiční malé pohoštění před vchodem do kaple.

POZOR ! LETNÍ ZMĚNA:

Středeční bohoslužby v kostele Nejsvětější Trojice budou během měsíců července a srpna slaveny od 17.00 hod.

Ostatní změny ve slavení bohoslužeb budou včas oznámeny.

Apoštolát modlitby Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na červenec

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první červencovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Kněží v pastoraaci

Aby kněží, kteří ve svém pastoračním úsilí zakoušejí únavu a osamění, nalézali pomoc a útěchu v důvěrném vztahu s Pánem i v přátelství se spolubratry.

Národní úmysl

Aby člověk naplňoval své jedinečné poslání, které spočívá v tom, že smí Boha chválit (srv. Žl 148).

Úmysly na srpen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první srpnovou nedělí.

Všeobecný úmysl

Rodiny jako bohatství

Aby rozhodnutí, která mají dalekosáhlý ekonomický a politický dopad, chránila rodiny jako největší bohatství lidstva.

Národní úmysl

Za vnímání přírody a okolního světa jako daru, v kterém se Bůh zjevuje (srv. Žl 29/28/).

SVATÍ ADRIÁN A JAKUB - kněží a mučedníci – 9. července

Adrian Jansen a James LaCoupe byli oba premonstrátské kanovníci z holandského kláštera v Middleburgu. Adrián se narodil v roce 1529 v Hilvarenbeeku (odtud latinské příjmení „Becan“, které je někdy užíváno aby se nepletl s jinými Janseny). O Velikonocích roku 1572 byl jmenován farářem v Munsteru, vesnici u Severního moře. Tady jako i v dalších farních působištích, byl znám svou pastorační horlivostí. Napětí mezi ním a kalvinisty bylo v Munsteru zřetelné, ale Adrián se nedal zastrašit. Chodil veřejně ve svém bílém hábitu, kázal a hlásal Radostnou zvěst. Pomocníkem pastora v Munsteru v té době byl mladý Otec James (Jakub) LaCoupe. Jakub se narodil v Audenarde v Belgii roku 1542, a slavné sliby složil roku 1561 v opatství v Middleburgu. Mezi bratry v opatství byl velmi oblíben pro svou přátelskou a otevřenou povahu. Ale sveden z cesty spisy protestantských reformátorů opustil Jakub opatství, aby pochopil hlavní myšlenky „Reformace“. Zašel tak daleko, že psal až kousavě útočná pojednání proti katolické církvi. Do značné míry ale vlivem prosb a modliteb svého otce nakonec Jakub byl znovu přijat do katolické církve a řádu. Byl povolán do opatství v Marienhofu, kde se sám podrobil dlouhé době pokání, a začal psát pojednání na obranu katolické víry.

V roce 1567 byl ustanoven pomocným knězem v Munsteru. Adrián a Jakub se octli sami v Munsteru právě v době největších projevů protestantské nenávisti. Když přišlo léto roku 1572, byla nedaleko vesnic Dordrecht a Gorcum přepadena skupina řeholníků kalvinistickými lupiči a byla velmi malá naděje na jejich osvobození. Farní kněží z Munsteru byli varováni, aby neopouštěli faru. V červenci se pak stalo, že někdo naléhavě volal o pomoc u dveří fary. Adrián se naivně domníval, že půjde asi o poskytnutí posledního pomazání umírajícímu, otevřel závoru na dveřích a byl spolu s Jakubem přepaden. Oba byli odvedeni do vězení v Brielle, kde byli přidáni k dalším devatenácti kněžím a řeholníkům čekajícím na svůj osud. Po opakovaných nabídkách, aby se zřekli své katolické víry, byli kněží i řeholníci nakonec odvedeni do opuštěného kláštera blízko Gorcumu. Dva řeholníci se vzdali své víry a byli ušetřeni. Ostatní včetně Otců Adriána a Jakuba byli pověšeni na trám, usmrceni a hrozně zohaveni.

Adrián a Jakub jsou zobrazováni s oprátkou na krku a s palmou mučednictví v ruce. Adrián drží papežskou korunu a klíče symbolizující jeho obranu římského papeže. Jakub drží

kalich symbolizující obranu Eucharistie.

Texty evangelií k rozjímání nad hrdinstvím těchto mučedníků:

Mt 16,13-16:

„Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim : „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“

Jan 21, 18-19:

„Amen, amen pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“

Jan 6,35:

Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Modlitba.

Otče na nebesích, voláš nás, abychom se stali ochránci pravdy. Skrze příklad a přímlovu svatých Adriána a Jakuba ať jsme připraveni bránit pravdu svými životy. O to žádáme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

P. Lohelius

Zápis ze schůze farní rady (VPKK) ze dne 8. 6. 2018

Přítomní: V. Bobysud, S. Hojek, E. Horáková, P. Lohelius

- 1/ Ocenění finančních příspěvků na potřeby farnosti – celkem cca 100.000,-Kč
- 2/ Instalace elektronického zabezpečení interiéru kostela sv. Jana Nepomuckého se již dostala do finálního stavu.
Celý systém prochází postupnou prověrkou.
- 3/ Ze svépomocného fondu Arcibiskupství pražského bylo farnosti odesláno 100.000,- Kč na letošní první část generální opravy varhan v kostele Nejsvětější Trojice.
- 4/ Návštěva Břevnovského kláštera se přesouvá na neděli 17. června.
- 5/ Příprava farního táboráku, který se uskuteční ve čtvrtek 21. června u kostela sv. Jana Nepomuckého, kde bude předcházet děkovná mše sv. na závěr školního roku 2017/2018.

Zapsal : P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

PRVNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ

V neděli 3. 6. 2018 přijalo pět dětí v kostele sv. Jana Nepomuckého poprvé *svátost eucharistie*. Protože se tuto neděli slavil v Košířské farnosti svátek Těla a Krve Kristovy - Boží Tělo, zúčastnily se tyto děti jako družičky i eucharistického průvodu s Nejsvětější svátostí s příslušnými modlitbami a požehnáním u čtyř oltářů. Všem pěti družičkám děkujeme za účast na průvodu a přejeme jim, aby je pravidelné přijímání eucharistie provázelo a posilovalo po celý život.

JARNÍ PUTOVÁNÍ PO PRAŽSKÝCH SAKRÁLNÍCH PAMÁTKÁCH 2018

Břevnovský klášter

Před zahájením prohlídky Břevnovského kláštera v neděli 17.6.2018 někteří košířští poutníci ochutnali pivo Břevnovský Benedict.

Na začátku prohlídky jsme byli seznámeni s historií benediktinů u nás a s historií kláštera. Počátek kláštera je datován na začátek r. 993, tedy v r. 1993 bylo slaveno 1 000 let od jeho založení. Následovala prohlídka pavilonu Vojtěška s pramenem potoka Brusnice, basiliky sv. Markéty, krypty a konventu. V basilice jsou uloženy ostatky sv. Markéty a sv. Vintře a pod oltářem ostatek sv. Vojtěcha, který zde byl uložen u příležitosti tisíciletého výročí založení kláštera v r. 1993. V konventu jsme navštívili Tereziánský sál, kde na stropní fresce je mj. zobrazena pověst o „Zázraku svatého Vintře“. Poustevník, pozvaný na hostinu, kde byl předložen pečený páv v postní době, nechtěl jíst maso a hostitele nechtěl urazit, proto se modlil. Pečený páv pak obživil a uletěl ze stolu.

S. Hojek

PORZINCUOLA - svátek 2. 8.

Počátkem měsíce srpna - 2. 8. - všechny františkánské a farní kostely slaví svátek Panny Marie Andělské, tzv. Porcinkule. Tento název je odvozen od italského Porzincuola, což v překladu znamená podílek, malý pozemek. Jde také o stejnojmennou kapličku v Assisi, která se dnes nachází uvnitř baziliky Panny Marie Andělské (Santa Maria degli Angeli). Úplně původně to byl kostelíček ze 4. stol., kde působili eremité a uchovávali relikvie z hrobu P. Marie. R. 516 jej vlastnil sv. Benedikt z Nursie a jeho název byl P. Maria z údolí Josaphat, nebo od Andělů. Kaple časem zpustla v ruiny uprostřed dubového lesa. Sv. František v kapli sv. Damiana slyšel od Krista: „Vidiš, jak se můj dům rozpadá? Dej ho do pořádku“. Kostel sv. Damiana i zmíněnou kapli P. Marie Andělské pak vlastníma rukama opravil, obnovil a zasvětil svůj život chudobě. Od opata benediktinského kláštera na Monte Subacio pak získal obnovenou kapličku do nájmu za plný koš ryb. Kaple Porcinkule se stala místem několika dalších momentů v životě světce a je považována za KOLÉBKU FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU. Sv. František si získával rychle další bratry a v r. 1210 zde založil řeholi o 23 kapitulách. Jejich hlavním bodem byla naprostá chudoba. Kolem kaple si bratři postavili chatrče z hlíny a větví a spávali na pytlicích, vyplněných slámou. Porcinkule bylo místem shromáždění a společné modlitby. V okolí Porcinkule mívali bratři kapituly. Významná kapitula se udála v r. 1221, kde se sešlo na 5.000 bratří z celé Evropy. František založil zde se sv. Klárou i ženský řád klarisek. 3. 10. 1226 byl zde pochován.

Jeho řehole se rychle rozšířila po celém světě a záhy přišla i k nám do Čech. Členové řádu si každoročně připomínali výročí posvěcení kostelíka Porcinkule, vždy 2. 8., kdy se konala pouť a kde bylo možné získat odpustky. První pouť se konala r. 1223, kdy byl kostelík vysvěcen. Tato zpočátku zcela interní záležitost se během doby změnila ve slavnou pouť, která se dodnes udržuje po celém světě ve všech františkánských i farních kostelích. U nás v Hostinném se konala první františkánská pouť v r. 1684.

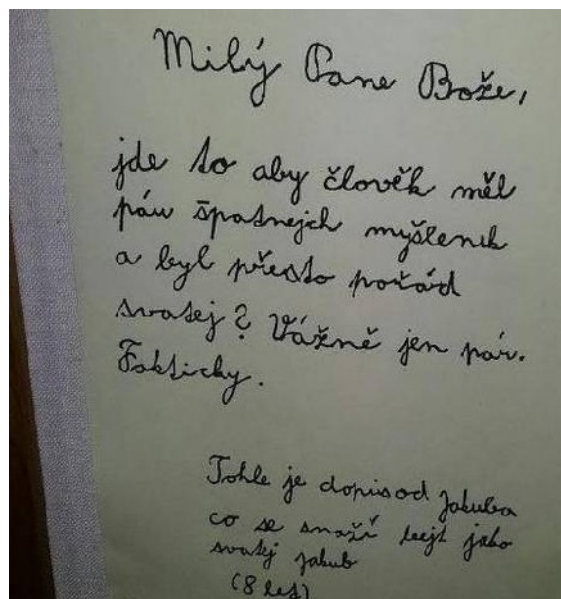
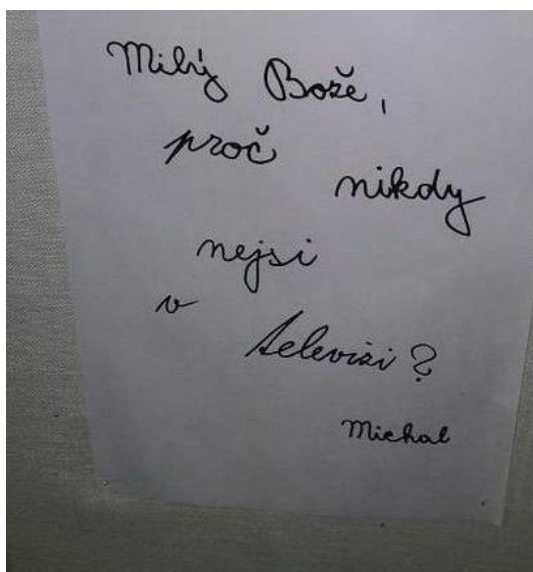
A jak to bylo s plnomocnými odpustky v Porcinkuli? Sv. František velmi želel hříšníky a toužil je zachránit pro věčný život. Velmi za ně prosil P. Ježíše Krista a ten mu dal v r. 1216 pro ně milost plnomocných odpustků. František se neprodleně spojil s papežem Honoriem III. a ten udělil pro kostelík Porcinkule privilegium plnomocných odpustků na věčné časy. Slavnostní vyhlášení odpustků se zde konalo 2. 8. 1216 za přítomnosti 7 biskupů. Sv. František tehdy pronesl památnou větu: "Všechny vás pošlu do ráje"! Další papež Sixtus IV. r. 1480 rozšířil možnost získání plnomocných odpustků na všechny kostely 1. a 2. řádu sv. Františka. V r. 1622 bylo privilegium dále rozšířeno papežem Řehořem XV. pro všechny věřící, kteří po zpovědi a sv. přijímání navštívili tyto kostely 2. 8. Pozdější papežové obdařili odpustky všechny kostely s nějakým vztahem k františkánskému řádu a Pius IX. dne 12.7.1849 i v jiném farním kostele. Inocenc XI. dne 12. 1. 1687 povolil získání odpustků i pro duše v očistci. Pavel VI. pak apoštolskou konstitucí upravil možnosti získání odpustků pro každého, kdo navštíví 2. 8. jakýkoliv farní kostel a splní obvyklé podmínky k jejich získání.

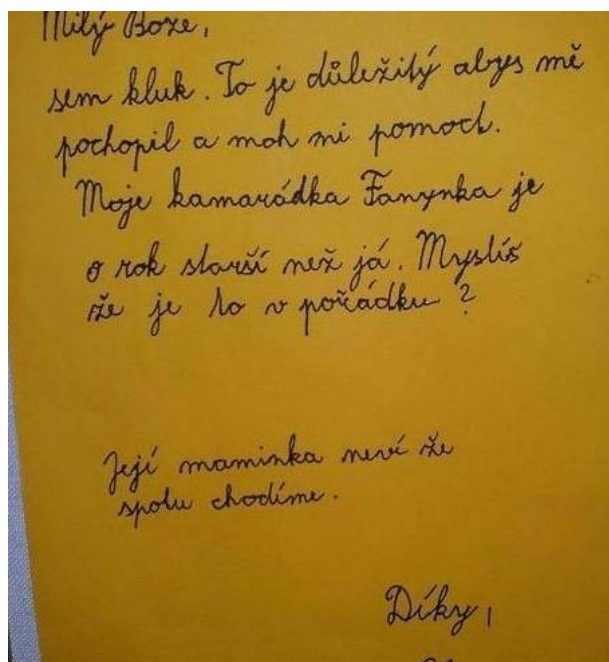
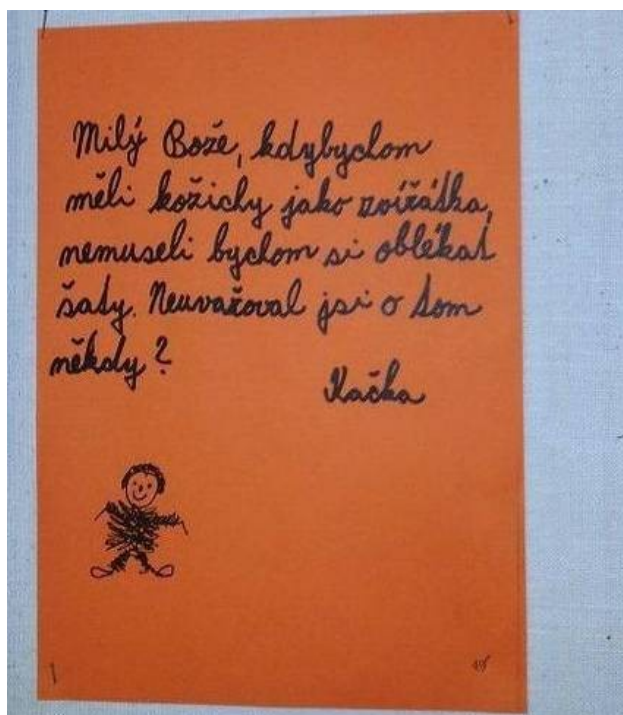
Možností k získání plnomocných odpustků bylo až do doby sv. Františka velmi málo - buď tuhé pokání a tvrdé tresty, nebo poutě do Jeruzaléma, do Říma a do Santiaga de Compostela. Díky tomuto božimu muži, který se vzdal naprosto všeho, opustil rodný dům, rodinu, přátele, majetek i sen být udatným vojákem a rytířem a místo kovových zbraní bojoval mečem Božího slova. Bojoval hlavně se sebou samým, s vlastní hříšnou přirozeností, s vymýcením tuhých kořenů hříchů. A aby netekla krev Božího beránka nadarmo, bojoval i za každého hříšníka a láskyplně se kvůli nim utkával i se samým Kristem. Pro jeho zásluhy obdržel pak od Boha milost získání odpustků. Díky jemu i my máme otevřenou cestu do ráje, do věčného života.

Děkujeme ti prostáčku – sluho Boží. A stůj při nás naездеjší pouti i při našem boji posledním o život věčný! Amen.

M.Val.

OKÉNKO HUMORU – dopisy dětí

Redakce farního listu přeje krásné prožití prázdninových měsíců a těší se na zajímavé příhody, které nám poskytnete k zveřejnění v následujících farních listech.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

ZÁŘÍ

SVATOST

V jedné televizní soutěži, která má název „Chcete být milionářem“ byla uvedena otázka: „Která česká svěťice je nejstarší?“ Správná odpověď se měla vybrat ze čtyř jmen: a) sv. Zdislava, b) sv. Ludmila, c) sv. Anežka a d) sv. Libuše. Jak bychom správně odpověděli? Stačí k tomu základní časové rozlišení a vyloučení té, která svatořečena nikdy nebyla.

Jistě jde o sv. Ludmilu, kterou si připomeneme v tomto měsíci září spolu se sv. Václavem, sv. Kosmou a Damiánem a dalšími svěťci.

Všichni tito v následujícím měsíci aktualizovaní přátelé Boží nám dávají znovu příležitost zamyslet se nad svatostí, kterou bychom měli chtít uskutečňovat i v našem osobním životě.

Kdo nám na této cestě a v tomto úsilí nejlépe poradí? Kdo bude v tomto oboru, disciplíně nejvíce kompetentní, tedy způsobilý? Určitě najdeme toho nejspolehlivějšího pomocníka v církvi, kterou považujeme za svatou v jejím Zakladateli, učení, prostředcích a mnohých členech, které jako svaté uctíváme.

Když se sv. Matky Terezy z Kalkaty zeptali novináři: „Co je svatost?“, odpověděla: „Být svatý znamená dělat malé věci s velkou láskou.“ Často děláme opak. Pokoušíme se o velké věci, ale s malou láskou. A to je důvod, proč z nás Zlý nemá strach. Dělejme malé věci s velkou láskou, buďme pokorní v tom, co děláme, a ďábel od nás bude muset utéct! Budeme pravdivými svědky Krista. (Elias Vella: Ježíš – lékař těla a duše, Kostelní Vydří 2006)

Jeden kardinál zase na tuto otázku odpověděl: „Svatý je ten, kdo přiznává, že je hříšný.“ Bez této upřímnosti není možné začít na cestě ke svatosti.

Když o svatosti pojednává církev ve svém katechismu, vychází z textu Písma sv.: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratrů. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy“ (Řím 8,28-30). KKC 2012

Povolání ke svatosti je všeobecné: „Všichni křesťané, jakéhokoliv stavu a zařazení, jsou povoláni k plnému křesťanskému životu a k dokonalé lásce.“ LG 40 Toto povolání je potvrzeno slovy samého Krista: „Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48). Každý člověk touží být šťastný, ale opravdové štěstí není možné bez svatosti.

Jak je třeba o to usilovat? „Věřící ať se snaží všemi silami, které dostali podle míry Kristova daru, aby se následováním Krista a snahou se mu podobat oddali celým srdcem oslavě Boha a službě bližnímu v úplném podřízení Otcově vůli. Svatost Božího lidu tak přinese bohaté plody, jak o tom výmluvně hovoří dějiny církve v životě tolika svatých.“ LG 40

Nelze však opomenout, že cesta dokonalosti prochází křížem. Bez odříkání a bez duchovního boje není svatosti. Duchovní pokrok vyžaduje askezi a umrtvování, které postupně vedou k životu v pokoji a v radosti blahoslavenství: „Kdo stoupá, nikdy nepřestává znovu a znovu začínat; nikdy s těmi začátky neskončí. Jen ten, kdo stoupá, nikdy nepřestává toužit po tom, co už zná.“ Sv. Řehoř z Nyssy

Svatost by neměla smysl bez cíle. K čemu by byla, kdyby byl světec podroben zániku? Všechno úsilí

by vyznělo na prázdno. Proto synové svaté církve, naší matky, právem doufají, v milost vytrvání až do konce a v odměnu Boha, jejich Otce, za dobré skutky vykonané s jeho milostí ve spojení s Ježíšem. Protože se věřící řídí tímtož životním pravidlem, mají tutéž „blaženou naději“ těch, které Boží milosrdenství shromažďuje „ve svatém městě, novém Jeruzalémě“, který sestupuje z nebe, od Boha, vystrojený „jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha“ (Zj 21,2) KKC 2016

Ke svatosti povzbuzuje církev také velkou měrou slovy papežů. Z posledních papežů můžeme připomenout Benedikta XVI., který kromě jiných textů a promluv přednesl soubor katechezí zachycujících skvělé osobnosti moudrých autorů, z nichž mnozí vynikali svatostí už od apoštolských dob.

Současný papež František vydal k tomuto tématu novou apoštolskou exhortaci *Gaudete et exultate* o povolání ke svatosti v současném světě. Z tohoto textu můžeme čerpat velmi podnětné myšlenky. V první kapitole této exhortace nacházíme pohled na povolání ke svatosti díky svatým, kteří nás povzbuzují a doprovázejí: „List Židům nám představuje mnoho svědků, kteří nás povzbuzují, abychom „vytrvale běželi o závod, který je nám určen“ (12,1). Mluví o Abrahámovi, Sáře, Mojžíšovi, Gedeonovi a mnoha dalších (srov. 11,1 – 12,3). Především nás ale vyzývá, abychom si uvědomili, že „je nesmírné množství těch, kteří se na nás dívají“ (12,1). Ti nás pobízejí, abychom se cestou nezastavovali, a povzbuzují

nás, abychom šli dál k cíli. Mezi nimi se může nacházet naše vlastní matka, babička nebo další blízcí lidé (srov. 2 Tim 1,5). Jejich život možná nebyl úplně dokonalý, ale uprostřed nedokonalostí a pádů šli stále vpřed a líbili se Pánu. GE 3

Svatí, kteří už dospěli do Boží přítomnosti, jsou s námi spojeni pouty lásky a společenství. O tom svědčí kniha Zjevení svatého Jana, když mluví o přímluvné modlitbě mučedníků: „Uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro Boží slovo a pro *svědectví*, které vydali. A volali ze všech sil: „Pane svatý a věrný, kdy konečně vykonáš soud?“ (6,9-10). Každý z nás může říct: „Jsem obklopen, provázen a veden Božími přáteli. Nemusím nést sám to, co bych ve skutečnosti nikdy sám nemohl nést. Chrání, podpírá a nese mě zástup svatých.“ GE 4

Mysleme na to zvláště v tomto měsíci pře zpěvu svatováclavského chorálu, kde je jedna celá sloka naplněna prosbou k našim jednotlivým národním patronům v návaznosti na slova: „**Všichni svatí za nás proste, zahynouti nám nedejte!**“

P.L.

Liturgický kalendář

září 2018

2. neděle	22. neděle v mezidobí
3. pondělí	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
7. pátek	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka První pátek v měsícisobota
8. Svátek	Narození Panny Marie
9. NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
10. pondělí	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
12. středa	Jména Panny Marie
13. čtvrtek	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. pátek	Svátek Povýšení svatého kříže

15. sobota	Památka Panny Marie Bolestné
16. NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
17. pondělí	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
19. středa	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20. čtvrtek	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chong Ha-sanga a druhů, mučedníků
21. pátek	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
26. středa	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27. čtvrtek	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. pátek	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29. sobota	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. NEDĚLE	26. neděle v mezidobí

Oznámení

Požehnání žákům a studentům

V **neděli 2. září** bude uděleno po mši sv. **požehnání žákům a studentům** do nového školního roku.

Schůze farní rady

Schůze farní rady – VSPKK se uskuteční **v pátek 14. září**.

Setkání farníků

Od **pátku 21. září** budou pokračovat **setkání farníků s katechezí v domečku** po večerní mši sv.

Katecheze pro dospělé

Katecheze pro dospělé na téma: „**Desatero Božích přikázání ve výkladu sv. Tomáše Akvinského**“ začnou **od první soboty 6. října ve farním sále u sv. Jana Nep.** po večerní mši sv.

Katecheze dětí školního věku

Katecheze **dětí školního věku** začnou **ve čtvrtek 4. října od 15.30 hod. ve farním sále sv. Jana Nep.** Rodiče mohou děti **přihlásit během září u P. Lohela v sakristii**.

Příprava ke sv. biřmování

Od **října** začne **příprava ke sv. biřmování**. Zájemci se mohou **během září domluvit s P. Lohelem** na termínech přípravy.

Mše sv. z Poutní slavnosti sv. Václava

Mše sv. z Poutní slavnosti sv. Václava bude **ve svatováclavské kapli v pátek 28. září od 17,30 hod.** Z těchto důvodů nebude mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice.

Apoštolát modlitby Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na září

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první zářijovou nedělí.

Všeobecný úmysl

Mladí lidé v Africe

Aby mladí lidé afrického světadílu měli přístup ke vzdělání a práci ve vlastní zemi.

Národní úmysl

Za odvahy ke každodennímu následování Pána i přes opakující se poklesky a nedokonalosti (srv. Žl 137/136/).

Svatý Kornélius, papež a svatý Cyprián, biskup – památka 17. září

Tyto dva světce si připomínáme při mši sv. v první eucharistické modlitbě (římském kánonu).

Svatý Kornélius, papež. O jeho původu a mládí víme velmi málo. Jen to, že pocházel z Říma z rodu Kornéliů. V době Déciova pronásledování křesťanů v r. 250 byl zabit papež Fabián. Kornélius byl v té době knězem. Pronásledování neumožnilo zvolit Fabiánova nástupce ihned. Římský stolec zůstal 14 měsíců neobsazen. V té době spravovali římskou diecézi kněží – presbyteři. Mezi nimi vynikl jistý Novacián. Byl velmi učený, ale i ctižádostivý a přehnaně přísný k těm, kdo zapřeli svou víru, ale pak toho litovali.

Nového papeže bylo možno zvolit v březnu 251. Většina duchovních se vyslovila pro Kornéliu, který nebyl tak učený jako Novacián, ale byl skromný, rozvážný a měl porozumění pro kajícíky, kteří se chtěli smířit s Církví.

Novacián nebyl spokojený s výsledkem volby a dal se zvolit svými stoupenci za protipapeže. Hrozil vážný rozkol, protože oba měli přívržence i mimo Řím. Dobrou službu pravému papeži prokázal vlivný kartaginský biskup Cyprián, který si dal důkladně vyšetřit okolnosti římské volby, a když zjistil pravdu, celou vahou své osobnosti se postavil za Kornéliu.

Na podzim roku 251 se v Římě konala synoda za účasti 60 biskupů. Schválila Kornéliovu zásadu, podle níž mohou být křesťané, kteří odpadli od víry, po vykonání přiměřeného pokání přijati znovu do Církve. Novacián se rozhodnutí synody

nepodrobil a utvořil se svými příznivci sektu, nazývanou novaciáni. Její zbytky se udržely až do 5. století

V červnu roku 252 rozpoutal císař Gallus nové pronásledování křesťanů. Papeže Kornéliu uvěznili a odvěkli do Civitavecchia nedaleko Říma. Tam papež roku 253 zemřel a byl tam i pochován. Koncem 3. století byly jeho ostatky přeneseny do Kalistových katakomb v Římě.

Sv. Cyprián, kartaginský biskup. Na rozdíl od sv. Kornélia máme o něm poměrně dost životopisných dat. Narodil se kolem r. 210 v Kartágu. Pocházel z bohaté pohanské rodiny. Vystudoval řečnictví a snad vykonával i praxi obhájce. Byl nadprůměrně nadaný, ale mravně nebyl lepší než ostatní aristokratická mládež. Ve věku asi 25 let se dostal do duševní krize, z níž ho mohla vyvést jen zásadní změna života. Ve svém spise *Ad Donatum* říká, že největší překážkou obrácení byly mravní těžkosti. Ale ve spolupráci s Boží milostí a s pomocí kněze Ceciliána dosáhl Cyprián úplného obrácení a stal se příkladným křesťanem s důslednou sebedisciplínou. Snažil se odpoutat od bohatství. Část majetku prodal a získané peníze rozdál chudým. Začal studovat Písmo svaté a spisy církevního spisovatele Tertuliána. Asi roku 248 se Cyprián stal knězem a krátko na to, po smrti biskupa Donáta (asi r. 249), kartaginským biskupem.

Začal horlivě vykonávat svůj pastýřský úřad. Hlavně se snažil zlepšit mravnost a pomáhat chudým. Ale r. 250 zasáhlo celou církev pronásledování císaře Décia. Mnoho křesťanů ze strachu zapřelo církev. Cyprián se rozhodl utéci z Kartágu. Ale zůstal v jeho blízkosti a odtud posílal duchovním i věřícím povzbuzující listy. Po 15 měsících se mohl do svého biskupského sídla vrátit.

Hned však musel zápasit s problémy kartaginské církve. Byl obžalován, že v čase nebezpečí utekl z města. Na svou obranu uvedl řadu vážných důvodů. Ještě vážnější byl spor o znovupřijetí do církve těch, kteří v čase pronásledování odpadli. V Římě postupoval Novacián příliš přísně. Biskup Cyprián požadoval pokání přiměřené velikosti viny. To schválila r. 251 Kartaginská synoda při účasti kolem 70 afrických biskupů. A tento postoj přijala i Římská synoda konaná téhož roku o něco později pod vedením papeže Kornélia.

V létech 252-254 postihly severní Afriku pohromy – loupežné vpády barbarů a mor. Cyprián organizoval pomoc v ovzduší zmatku a zoufalství, kdy se každý snažil zachránit sám sebe. Pak se zase objevily vnitrocírkevní problémy. Šlo o to, je-li třeba znovu křtít křesťany, kteří byli pokřtení heretiky. Kartaginské synody byly názoru, že křest je neplatný. To bylo ale ve sporu s římskou praxí. Cyprián se snažil získat tehdejšího papeže Štěpána pro stanovisko afrických biskupů. Ten ale kartaginské poselstvo odmítl. Cyprián hledal proto spojence na křesťanském Východě. Spor dosáhl nebezpečných rozměrů. Alexandrijský biskup Dionýsos se snažil obě strany mírnit. K ukončení sporu přispělo i to, že r. 257 papež Štěpán zemřel a jeho nástupce Sixtus II. byl značně smířlivější.

Vypuklo také nové pronásledování křesťanů za císaře Valeriána. Cypriána dsoudili do vyhnanství, ale po roce se vrátil zpět. Pak ale vyšel císařský edikt, podle něhož měli být zlikvidováni všichni, kdo zastávali v církvi zodpovědné funkce. V Římě zabili 6. srpna 258 papeže Sixta a jeho jáhny. Cyprián se připravoval na nejhorší. Dne 13. září byl uvězněn, další den se konal soud, kde byl odsouzen na smrt stětím. Rozsudek přijal se slovy: „Budiž Bohu dík!“. Na popravišti dal vyplatit katovi poplatek, zavázal si oči šátkem a dal si svázat ruce. Smrt přijal v klidu.

Cyprián byl pochován v Kartágu. Úcta k němu byla tak velká, že v Kartágu postavili na jeho počest tři baziliky: jednu na místě umučení, druhou nad jeho hrobem a třetí v blízkosti kartaginského přístavu. Po dobytí severní Afriky mohamedánskými Araby (koncem 7. stol.) světcovy svatyně a hrob zpusťly. Až vyslanci císaře Karla Velikého si vyžádali tělesné pozůstatky sv. Cypriána a převezli je do Francie, kde se dodnes uctívají v Lyoně a v opatství Compiègne.

Svatý Cyprián nebyl jen významný duchovní pastýř, ale i plodný církevní spisovatel. Jeho díla lze rozdělit na dogmatická, apologetická a morální. Jsou obrazem křesťanského života a vnitrocírkevních problémů tehdejší doby. Apologetický spis *Ad Donatum* je z velké části Cypriánovou autobiografií. Pro další nauku o církvi měl význam spis *O jednotě katolické církve*, kde Cyprián vyslovil zásadu: Mimo církev není spásy!

Důležitou skupinu jeho pozůstalosti tvoří *81 listů*. Jsou velmi živé a obsahují početné věroučné, mravoučné, asketické a životopisné prvky.

Podle R. Ondruše: Svatí církevního roku a pramenů z Internetu

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

ÚMRTÍ

Dne 21. 7. 2018 zemřela po dlouhé nemoci ve věku nedožitých 90 let naše věrná farnice, paní

ing Alexandra Průšová.

Na věčnost odešla obklopena láskou a péčí celé své rodiny, zejména pak nejmladšího syna Jana a snachy Martiny, u kterých několik posledních let žila po opuštění svého bytu v Košířích.

Řada z nás ji pamatuje, jak se svým manželem Eduardem, velkým milovníkem a znalcem lesů (o lese vydal i velkou odbornou obrazovou publikaci), navštěvovali bohoslužby v kostele sv. Jana Nep. Po jeho smrti před 16 lety ji jako hůře pohyblivou na nedělní bohoslužby z jejího košířského bytu vozila rodina Fundova, která ji přijala jako svou nejstarší členku.

Sáša, jak jsme ji všichni blízcí oslovovali, vychovala 3 syny, má řadu vnoučat a pravnoučat, ze kterých se velmi těšila.

Jak křesťansky celý život žila, tak také z tohoto světa odešla, zaopatřena svátostí nemocných.

Zádušní mše sv. za ing A. Průšovou bude sloužena ve čtvrtek 30.8. v 17,30 v kostele sv. Jana Nepomuckého.

R.I.P.

ÚMRTÍ

Bolestná zpráva přišla z rodiny našeho duchovního otce P. Lohelia Klindery. Jeho milovaná maminka, paní ***Soňa Klinderová***, byla Pánem života a smrti povolána na věčnost!

Zemřela 2. srpna 2018 po dlouhé těžké nemoci ve věku 87 let. Rozloučili jsme se s ní při mši svaté 10. srpna v kostele sv. Jana Nepomuckého. Mši sv. sloužil její syn P. Lohelius s koncelebranty ze Strahovské premonstrátské kanonie – P. Michaellem (emeritním opatem) a P. Danielem (současným opatem).

„Maminku Soňu“, vždy s milým úsměvem ve tváři, dobře znali stálí návštěvníci obou košířských kostelů. Často a ráda, zejména když ovdověla, doprovázela svého syna ke slavení Eucharistické oběti. Velmi dobře a ráda zpívala, měla velké hudební nadání, které po ní oba její synové zdědili.

V církvi se obecně věří, že matky kněží mají velkou zásluhu na oběti kněžství svých synů, která je v jistém smyslu i jejich obětí (zřikají se zejména radosti z potomstva) a proto jim náleží zvláštní úcta.

I my všichni, zejména ti, kdo jsme ji osobně znali, si vážíme její oběti, děkujeme jí a přejeme jí věčný pokoj.

R.I.P.

ÚMRTÍ

Ve věku 83 let zemřela 21.8.2018

paní Eva Krepsová.

Do určité doby se často zúčastnila slavení bohoslužeb a katechezí v naší farnosti.

Usilovala o prohloubení víry a ráda hovořila o duchovních tématech. Víru se snažila šířit a upevňovat ve své rodině. Pokud mohla, docházela ve svém volném čase do motolské LDN jako dobrovolnice navštěvovat a připravovat nemocné ke mši sv. a ke svátostem.

Requiem za naši zesnulou farnici bude v sobotu 1. 9. 2018 v 17,30 v kostele sv. Jana Nepomuckého.

P.Lohelius

R.I.P.

SVATÁ LUDMILA - HISTORIE KULTU

Ke sv. Ludmile se hlásili i barokní vlastenci, v mnoha chrámech jsou zobrazení světice či její sochy. Nejznámější je kopie sousoší na Karlově mostě. Dne 16. září slavíme liturgickou památku sv. Ludmily, patronky českého národa. Před měsícem vystoupila tato světice do popředí, neboť její ostatky - lebka - výjimečně opustily své místo ve Svatovítském pokladu a na velehradské pouti byly vystaveny k veřejné úctě po oba dny cyrilometodějských oslav. Stalo se tak v rámci připomínky stoletého výročí založení Československa a sv. Ludmila provázela svou přítomností i hlavní slavnostní mši sv. ke cti sv. Cyrila a Metoděje. Její manžel kníže Bořivoj se svou družinou zde na Moravě přijal r. 874 křest od sv. Metoděje. Sama kněžna byla též pokřtěná, ale není jisté, zda na Moravě nebo v Čechách, některým z Metodějových žáků. Při návratu do Čech si totiž Bořivoj vzal s sebou kněze Pavla Kaicha, žáka sv. Metoděje. Ludmila se stala horlivou křesťankou, ráda poslouchala Boží slovo, zpívala Bohu chvály. Oba manželé začali v Čechách stavět křesťanské svatyně - sv. Klimenta na Levém Hradci, kostel P. Marie na dnešních Hradčanech. Během jejího života byly položeny základy christianizace Čech a moci kmene Přemyslovců.

Sv. Ludmila byla zakladatelkou vládnoucí dynastie, snažila se ovlivňovat i soudobou politickou situaci za vlády svých synů Spytihněva a Vratislava. Významnou roli sehrála zejména při výchově vnuka Václava, kdy kladla důraz na chlapcovo vzdělání, seznámila ho jak se staroslověnským, tak i latinským kultem bohoslužeb. Předáváním moudrosti a zkušeností zralého věku budoucímu knížeti ovlivnila náš stát na tisíc let dopředu. Veškeré písemnosti popisují kněžnu Ludmilu jako laskavou, milosrdnou a horlivě zbožnou ženu, podporující chudé, opuštěné, vdovy, sirotky, štědrou v almužnách a dobrých skutcích. Byla velmi oblíbená u lidu, nazývána matkou chudých, až to vzbudilo závist u její snachy Drahomíry. Ta využila i mocenských konfliktů mezi oběma ženami a nechala svou tchyni zavraždit najatými Vikingy Tunem a Komoněm 15. září r. 921. Po vraždě uprchl i kněz Pavel Kalich, a tak neměla první historicky známá kněžna ani církevní pohřeb. Služebnictvo její tělo zahrabalo u hradební zdi. Mučednická smrt zbožné a dobročinné kněžny vyvolala v lidech hluboký žal a její hrob nabýval stále větší úcty. Drahomíra to zjistila a dala přestavět obytný dům kněžny na chrám

Busta ze svatovítského pokladu

sv. Michaela archanděla, nynější název kostel sv. Jana Nepomuckého. To proto, aby zázraky, které se na tomto místě staly, nepřičítal lid sv. Ludmile, nýbrž sv. Michaelovi. Ale lid neustal putovat zbožně na Tetín a ctít Ludmilu jako mučednici. Nazývali ji "MATKOU ČESKÉ ZEMĚ, matkou českého národa".

Vnuk, kníže sv. Václav, dal přenést ostatky své babičky do Prahy dne 10. 11. r. 925 za účasti řezenského světícího biskupa Michala do baziliky sv. Jiří na Hradčanech, kterou začal stavět po r. 916 jeho otec Vratislav I. a její hrob je tu dodnes. U chrámu pak založili kolem r. 973 kníže Boleslav II. Pobožný a ctihodná Mlada první český klášter vůbec a uvedli do něj benediktinky, které pečovaly o rozšíření kultu první české světice. Písemně je tato úcta doložena až od konce 11. stol. Tato úcta byla tak velká, že pražský biskup Ota již nedovolil bez papežského souhlasu hýbat s jejími ostatky při přestavbě chrámu po požáru r. 1142. Za rok nato došlo v r. 1143 k OFICIÁLNÍMU POTVRZENÍ SVATOSTI papežským legátem kardinálem Quido di Catello za jeho pobytu v Praze. Za biskupa Daniela I. se dostaly části jejích ostatků do několika oltářů pražské arcidiecéze a biskup Daniel II. ji dal ve svém rukopise De civitate Dei vymalovat mezi čestné patrony.

Silné úcty se dostalo sv. Ludmile za vlády císaře a českého krále Karla IV., který ji vnímal coby pramáti z rodu jeho matky Elišky Přemyslovny. V té době byl nad jejím hrobem zbudován náhrobek vysoké umělecké hodnoty. Když byla r. 1981 hrobka otevřena, byla mezi kostmi ženy nalezena i bílá hedvábná látka s vetkaným geometrickým vzorem - nepochybně závoj vdané ženy. Na Karlově mostě stojí sousoší od žáků věhlasného Matyáše Brauna z r. 1720 - sv. Ludmila, která učí vnuka Václava číst z bible. Originál se nachází na Vyšehradě.

Kult sv. Ludmily se pěstoval i v 19. stol. V době národního obrození se konaly četné poutě na Tetín a Levý Hradec, zakládaly se ženské spolky zasvěcené sv. Ludmile, které pečovaly o chudé a opuštěné děti, ženy a dívky, pro které zakládaly školy.

Úcta ke sv. Ludmile se velmi rozšířila už od 10. stol. v ruském prostředí a dodnes ji ctí všichni pravoslavní Slované.

Svěťice žila i v nejstarších písemných památkách z 9. - 10. stol., legendách latinských i pravoslavných. Legenda o sv. Ludmile v latině je uchována v nejstarším opisu rukopise tzv. Drážďanském, pořízeném ve 12. - 13. stol. na Sázavě, dále tzv. Kremnickém z XV. stol. na Slovensku. Prolog o sv. Ludmile ze 13. stol. byl sepsán v Rusku. Samozřejmě o sv. Ludmile se zmiňuje i Kristiánova legenda a mnohé jiné.

A čím je sv. Ludmila inspirativní i pro dnešní svět? Nepochybně tím, jak přirozeně naplňovala svou úlohu ženy a vychovatelky v rodině právě dnes, kdy v liberálních zemích dochází ke krizi rodiny, k velkému počtu rozpadu rodin a rozvodů, k volným nemanželským a homosexuálním svazkům, k potratům, k tzv. gender teorii, k demografické krizi a neochotě mít děti, ke zmatkům ve výchově dětí a mládeže atd. Prosíme sv. Ludmilu, abychom žili její odkaz ve smyslu lásky, tolerance, smíření v duchovním i každodenním životě. Abychom na její přímluvu křesťanskou zbožností rodiny posvěcovali, abychom jako ona statečně vyznávali svou víru a nebáli se obětí, nepochopení či výsměchu.

Svatá Ludmilo, patronko rodin, oroduj za nás!

M.Val.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

ŘÍJEN

OČI, UŠI A ÚSTA

„Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých“. Iz 35, 4-7.

Prorokova slova se naplňují v působení Mesiáše. Pán Ježíš koná tyto divy. Uzdravuje. V evangeliu podle sv. Marka čteme: „Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhledl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně“. Mk 7,31-37

Beda Ctihodný k tomuto textu dává ve svých Homiliích na evangelium tento výklad:

„Hluchoněmý, kterého Pán zázračně uzdravil, je symbolem všech lidí, kteří si zasluhují, aby je Boží milost osvobodila od hříchu, k němuž je svedla ďáblová proľhanost. Když totiž člověk ve své pýše popřál sluchu smrtonosným slovům hada pokušitele, naměřeným proti Bohu, stal se hluchým a nedokázal už naslouchat Slovu života. A když se dal se svůdcem do řeči, oněměl a ztratil schopnost zpívat chválu svému Stvořiteli.

Protože hluchoněmý nemohl poznat ani prosit Spasitele, přivádějí ho k Pánu jeho přátelé. Oni také prosí za jeho spásu. Stejně tak máme jednat v duchovní správě i my: jestliže někdo nemůže být obrácen k naslouchání a vyznání pravdy lidským působením, je třeba jej přivést před tvář Božího slitování a prosit o Boží pomoc pro jeho spásu. Nikdy nemešká milosrdenství nebeského lékaře, jestliže neváhá nebo neochabuje prosba těch, kdo se modlí“.

Bůh si může učinit i z kamenů Abrahámovy děti. Síla modlitby skrze Krista je úžasná.

Ve mši sv. se během celého církevního roku obracíme k Bohu na přímluvu jeho přátel, kteří dosáhli svatosti. On je proměnil. Z duchovně slepých učinil vidoucí, z hluchých naslouchající a z němých zvěstovatele jeho pravdy. Jsou s námi ve zvláštním důvěrném spojení zvláště při slavení eucharistie. Mši svatou je možné vnímat jako nebe na zemi. Jsme ve spojení s vítěznou církví, ke které obracíme svou pozornost před proměňováním chleba a vína v Tělo a Krev Krista Pána. Po proměňování se také spojujeme s církví trpící v očistcových mukách. Můžeme se těšit na mši svatou jako na setkání s živým Bohem v Kristu a také na setkání s blaženými nebešťany. Slavíme často také mši sv. k uctění jednotlivých svatých na jejich památku. Je to pro náš duchovní život motivující. Vede nás to k jejich napodobování a k důvěře v jejich přímluvu. Církev má ve velké vážnosti zvláště mučedníky, kteří jsou vynikajícím způsobem blízcí Kristově oběti a spásonosné smrti. Následovali svým mučednictvím Božího Beránka. Čerpali také mimořádnou sílu ze slavení eucharistie. Proto se

od nejstarších křesťanských dob slavila mše svatá nad jejich hroby. Jejich ostatky byly vsazovány do oltářů.

Pán nás volá a také oni nás provokují ke svatosti: „Bud'te svatí, neboť já jsem svatý“ (LG 11, 44; 1 Petr 1,16). Důrazně to připomněl 2. vatikánský koncil: „Všechny věřící křesťany, vybavené v každém povolání a stavu tolika a tak velikými prostředky spásy, volá Pán – každého jeho vlastní cestou – k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec.“ (LG 11)

„Každého jeho vlastní cestou,“ říká koncil. Nemusíme tedy ztrácet odvalu, když hledíme na vzory svatosti, které se nám zdají nedosažitelné. Jejich svědectví jsou prospěšná k tomu, aby povzbuzovala a motivovala, ale nesmíme se snažit je kopírovat. To by nás mohlo dokonce vzdálit od té jedinečné a zvláštní cesty, kterou pro nás Pán připravil. Důležité je, aby každý věřící rozpoznal svou cestu a vydal ze sebe to nejlepší, to osobní, co do něj Bůh vložil (srov. 1 Kor 12,7) a neunavoval se úsilím napodobovat něco, co mu není určeno. Všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli svědky, ale existuje „mnoho způsobů svědectví“. Když velký mystik svatý Jan od Kříže psal svou Duchovní píseň, raději se vyhýbal přesným obecně platným pravidlům a vysvětloval, že jeho verše jsou napsány k tomu, aby je každý použil „svým způsobem“. Neboť božský život se dává „jedněm tak a druhým onak“. (GE 11).

Často se vlivem feministického hnutí prohlašuje, že církve podceňuje ženy a přisuzuje jim druhořadé nebo dokonce ponižující postavení. V exhortaci Gaudete et exultate je také zmínka o dobách, v nichž byly ženy většinou přehlíženy a opomíjeny. Mohlo k tomu bohužel v různých dobách a na různých místech docházet. Avšak jak exhortace dále uvádí: „Duch svatý podněcoval světice, jejichž půvab působil v církvi novou duchovní svěžest a významné reformy. Je možno uvést svatou Hildegardu z Bingen, svatou Brigitu, svatou Kateřinu Sienskou, svatou Terezií z Avily nebo svatou Terezií z Lisieux. Existovala však spousta neznámých nebo zapomenutých žen, které – každá svým způsobem – vedly a proměňovaly rodiny a společenství silou svého svědectví“. (GE 12).

Takové ženy potkáváme i dnes. Jejich srdce uchovává krásu a soudržnost rodin. Svým věrným plněním povinností v rodině a často i v zaměstnání uskutečňují tak zvanou „svatost všedního dne“. Nesou statečně všechny možné kříže rodinného života, trpělivě snášejí těžkosti svoje i ostatních členů rodiny. Vyráží v síle lásky někdy neuvěřitelný nápor životních problémů.

„To by mělo každého nadchnout a povzbudit k darování sebe sama, aby rostl k uskutečnění jedinečného a neopakovatelného plánu, který s ním nebo s ní má Bůh po celou věčnost: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě“ (Jer 1,5).

Prosme proto Pána Ježíše, aby otevřel naše oči, uši a ústa!

P.L.

Liturgický kalendář

říjen 2018

1. pondělí	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. úterý	Památka svatých Andělů strážných
4. čtvrtek	Památka sv. Františka z Assisi
5. pátek	1. pátek v měsíci
6. sobota	Sv. Bruna
7. NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
9. úterý	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků Sv. Jana Leonardiho, kněze
10. středa	Sv. Gereona a druhů mučedníků
11. čtvrtek	Sv. Jana XXIII., papeže
12. pátek	Sv. Radima, biskupa
14. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
15. pondělí	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve

16. úterý	Sv. Hedviky, řeholnice Sv. Markéty Marie Alacoque
17. středa	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. čtvrtek	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. pátek	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů mučedníků Sv. Pavla od Kříže, kněze
21. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí – Den modliteb za misie
22. pondělí	Sv. Jana Pavla II., papeže
23. úterý	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. středa	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
26. pátek	Sv. Gilberta, opata premonstrátského řádu
28. NEDĚLE	Slavnost Výročí posvěcení kostela Nejsvětější Trojice
31. středa	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Katecheze dětí školního věku

Katecheze dětí školního věku začnou **od čtvrtka 4. října v 15.30 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého. Rodiče mohou děti přihlásit u P. Lohela. K dispozici je také páteční odpoledne od 15.00 hod.

Katecheze pro dospělé

Katecheze na téma: **Desatero Božích přikázání s výkladem sv. Tomáše Akvinského** budou **v sobotu 6. a 20. října** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého.

Páteční setkávání nad katechismem

budou pokračovat v pátek po večerních bohoslužbách v domečku u kostela Nejsv. Trojice

Setkání farní rady

Setkání farní rady bude **v pátek 12. října** po večerní liturgii u N.T.

PŘEDNÁŠKA

V sobotu 3. listopadu bude po večerních bohoslužbách – v 18. 30 hod. ve farním sále sv. Jana Nepomuckého přednáška

Ing. Pavla Karla Mráčka Dr. h. c., trvalého jáhna, na téma :
ARS MORIENDI.

Jde o dušičkové téma, které sleduje způsob, jak se vyrovnávat s umíráním a smrtí.

Jsou srdečně zváni nejen lidé pokročilého věku, ale také mladší generace, protože jak se říká: „Starý musí, ale mladý může“.

Apoštolát modlitby Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na říjen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první říjnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Poslání zasvěcených osob

– aby u mužů a žen zasvěcených Bohu **vzplálo misijní nadšení** a byli **nablízku chudým, vyhnancům a těm, kdo jsou umlčeni a nemají slovo.**

Národní úmysl

– za takové **poznání Pána Ježíše**, které nám umožní plně se na něj spoléhat (srv. Ž/ 23/22/).

ZÁPIS ZE SCHŮZE VÝBORU SPKK ZE DNE 21. 9. 2018

Přítomní: V. Bobysud, S. Hojek, E. Horáková, V. Funda a P. Lohelius

1) Výročí 90. let od založení SPKK v říjnu 1928 – valná hromada 14. října v 10.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého – budou přizváni také návštěvníci kostela Nejsvětější Trojice. Proto tam nebude mše sv. v 11.00 hod. Pozvání bude určeno také představitelům veřejného života.

2) V sobotu 3. listopadu v 18.30 hod. se uskuteční ve farním sále sv. Jana Nep. přednáška stálého jáhna **Ing. Pavla Karla Mráčka Dr. h. c. na téma Ars moriendi** – umění umírat.

3) Dokončení opravy vodovodního potrubí za horní branou se uskuteční od soboty 22. 9. prostřednictvím firmy pana Fráni s levnějšími finančními náklady ve srovnání s firmou, které dala nabídku jako první. Rozdíl v nákladech je v řádu několika desítek tisíc: 50:80. Na tento účel bude vyhlášena havarijní sbírka na neděli 14. 10.

4) V listopadu se vykoná tradiční podzimní úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí. Termín bude ještě upřesněn. Předběžně je určen na sobotu 10. 11. od 8.00 hod.

5) Měsíční poplatek za provoz poplašného zařízení v kostele sv. Jana Nep. byl vybrán v nejmenší nabízené hodnotě 500 Kč.

6) V. Bobysud zaslal na radnici Městské části Praha 5 děkovný dopis za vstřícný přístup zastupitelů k řešení vlastnictví pozemku pod budovou kostela sv. Jana Nep.

Zapsal: P. Lohelius

Svatý Radim, biskup – památka 12.října

Žil v 10. - 11. století. Byl nejmladším bratrem svatého Vojtěcha. Jeho matkou ale nebyla Střezislava, první manželka knížete Slavníka, byla to jiná žena, jejíž jméno není známo. Když se Vojtěch stal pražským biskupem, vzal Radima k sobě a pečoval o jeho vzdělání. Od té doby byl Radim Vojtěchovým nerozlučným průvodcem. Odešel s ním roku 988 do Říma s úmyslem putovat dále do Svaté země. V Římě oba navštívili císařovnu - vdovu Theofano - která jim dala tolik stříbra, kolik Radim unesl. Vojtěch však změnil plán, stříbro rozdál chudým a stal se spolu s Radimem mnichem v klášteře sv. Bonifáce a Alexia na Aventině. Radim zde přijal jméno Gaudencius. Po čase se oba bratři vrátili do Prahy a Vojtěch zde založil roku 993 břevnovský klášter. Roku 994 putovali znovu do Říma a odtud do Polska a k pohanským Prusům. Barbarští Prusové Vojtěcha zavraždili. Radim byl svědkem Vojtěchovy mučednické smrti a sám byl Prusy zajat. Po svém propuštění odešel k Boleslavovi Chrabrému a postaral se, aby bylo Vojtěchovo tělo uloženo nejprve v Třemešně a pak ve Hnězdně. Císař Ota III. i nový papež Silvestr II. byli horlivými ctiteli nového mučedníka sv. Vojtěcha a když v roce 999 přišel Radim znovu do Říma, byl papežem vysvěcen na "arcibiskupa sv. Vojtěcha" ve Hnězdně. Když bylo 11. 11. 1003 umučeno Pět bratrů, Radim se postaral o přenesení jejich ostatků a o přípravu jejich kanonizace. Pravděpodobně to byl Radim, kdo měl velký podíl na literárních zprávách o sv. Vojtěchovi i o Pěti bratrích.

Neví se přesně, ve kterém roce Radim zemřel. Podle pozdějších pramenů to bylo 12. října 1006, ale mohlo to být i v roce 1020. Dva polští kronikáři uvádějí, že prý Čechové vtrhli do Polska a dobyli Hnězdnú následkem kletby Gaudencia, bratra Vojtěchova. Nemusí to být tak úplně pravda, není ani znám důvod, proč by to Radim udělal, ale svědčí to o úctě a vážnosti, kterou Radim ve své době požíval. Byla mu tím připisována moc svolávat na provinilé spravedlivý trest Boží.

V roce 1039 bylo Radimovo tělo společně s ostatky sv. Vojtěcha a Pěti bratrů přeneseno do chrámu svatého Víta, do krypty sv. Kosmy a Damiána.

Sv. Radim (vlevo) a sv. Vojtěch, sousoší na Libici

Převzato z internetové stránky <http://www.abcsvatych.com>

MP

SLAVNOST POSVĚCENÍ CHRÁMU - KOSTELA

Poslední neděli v říjnu naše farnost slaví výročí **posvěcení kostela Nejsvětější Trojice**. Pojdme se podívat, co znamená tento termín a jakou má tradici. Lidový výraz posvícení, na Moravě hody, neznamená jen folklorní či dožínkové slavnosti, svatomartinskou husu, posvícenské koláče, či jarmark se zábavními atrakcemi, ale především je to vzpomínková slavnost na posvěcení kostela, tzv. dedicatio. Traduje se, že první posvícení slavil při svěcení chrámu v Jeruzalémě král Šalamoun a uspořádal tehdy při té příležitosti velkou hostinu. A že se tato slavnost periodicky připomínala, svědčí i řádky Janova evangelia, kde máme poznámku: "Byly právě svátky posvěcení Jeruzalémského chrámu, bylo to v zimě. Ježíš se procházel v chrámě, v sloupořadí Šalamounově (J 10,22-23). Výročí posvěcení křesťanských svatyní se slavilo od nepaměti, nejprve na Východě a pak i na Západě, kde se kostely stavěly nejvíce ve 13. stol. současně se zakládáním měst a vesnic a světily se obvykle na podzim. Dostavba kostela byla pro obec nebo část města mimořádná událost. Po jeho dokončení se kostel musel vyjmout ze světské sféry a posvěcením - konsekrací, jej slavnostně vyčlenit pro služby Bohu. Nutno podotknout, že k tomuto úkonu je pověřen pouze biskup. Ten 3x obejde kostel za zpěvů a modliteb věřících, zdi kropí svěcenou vodou. Kostel je uzavřen i s knězem uvnitř. Pokaždé, když prochází biskup s průvodem kolem dveří, klepe na ně berlou, pronáší texty svěcení a kněz uvnitř odpovídá. Pak udělá na dveře znamení kříže a dveře se otevrou. Biskup uvnitř světlí oltářní mensu

svěcenou vodou, poté vyjde ven, převezme schránku s ostatky světce, patrona kostela či chrámu, znovu s nimi obejde kostel a uloží pak do oltáře, mensy. Následuje svěcení soch a obrazů a slavnostní mše sv. Vlastní svěcení mensy a kostela se odehrává až po bohoslužbě slova. Po ní a po úvodní výzvě biskupa jáhen pronese výzvu k lidu „Klekněme k modlitbě“ a následují litanie ke všem svatým. Po té jsou lidé vyzváni „Vstaňte“ a biskup začne vlastní svěcení. Křížem pomaže nejprve oltářní mensu a poté stěny kostela. Následně si omyje ruce a okouří oltář kadidlem. Ministranti připraví oltářní plátno a svíce, biskup předá jáhnovi zapálenou svíci, kterou se pak zapálí svíce na oltáři a posléze se v kostele rozsvítí všechna světla. Po obětním průvodu navazuje bohoslužba oběti, kterou pak ukončí slavnostní chvalozpěv Te Deum, Bože Tebe chválíme.

Dokončený vysvěcený kostel pak přebírá církev do svých rukou a stará se o jeho údržbu, včetně přidělování duchovních do farnosti pro službu církvi a Bohu. Výročí posvěcení bývala vždy velmi slavnostně připomínána. Jejich průběh bývá podobný, jako průběh oslavy svátku patrona kostela a někde i ve stejnou dobu, jako tomu je i v naší farnosti u kostela sv. Jana Nepomuckého 16. května. Někdy se však stane, že není známo datum vysvěcení a tak se připomínky konají 3. neděli po svátku sv. Havla.

A jak se k výročí vysvěcení (konsekrace) stavíme my? Zachováme našim potomkům také něco, na čem oni budou moci stavět, až my tu jednou nebudeme? Zůstane nám tu něco, jako tento kostel? Uchráníme jej během našeho života? Vždyť kostel může být jedinečnou štafetou života, do které se podepisujeme i my. Kostel tu není jen pro obdivné prohlídky a pro svou krásu. Stojí tu jako PRAMEN POŽEHNÁNÍ pro všechny i jako vztyčené znamení k nebi, jako symbol kontinuity života, i jako obranná zeď vůči materialismu, cynizmu, konzumizmu.

Slavnost posvěcení kostela se také podobá křtu. Kostel je kropen svěcenou vodou ve jménu Nejsvětější Trojice a všichni pokřtění v něm přítomní tvoří jakýsi chrám Boží. Stavba kostela je tak obrazem nás samých.

A především je to Dům Boží, ve kterém sídlí LÁSKA...

DEO GRATIAS!

M.Val.

BLAHOŘEČENÍ NA SLOVENSKU

Katolická církev na Slovensku prožívala v sobotu 1. září velkou slavnost. Na košickém fotbalovém stadionu byla jako mučednice beatifikována mladička

16 letá dívka, **Anna Kolesárová.**

Pocházela z východoslovenské vesnice, zemřela na konci druhé světové války. Zastřelil ji opilý ruský voják, proti kterému bránila svou čistotu. Nedochovala se žádná její fotografie – proto byl před beatifikací představen její velký portrét namalovaný podle podoby její praneře. K oltáři, který zdobilo tisíce růží, přinesla čestná stráž relikviář ve tvaru srdce s ostatky blahoslavené. Beatifikační mši sloužil papežský legát kardinál Angelo Becciu, který ve své homilii zdůraznil, že i v dnešní době si čistota zachovává svou přitažlivost. Slavnosti se zúčastnilo na 30.000 lidí včetně 450 kněží a 530 řeholníků.

Hned druhý den po košickém blahořečení, v neděli 2. září, papež František ve své obvyklé polední krátké promluvě na Svatopetrském náměstí připomněl včerejší beatifikaci v Košicích. Přirovnal nově beatifikovanou k Italce Marii Goretti a nakonec vyzval přítomné *k potlesku pro Annu Kolesárovou!*

Podle RaVat

5. a 6. října nevolte jen podle programů stran, ale především podle minulých činů

Často před volbami slýchám: "Já nevím koho si vybrat." Nebo: "Prostuduji si programy volebních uskupení a podle toho se rozhodnu".

Programy volebních uskupení si přitom bývají podobné jak vejce vejci. Každý chce zeleň, parky, nebo vyřešit dopravu. Po volbách může jednat zcela opačně. Také cítím odtazitost od politiky jako takové. Jenže politika denně ovlivňuje náš život. Přinejmenším ve volbách můžeme sami ovlivnit dění kolem nás a vybrat osobnosti na radnici. Budme za svobodné volby vděční a využívejme je, dlouhá léta jsme tuto možnost neměli.

Existuje prověřená metoda jak volit, a to podle minulých činů volebních uskupení, či spíše kandidátů. Někteří kandidáti totiž mění uskupení, jakoby se pod novou značkou mělo zapomenout na jejich minulost. Metoda volby podle minulosti proto není mezi některými politiky oblíbená. Jenže ani mnozí voliči nevolí podle minulosti, je to totiž pracnější než volit podle líbivých programů nebo na doporučení známých osobností. Ukažme si aspoň několik důležitých příkladů z minulosti podle parků a dopravy.

Kdo prosazoval zástavbu parků a sportovišť

Na Vidouli je přírodní park klíčového významu pro rekreaci obyvatel nejen Prahy 5 a 13. Pro svůj význam pro přirozenou ventilaci Prahy je Vidoule přezdívána „plícemi Prahy“. Kdo se stavěl pro zástavbu Vidoule se dá dohledat na internetu. **Park na Vidouli má dobrou naději na záchranu, a to hlavně díky nezměrnému úsilí košířských a jinonických spolků.** Ohrožen je však park s dětským hřištěm pod kostelem u tramvajové zastávky Kotlářka. Nebo sportoviště na Stárce či u gymnázia Kavalírka. Přitom hřiště pro školy zrovna v Košířích zoufale chybí. Nyní, kdy se po překonání četných překážek konečně daří řešit druhý stupeň školy na Žvahově, jsou právě školní hřiště prioritou radnice.

Kulminace dopravních zácp nebo rozumná doprava?

Doprava už není tak zřejmá jako prosazování zástavby parků a sportovišť. I u dopravy se však můžeme dopátrat toho, kdo s lacinými hesly přivádí Prahu do větších a větších dopravních problémů a komu skutečně jde o menší zácpy, lepší parkování a pohodlnou a bezpečnou veřejnou dopravu. Většinou to není o volbě mezi dvěma variantami, „černou a bílou“. Rozumné řešení dopravy je o mravenčí pečlivé a cílevědomé práci, hledání nejlepší varianty pro danou oblast. O autobusu 123 jsme ostatně psali nedávno ve farním listě (v únoru 2017) .

Poděkování statečným a otevřená radnice

Poděkování patří odvážným a statečným, kteří z naší farnosti kandidují. Je to přece skoro posláním křesťana, aktivně ovlivňovat věci veřejné. Kandidujících by mohlo být více. Tak snad příště. Teď alespoň pojďme 5. - 6. října k volbám. Zkusme najít ty, kteří vždy měli a mají veřejný zájem na 1. místě, dokáží prosadit nulovou toleranci korupce a skutečnou otevřenost radnice pro občany.

Pavel Peterka

Praktická informace jak volit:

Na Praze 5 se volí 43 zastupitelů, z tohoto důvodů má každý volič 43 hlasů. Tyto hlasy lze použít různými způsoby.

- **Zakřížkovat jednu hlavní stranu, které nejvíc důvěřujete, dále lze zakřížkovat i několik málo kandidátů z jiných stran, kterým též důvěřujete.** V tak velkém obvodu jako je Praha 5 může rozsáhlé křížkování napříč stranami vašeho favorita poškodit. Jednotlivě zakřížkování kandidáti (a jejich strany) dostanou po 1 hlasu a zbytek ze 43 hlasů dostane zakřížkovaná hlavní strana.
- Nemusíte zaškrtnout žádnou stranu, ale vašich 43 hlasů rozmístit napříč politickým spektrem mezi jednotlivé kandidáty. Pozor, pokud zaškrtnete méně než 43 kandidátů, tak část vašich hlasů zbytečně propadne, pokud více než 43, tak váš hlasovací lístek bude zcela neplatný.
- Víte, že křížky v zakřížkované straně se nepočítají? Chcete-li někoho „vykřížkovat“ a přesto toužíte vaši preferovanou stranu podpořit, opět nesmíte zaškrtnout preferovanou stranu. Pouze

zakřížkovat všechny kandidáty preferované strany mimo nechtěných kandidátů. Zbylé nevyužité hlasy lze dát kandidátům z jiných stran, opět pozor, aby křížků bylo nejvíce 43.

P.P.

Poohlédnutí za farní dovolenou

Letošní letní farní dovolená nás zavedla na jižní Moravu. Ubytování jsme našli na faře v Šafově jen pár

km od rakouských hranic. Jako tradičně jsme podnikali výlety do blízkého okolí. Navštívili jsme např. zámek ve Vranově nad Dyjí, hrad Hardegg, hrad Bítov, historické město Znojmo, nebo pozůstatky z komplexu česko-slovenského opevnění a udělali jsme si výlet podél řeky Dyje. Vysoké letní teploty nás však lákaly k vodě, tak jsme každý den zakončili koupáním v přírodním koupališti nedaleko města Langau. Byl to krásně prožity letní čas a velké díky patří Veronice a Petrovi Zborníkovým za skvělou organizaci.

Lucka a Honza Fridrichovi

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

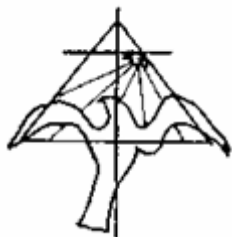
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

LISTOPAD

OSOBNÍ PRŮKAZ KŘESTĀNA

Nastává první listopadový den – **Slavnost Všech svatých**. Znovu se nám připomíná celé nebe – společenství Bohem oslavených šťastlivců. Zároveň se v našem srdci může ozvat Augustinova věta: „Mohli jiní, mohli jiné, pročpak ty ne ...?“ Evangelní perikopa této slavnosti je vzata z Matoušova evangelia (Mt 5,3-12), kde Pán Ježíš předkládá souhrn osmi blahoslavenství na začátku souvislého kázání na hoře, která je podle tohoto programu pojmenována. Dává tím podnět všem svým učedníkům k věrnému následování jeho příkladu, a tak život podle blahoslavenství je jakýmsi osobním průkazem křesťana. Když se někdo ptá: „Jak se stát dobrým křesťanem?“, odpověď na ni je jednoduchá: je třeba, aby každý svým způsobem dělal to, co říká Ježíš v blahoslavenstvích, v nichž se odráží Mistrova tvář, kterou jsme povoláni nechat prozařovat v našem každodenním životě. (GE 63).

Blahoslavený, hebrejsky ašré, latinsky beatus, řecky makarios, všeobecně označuje člověka šťastného. Příčinou toho štěstí je buď zvláštní ochrana Boží (Dt 33,29), nebo moudrost (Přisl 3, 18) o opatrnosti (Moudr 3,13), nebo čistota svědomí (Žl 1,1), zachovávání přikázání (Moudr 8, 34; Lk 12, 37).

Blahoslavít znamená v Písmu sv. přát štěstí v některém ze jmenovaných významů. V Novém

zákoně vrcholí tento pojem ve věčném štěstí a v bezpečné cestě, která k němu vede. Slovo „šťastný“ nebo „blahoslavený“ se stává synonymem slova „svatý“, protože vyjadřuje skutečnost, že člověk věrný Bohu, který žije z jeho slova, dosahuje v darování sebe pravé blaženosti.

Pán Ježíš častěji opakoval blahoslavenství (z nichž některá se ozývají v rabínské literatuře, ale jsou naprosto cizí farizejskému duchu), a jako program je opakoval na počátku své horské řeči. Lukáš zaznamenal jen 4 hlavní (chudí, lační, plačící, nenávidění), zatímco Matouš 8 (chudí, tiší, lkající, lačníci po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, pokojní, trpící protivenství a pronásledování pro Krista).

I když se nám Ježíšova slova mohou zdát poetická, ve skutečnosti tvoří protiproud k tomu, co je běžné, a ke způsobu, jakým se žije ve společnosti. A zatímco nás toto Ježíšovo poselství přitahuje, svět nás ve skutečnosti zaměřuje k jinému životnímu stylu. Blahoslavenství nejsou v žádném případě nic lehkomyšlného nebo povrchního. Naopak, můžeme je žít jenom tehdy, když nás Duch Svatý prostoupí veškerou svou mocí a osvobodí nás od slabosti sobectví, pohodlnosti a pýchy. (GE 65)

Podle sv. Tomáše Akvinského (Summa teol. 1. 2. 49, 3) první tři blahoslavenství: **chudí, tiší, lkající**: odstraňují překážky – falešné štěstí vyhledávané v rozkoších ; další dvě upravují poměr člověka k bližnímu: **lačníci po spravedlnosti** a **milosrdní**; další dvě ukazují cestu k duchovní dokonalosti: **čistého srdce** a **pokojní**; poslední je potvrzením všech předchozích blahoslavenství poukazem na následky: **trpící protiventství**.

V biblickém smyslu chudí duchem jsou ti, kdo nehledají štěstí v majetku a v žádných pozemských hodnotách. Evangelium nás zve, abychom poznali pravdu o svém srdci, abychom viděli, do čeho vkládáme jistotu svého života. Bohatý člověk se běžně cítí v bezpečí díky svému bohatství a domnívá se, že když je toto bohatství v ohrožení, rozpadá se mu veškerý smysl pozemského života. Ježíš nám o tom říká v podobenství o pošetilem boháči; o tomto člověku, který si je jistý sám sebou, mluví jako o hlupákovi, protože nepomyslel, že ještě téhož dne může zemřít (srov. Lk 12, 16-21).

Tiší jsou ti, kteří se nevyvyšují nad druhé, neprosazují své ego. Ježíš řekl: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek“ (Mt 11, 29). Jestliže žijeme v neklidu, namyšlení vůči druhým, skončíme unavení a vyčerpaní. Ale když se díváme na jejich meze a chyby s jemností a tichostí, bez pocitů nadřazenosti, můžeme jim pomoci a ušetříme si plýtvání energie na zbytečné nářky. Pro svatou Terezii z Lisieux „dokonalá láska spočívá v tom, že snášíme chyby druhých, že se nedivíme jejich slabostem.“ (GE 72) Tiší jsou také všichni trpitelé odevzdání do vůle Boží.

Lkající jsou smutní pro smrt nebo zkaženost druhého, v postech a kajícím smýšlení. Svět nám nabízí potěšení, užívání si, zábavu, rozptýlení. Říká nám, že právě v tom spočívá dobrý život. Světsky smýšlejícího člověka nezajímá, když jeho rodinu nebo lidi v jeho blízkosti potkají obtíže nemoci nebo jiné nesnáze; odvrací se od nich. Svět nechce plakat; raději bolestné okolnosti ignoruje, odmítá je a skrývá. Lidé vynakládají mnoho energie, aby unikli ze situací, v nichž se projevuje utrpení, v domněnání, že je možno zastírat realitu, ve které ale nikdy nebude chybět kříž. Cesta lkajících spočívá v pomoci druhému v jeho bolestech, v chápání úzkosti druhých, k poskytování úlevy druhým.

Lačníci po spravedlnosti jsou v řeči proroků dychtivě toužící po souhrnu darů mesiášské říše, žízňiví čerpat z pramenů Spasitele (Iz 55,1).

Slovo spravedlnost se stává v životě každého člověka skutečností tehdy, když je ve svém rozhodování spravedlivý; projevuje se pak úsilím o spravedlnost pro chudé a slabé. Slovo „spravedlnost“ může být jistě také synonymem věrnosti Boží vůli v celém našem životě.

Milosrdní prokazují bližním skutky tělesného (sytit hladové, napájet žízňivé, přijímat potřebné, odívat nahé, navštěvovat nemocné, vysvobozovat vězně a pohřbívat mrtvé) a duchovního (napomínat hřešící, učit nevědomé, radit pochybujícím, těšit zarmoucené, trpělivě snášet křivdy, odpouštět křivdy a modlit se za živé i zemřelé) dobrodiní z lásky k Bohu.

Čistota srdce je protějšek pouhé vnější zákonem předpisované čistoty, kterou jednostranně zdůrazňovali farizeové. Znamená bohulibé smýšlení, bezhříšnost a upřímnost vůči bližním.

Pokojní jsou chápáni v poměru k pokoji, který je u proroků uváděn jako znamení mesiášské vlády. Pokojní jsou nejen ti, kteří usmírují rozvaděné, ale všichni, kteří usilují o rozšíření Božího království a jeho požehnaných darů; tím se ovšem dráždí nepřátelé Božího království, a proto se naposled slibuje království Boží mučednictví krvavému i nekrvavému.

Kříž, zejména vyčerpanost a bolesti, které snášíme kvůli životu podle přikázání lásky a na cestě spravedlnosti, je zdrojem zrání a posvěcování. (GE 67 – 94).

Sv. Tomáš Akvinský v Summě Teologické, v 2. II. sestavil poměr blahoslavenství k hlavním ctnostem a darům Ducha svatého: chudí duchem – naděje – dar bázně Boží; tiší – spravedlnost – dar zbožnosti; lačníci po spravedlnosti – statečnost – dar síly; milosrdní – opatrnost – dar rady; čistého srdce – víra – dar rozumu; pokojní – láska – dar moudrosti.

Máme různé legitimace a karty. Neměl by nám však chybět ten nejdůležitější osobní průkaz křesťana – blahoslavenství.

P.L.

Liturgický kalendář

listopad 2018

1. čtvrtek	Slavnost VŠECH SVATÝCH- doporučený svátek
2. pátek	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ - první pátek v měsíci
3. sobota	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4. neděle	31. neděle v mezidobí
9. pátek	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. sobota	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
12. pondělí	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. úterý	Památka sv. Anežky České, panny
14. středa	Sv. Siarda, opata premonstrátského řádu
15. čtvrtek	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16. pátek	Sv. Markéty Skotské
17. sobota	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
21. středa	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. čtvrtek	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. pátek	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
24. sobota	Památka sv. Ondřeje Dung Laca, kněze a druhů mučedníků
25. NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30. pátek	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Odpustky pro duše v očistci

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možné získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Oznámení

Přednáška Ing. Pavla Karla Mráčka Dr.h.c.

V sobotu 3. listopadu bude po večerních bohoslužbách – v 18.30 hod. ve farním sále sv. Jana Nepomuckého přednáška *Ing. Pavla Karla Mráčka Dr.h.c., trvalého jáhna, na téma: ARS MORIENDI.* Jde o dušičkové téma, které sleduje způsob, jak se vyrovnávat s umíráním a smrtí.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka se uskuteční **v neděli 9. 12. 2018 v 16 hod.** ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého.

Prosíme, aby ti, kdo se chtějí této besídce zúčastnit, napsali počet dětí a dospělých na listiny v sakristiích obou kostelů.

Listiny budou připravené od 1. do 25.11.2018.

Naléhavá prosba o pomoc

Mnozí naši farníci, zejména ti mladší, si jistě pamatují na *Václava Plíška*, syna našeho bývalého pana varhaníka J. Plíška.

Václava život odvál až do Ostravy, odkud pochází jeho manželka Ludmila. Na Ostravsku zakotvil, našel zaměstnání jako kameraman televize Noe, postavil rodinný domek (dosud nezkolaudovaný, zatížený hypotékou) a vychovává 2 syny. Rodinnou idylu však rázem zničilo Václavovo těžké, nevyléčitelné onemocnění – rakovina slinivky! Matka dvou malých synů (mladší z nich postižený těžkým střevním onemocněním), v invalidním důchodu - zůstala sama, bez finančního zajištění, bez otce - živitele, s dluhy za stavbu obydlí.

Takto popsali současný stav rodiny Plíškovy jejich dlouholetí přátelé a potvrdil jejich farní kněz. Všichni prosili o modlitby za nemocného přítele a jeho rodinu a také o ekonomickou pomoc v jejich tak těžké životní situaci.

Redakce Košířského farního listu získala číslo Václavova bankovního konta a připojuje se s prosbou o pomoc jak modlitební tak finanční.

Číslo do nebes všichni známe, bankovní připojujeme.

Václav Plíšek: 135 217 784 / 0300

Redakce Košířského farního listu

P.S.

V reakci na tuto výzvu vyhlásil P. Lohelius 21. 10. 2018 při nedělní bohoslužbě v kostele sv. Jana Nepomuckého mimořádnou sbírku na pomoc Václavově rodině. Po mši sv. sbírku před kostelem obětavě provedla *pí Vendulka Drábová*. Vybrala od soucitných štědrých dárců **7. 000 Kč**.

Láska křesťanská se projevila v praxi ! Obnos zašle hned v pondělí 21. 10. na uvedené konto Václavově rodině.

Kdo rychle dává, dvakrát dává!.

Všem dárcům patří upřímné **Zaplat' Pán Bůh!**

Apoštolát modlitby **Celosvětová síť modlitby s papežem**

Úmysly na listopad

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první listopadovou nedělí.

Všeobecný úmysl

Ve službě míru a pokoje

– aby jazyk srdce a dialogu vždy převážil nad jazykem zbraní.

Národní úmysl

- aby naše představa o Bohu vycházela ze zjevení obsaženého v Písmu a utvářela nás v radostné a svobodné Boží děti (**srv. Žl 115/113B/**).

ZÁPIS Z VALNÉ HROMADY SPKK 14.10.2018

Výroční valná hromada Spolku přátel košířských kostelů (SPKK) se konala v neděli 14. 10. 2018 ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého. Zúčastnil se i Mgr. Vít Šolle, jehož dědeček byl prvním starostou SPKK. Setkání zahájil správce Košířské farnosti P. Lohelius Klindera Th.D., O.Praem. zpěvem modlitby Otče náš, ke kterému se doprovodil hrou na kytaru

- 1/ Výroční zpráva o činnosti SPKK – P. Lohel – otiskujeme zvlášť
- 2/ Výroční zpráva o hospodářské a stavební činnosti ve farnosti – Ing. Vít Bobysud
- 3/ Diskuse

Zapsal : P.Lohelius

VÝROČNÍ ZPRÁVA SPOLKU PŘÁTEL KOŠÍŘSKÝCH KOSTELŮ (SPKK)

Loňská členská schůze SPKK se konala 11. 6. 2017 ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého. Letošní schůze je spojena s oslavou 90. výročí vzniku SPKK v říjnu 1928, deset let před nástupem německého nacismu a dvacet let před začátkem komunistické totality. Po únorovém puči roku 1948 byla činnost spolku zakázána. Pokus o jeho obnovu je archivován z roku 1968. Postupná obnova spolku od roku 1989 byla spojena s utvářením nových stanov, které získaly konečnou podobu v roce 2016. Od loňské schůze jsme prožívali tyto společné akce, které se připravovaly v součinnosti se Spolkem po prázdninách roku 2017:

- 1/ Od října 2017 se scházela s určitou pravidelností páteční skupinka zájemců v domečku u kostela Nejsvětější Trojice na společné posezení s výkladem katechismu. Delší část těchto setkání byla věnována úvodu do života modlitby.

2/ Ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého pokračovaly biblické katecheze s výkladem 1. listu sv. apoštola Jana podle sv. Augustina. Byla dána příležitost ke společnému promýšlení témat s debatou. Projevil se zájem v této aktivitě pokračovat i po prázdninách, tentokrát s novým tématem: Výklad desatera Božích přikázání podle sv. Tomáše Akvinského.

3/ Probíhala také katecheze školní mládeže ve věkově složené skupině, což se neosvědčilo. Na školní rok 2018/19 nebylo přihlášeno ani jedno dítě.

4/ Pět dívek se od října 2017 připravovalo na první sv. zpověď a první svaté přijímání.

5/ Tradiční přednášky pro košířské farníky se ujal trvalý jáhen Ing. Pavel Karel Mráček O. P. Dr. h.c. Hovořil na téma 100 let od zjevení Panny Marie ve Fatimě. Uvedl zajímavé společenské souvislosti této události.

6/ Adventní duchovní obnovu vedl strahovský premonstrát P. Zachariáš Kristek 16. 12. 2017.

7/ Tradiční mikulášská besídka byla opět velmi živá a zásluhou dobře splněné role sv. Mikuláše radostná.

8/ Košířské společenství „Cibulačka“ uspořádalo v kostele sv. Jana Nepomuckého další předvánoční koncert. Účast posluchačů byla opět velmi hojná.

9/ V lednu jsme poděkovali za dar 60 let života duchovního správce farnosti při mši sv. a na příjemném večerním setkání ve farním sále sv. Jana s účastí košířských primiciantů P. Ing. Jana Dlouhého a P. Bonaventury Ondřeje Čapka OFM.

10/ V únoru 2018 se udílela společně při mši svaté svátost pomazání nemocných.

11/ Postní duchovní obnovu vedl 10. 3. 2018 P. Lohel.

12/ 25. května 2018 se farnost znovu letos zapojila do společné akce „Noc kostelů“. Byly zpřístupněny všechny tři košířské kostely a byl zajištěn program.

13/ Na poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého přijal pozvání žižkovský pan farář Vít Uher.

14/ 26. 5. 2018 se uskutečnila autobusová poutní výprava na Karlovarsko, kde jsme navštívili Chlum, Andělskou horu a Loretu u Starého Hrozňatova.

Pravidelná výprava na posvátná místa Prahy se letos uskutečnila do areálu Břevnovského kláštera.

15/ 22. 5. ukončil věrnou službu pan varhaník Jan Plíšek a 3. 6. sakristiánka paní Anna Křížovská.

16/ Na slavnost Těla a Krve Páně bylo 3. 6. první svaté přijímání pěti dětí

17/ Děkovná mše svatá za uplynulý školní rok a farní táborák byly 21. 6. 2018.

18/ Zvláštní poděkování patří tvůrcům Košířského farního listu, který poskytuje spolehlivý informační servis o dění ve farnosti. Svazky předchozích ročníků tohoto měsíčníku jsou k dispozici ve farním archívu.

19/ Panu arch. Karlovi Císařovi patří velký dík farnosti za leporelo o dějinách a architektuře kostela sv. Jana Nepomuckého.

20/ S určitou pravidelností byly dvakrát během měsíce slaveny latinské chorální mše sv. Pokud bude zájem v řadách farníků, budeme v této liturgii pokračovat.

V Praze- Košířích dne 14. října 2018

Zapsal P. Lohelius Klindera Th.D. O.Praem.

SLAVNOST JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE

Na poslední neděli liturgického roku slavíme **slavnost Ježíše Krista Krále**. Letos připadá na 25. listopadu, po něm za týden následuje advent. Jedná se o slavnost tohoto druhu poměrně novou. Vyhlásil ji 11. 12. 1925 ve své encyklice Quas primas papež Pius XI. Poprvé se slavila na poslední říjnovou neděli r. 1926. A tak to bylo až do úpravy liturgického kalendáře, od kdy se slaví vždy v poslední neděli církevního roku

Už starozákonní výroky o zachránci - Mesiášovi mají v sobě pojem posvěceného krále, jehož království bude královstvím spravedlnosti, lásky a pokoje. Obdobně se vyjadřuje anděl Gabriel při zvěstování Panně Marii (Luk 1,32-33) : "Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království bude bez konce". Veřejný život Ježíše Krista je naplněn hlásáním evangelia o království Božím a vrcholí výrokem o posledním soudu (Mat 25,31-32) : "Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj

slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy ". Ráz jeho panování je však zcela jiný než světská moc, sláva a nádhera . Čteme v evangeliu sv. Jana (J 18,36- 38) : "Mé království není z tohoto světa... Ano, já jsem král... ". Bůh je stále skrytý za oponou světa, mlčí až do hodiny soudu. Dva svědci Ježíšova umírání na kříži - lotr po pravici a setník, pochopili, v čem opravdu spočívá vládní důstojnost Spasitelova. Prohlédli skrze tmou Kristovu potu, krve a mdloby k jeho skryté důstojnosti a královské moci (L 23,42) : "Pane, vzpomeň na mě, až přijdeš do svého království " (Mar 15,39) : "Skutečně, tento člověk byl Boží Syn".. Konečně i Pilát, na jehož duši učinil zubožený, zmučený Ježíš s trnovou korunou na hlavě hluboký dojem, nechal napsat na jeho kříž tabulku: Židovský král...

Kristus se ani za svého pozemského působení nespojoval s mocnými tohoto světa, ale věnoval se nejvíce nemocným, dětem, ztroskotaným existencím, opovrhovaným celníkům a nevěstkám. Nemá zájem na světských úspěších, to ukázal v pokušení na poušti při nabízeném království. Nezjeví svou nádheru ani Pilátovi, ani Herodovi, ani veleradě, ani lidským zástupům při zázračném rozmnožení chleba na poušti, kdy unikl na horu, když jej chtěli provolat králem, či na chrámovém nádvoří. Nepřijme laciné triumfy nad nepřáteli, ani oslnivé úspěchy ve světě a nesmírnou popularitu. Jaké to poučení pro nás, kteří úzkostlivě a přehnaně usilujeme o vnější úspěchy církevních institucí či osobní prospěch. Kristu králi šlo vždy především O SRDCE, nikoliv jen o instituce a úspěšné statistiky. Jeho království není z tohoto světa, ale CHCE BÝT KRÁLEM LIDSKÝCH SRDCÍ. PÁN JE CÍLEM LIDSKÝCH DĚJIN, bodem,

k němuž směřují všechny snahy dějin a kultur, střediskem lidstva, radostí všech srdcí a náplní jejich tužeb. Oživení a sjednocení Jeho Duchem kráčíme vstříc naplnění lidských dějin, jež je v souladu s plánem Jeho lásky.

Tato slavnost bude přípravou k hodině soudu a církevní oslavou. Vyznáváme svou velikonoční víru. Viz Krédo... "jeho království bude bez konce... ". Ježíš Kristus je od svého zmrtvýchvstání králem, soudcem světa a sedí po pravici Boží. Od jeho příchodu na svět v lidské podobě už pozorujeme záblesky jeho královského titulu. V Betlémě se jemu, dítěti, klaněli mudrci z Východu. Neměl korunu, žezlo, přesto ho poslouchaly vlny a bouře, neměl vlastnictví, přesto nasýtil 5 000 lidí na poušti, neměl vojáky, přesto za něj bojují statisíce misionářů, řeholníků, kněží i laiků. Neměl trůn, přesto je mu dána všechna moc na zemi i na nebi. Neměl podoby a krásy, přesto "jsme viděli jeho slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milostí a pravdy".. Boží království vycestovalo z nebe do exilu světa, a jeho Král stojí nyní před Pilátem. Odpověď na opakovanou Pilátovu otázku zní : KRISTUS JE KRÁL PŘES KŘÍŽ A SMRT, protože je Bůh, Vykupitel světa.

Pane Ježíši, jsi náš Král. Jsme tvoji a tvoji chceme být až do posledního dechu. Buď vždy s námi a neopouštěj nás!

M. Val. fatym.cz

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

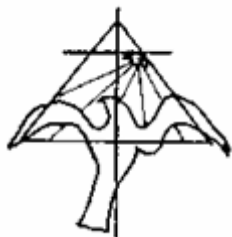
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

PROSINEC

VTĚLENÍ PÁNĚ

Je tu prosinec. Krásný název měsíce. Obsahuje prosbu, vybízí a volá nás, abychom prosili. Jeden básník zpívá: „Prosím tě, prosinče!“ My jistě neprosíme měsíc, ale toho, který stanovil řád a určil plynutí času s jeho periodami. On vládne dějinám.

V prosinci slavíme Advent a potom Narození Spasitele. Nejdříve bylo vtělení a potom narození Božího Syna. V prosinci každým rokem prosíme, abychom hlouběji chápali tato Boží tajemství. V prosinci také prosíme, abychom z nich lépe žili, aby pronikly do všech projevů našeho bytí. Kristus nechtěl přijít na svět jenom v Betlémě, ale v každém lidském srdci. Chce být naší Pravdou, Cestou a Životem.

A tak uvažujme nejprve se sv. Tomášem Akvinským o vhodnosti Kristova vtělení.

Odpovídá k tomuto tématu na šest otázek:

1. Jestli bylo vhodné, aby se Bůh vtělil,
2. Jestli to bylo nutné k obrození lidského pokolení,
3. Jestli by se Bůh vtělil, kdyby nebyl hřích,
4. Jestli se spíše vtělil k odstranění dědičného hříchu než osobního,
5. Jestli by bývalo vhodné, aby se Bůh vtělil již na začátku světa,
6. Jestli se vtělení mělo odložit až na konec světa.

V úvaze o vhodnosti vtělení je možno vycházet z textu sv. apoštola Pavla Římanům 1, kde je uvedeno, že neviditelné věci Boží je možné poznat prostřednictvím věcí viditelných. Sv. Jan Damašský na začátku 3. knihy O Pravé víře píše, že tajemstvím vtělení se ukazuje zároveň dobrota Boží a moudrost a spravedlnost a moc Boží neboli síla. Dobrota totiž, protože nepohrdl slabostí svého stvoření, spravedlnost pak, protože nedal zvítězit tyranu a rovněž nevytrhuje člověka násilím ze smrti, moudrost, protože našel nejdůstojnější řešení věci nejobtížnější; moc však, čili síla nekonečná, protože není nic většího než když se Bůh stane člověkem.

K vhodnosti vtělení pak sv. Tomáš Akvinský argumentuje vztahem věci k tomu, co jí přísluší podle povahy její vlastní přirozenosti: jako je pro člověka vhodné, aby usuzoval, protože mu to přísluší jako rozumnému tvorů podle jeho přirozenosti. Vlastní povaha Boží je dobrota, proto všechno, co patří pojmu dobra, je Boha hodné. K pojmu dobra patří, aby se sdělovalo, proto patří k pojmu nejvyššího dobra, aby se sdělovalo tvorů nejvyšším způsobem. Což se nejspíše uskuteční tím, když se tak spojí se stvořenou přirozeností, aby povstala jedna osoba ze tří: ze Slova, duše a těla. Proto bylo vhodné, aby se Bůh vtělil.

Jak je to s nutností obnovit lidské pokolení. Bylo k tomu třeba vtělení Božího Slova?

V odpovědi se vychází z předpokladu, že něco je nutné k cíli dvojím způsobem. Jedním, bez čeho něco nemůže být, jako je pokrm nutný k udržení lidského života; jiným způsobem, čím se cíle lépe a snadněji dosáhne, jako je dopravní prostředek nutný k cestě. Prvním způsobem nebylo nutné k obnovení lidského pokolení, aby se Bůh vtělil. Sv. Augustin O Troj. XIII: praví, že nebyl lepší prostředek k vyléčení naší bídy, když konkretizuje pomoc poskytnutou člověku k jeho růstu. Vtělení Krista tak posloužilo k upevnění víry, naděje a lásky, k následování dokonalého vzoru života, dále k účasti na Božství, která je skutečnou lidskou blažeností a cílem celého života.

Vtělení Krista bylo také užitečné k odstranění zla tím, že je člověk poučen, jak nedávat přednost ďáblu, dále k poučení o důstojnosti lidské přirozenosti, abychom ji neposkvrnili hříchem, také k odstranění lidské opovázlivosti, aby člověk nepodléhal klamu, že se zachrání sám bez Boží milosti, dále k překonání lidské pýchy pohledem na pokoru Boží a k vysvobození člověka z otroctví hříchu.

Vtělil by se Bůh, kdyby člověk nezhřešil? Na tuto otázku přicházejí v úvahu dvě různé odpovědi. Někteří praví, že i kdyby člověk nezhřešil, že by se přece Syn Boží vtělil. Jiní zase tvrdí opak. Zdá se, že musíme přisvědčit mínění těchto. Co totiž pochází jenom ze svobodné Boží vůle mimo jakoukoliv povinnost ke tvorům, to nemůžeme jinak znát, než jak je to podáváno v Písmu svatém, v němž se zjevuje vůle Boží. Protože se však všude v Písmu uvádí za důvod vtělení hřích prvního člověka, proto je vhodnější říci, že dílo Vtělení bylo určeno od Boha k vyléčení hříchu, takže kdyby nebyl hřích, nebylo by vtělení. Třebaže tím není omezena moc Boží: byl by se býval mohl vtělit Bůh, i kdyby nebyl člověk zhřešil.

Zajímave je řešení otázky, zda Bůh se spíše vtělil k vyléčení osobních hříchů než k vyléčení hříchu dědičného.

„Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Jan 1

Kristus nepřišel pouze pro odstranění hříchu, který se původem přenášel na potomky, ale též ke zničení všech hříchů, které se později přidaly. Ne že by byly všechny zničeny, což je kvůli vině lidí, kteří nejsou spojeni s Kristem, podle sv. Jana: „Přišlo světlo na svět, lidé však milovali více tmu než světlo“, ale protože on poskytl to, co bylo postačující k jeho odstranění. Proto se uvádí v Řím 5: „Ne tak je to s darem jako s vinou. Soud totiž z jednoho provinění k odsouzení, dar však je z mnohých provinění k ospravedlnění.“

Tím spíše však přišel Kristus k odstranění hříchu, čím je hřích větší. Něco však se nazývá větší dvojím způsobem. Jedním způsobem totiž silou, jako je ta bělost větší, která je silnější, Tak je větší hřích osobní než hřích dědičný, protože má více z úkonu svobodného. Jiným způsobem je něco větší rozsahem, jako je ta bělost větší, která je ve větším rozsahu. A tak je dědičný hřích, kterým je nakaženo celé lidské pokolení, větší než osobní hřích, který je vlastním hříchem jednotlivé osoby. A vzhledem k tomu Kristus spíše přišel k odstranění dědičného hříchu, když dobro lidí je božstvější než dobro jednotlivce.

Proč se Kristus nevtělil na začátku lidského pokolení? Protože vtělení je určeno především k obnově lidské přirozenosti odstraněním hříchu. Nebylo tedy vhodné, aby se Bůh vtělil od začátku lidského pokolení, před hříchem: Lék se totiž dává pouze již nemocným. Proto říká sám Pán u Matouše 9: „Nepotřebují lékaře zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolati spravedlivé, ale hříšníky.“ Nebylo také vhodné, aby se Bůh vtělil hned po prvotním hříchu jednak pro povahu lidského hříchu, který pocházel z pýchy: Proto tak měl být člověk vykoupěn, aby pokořen poznal, že potřebuje osvoboditele, dále pro řád postupu v dobrém, kdy se postupuje od nedokonalého k dokonalému. Proto praví apoštol Pavel 1Kor 15: „Není nejprve to, co je duchovní, ale co je živočišné, pak teprve to, co je duchovní. První člověk byl ze země, druhý je z nebe.“ Další důvod je v důstojnosti samého vtěleného Slova. Protože Glossa ke Gal 4: „Když přišla plnost času“ praví: „Čím větší přicházel soudce, tím mu musela předcházet delší řada hlasatelů.“ A nakonec také proto, aby neochladl žár víry dlouhým trváním. Protože ke konci ochladne láska mnohých, jak u Lk 18 čteme: „Myslíš, že Syn člověka najde víru na zemi, až přijde?“

Poslední otázka: „Nemělo být dílo vykoupění odsunuto až na konec světa?“

U proroka Habakuka však čteme: „Dáš poznání uprostřed času.“ Proto nemělo být oddáleno tajemství vtělení, kterým se dal Kristus poznat, až na konec světa.

K tomu sv. TA poznamenává, že dílem vtělení byla lidská přirozenost přivedena k nejvyšší dokonalosti, a proto se neslušelo, aby se vtělení stalo od začátku světa. Vtělené slovo je však účinnou příčinou lidské dokonalosti, podle Jan 1: „Z jeho plnosti jsme všichni přijali.“ Proto nemělo být dílo vtělení odloženo až ke konci světa. Dokonalost slávy, k níž má nakonec být přivedena lidská přirozenost

vtěleným Slovem, bude až na konci světa.

Když biskup Trochta odcházel z jednoho předvánočního večírku s bohoslovci, poznamenal: „Nezapomeňte, že Bůh se stal člověkem.“

P.L.

Liturgický kalendář prosinec 2018

2. NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
3. pondělí	Památka sv. Františka Xaverského, kněz
4. úterý	Sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve
6. čtvrtek	Sv. Mikuláše, biskupa
7. pátek	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. sobota	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU – doporučený svátek
9. NEDĚLE	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
11. pondělí	Sv. Damasa I., papeže
12. úterý	Panny Marie Guadalupské
13. čtvrtek	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. pátek	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
16. NEDĚLE	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
17. - 22.	Předvánoční týden
23. NEDĚLE	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
24. pondělí	poslední den adventu
25. úterý	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
26. středa	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. čtvrtek	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. pátek	Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků
29. sobota	Pátý den v oktávu Narození Páně
30. neděle	Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31. pondělí	Sedmý den v oktávu Narození Páně
1.1.2019 úterý	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE -zasvěcený svátek

Oznámení

Biblická katecheze

Další biblická katecheze bude v sobotu 1. prosince po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nepomuckého.

Advent na Cibulkách

Advent na Cibulkách - tradiční program pro rodiny je letos na 1. neděli adventní 2. prosince od 15.00 do 17.00 hod. s ohněm, zpíváním koled s dětmi, prodejem adventních věnců, cibulačkou, cukrovím a svařákem. Ve výtvarné dílně bude výroba skořápkových světýlek. V 15.30 hod. začne hudební program v kostele. Na závěr bude andělský průvod k lesnímu jezírku Pod Dianou a pouštění skořápkových světýlek. Andělské kostýmy, lucerničky či lampiony a vlastní hudební nástroje jsou vítány.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v neděli 9. prosince od 16.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. Prosíme dospělé i rodiče, aby v sákristii zapsali počet účastníků na připravené archy.

Adventní duchovní obnova

Adventní duchovní obnova pod vedením P. Řehoře Žáčka, O. Praem. se uskuteční v sobotu 15. prosince od 15. 00 hod. Program začíná promluvou v 15. 00 v zimní kapli, potom následuje příležitost ke svátosti smíření a k adoraci. Na závěr bude mše sv. v 17.00 hod. s druhou promluvou.

Tradiční předvánoční večírek

Tradiční předvánoční večírek bývalých mládežníků košířské farnosti bude v sobotu 22. prosince po večerních bohoslužbách.

Osobnost a odkaz kardínála Josefa Berana v historických souvislostech

*Uveme na besedu o kardínálu Josefu Beranovi,
která se koná dne 9. 12. 2018 od 10 hodin v Druževském sále
hostela svatého Ignáce v Praze – Karlovo náměstí.
Hosté: Docent Jaroslav Šebek – historik
Dr. Stanislava Vodičková – historička*

Apoštolát modlitby Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na prosinec

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první prosincovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Ve službě předávání víry

– aby všichni, kdo slouží při předávání víry aktivně, v dialogu se světem kultury nacházeli jazyk vhodný pro naši dobu.

Národní úmysl

- aby křesťané pěstovali ve svém srdci hlubokou touhu po živém Bohu (srv. Žl 63/62/).

Svatá Barbora, mučednice – připomínka 4.prosince

O existenci této světičky je těžko pochybovat, její úcta byla rozšířená už ve starověku na Východě a pravděpodobně se uchytila na Západě při byzantské okupaci Itálie. Latinské životopisy vznikly na základě starých řeckých. Ale už tyto řecké rukopisy se rozcházejí v základních historických údajích, jako je např. místo původu světičky (nejvíce se uvádí Nikomédie v dnešním Turecku nedaleko Istanbulu) a období, v němž žila. Některé uvádějí období císaře Maximina Thráka (235-238), jiní Maximiána (286-305), další zas Maximina Daza (307-313). Některé latinské životopisy situaci ještě zkomplikovaly tím, že usilovaly učinit ze sv. Barbory italskou světicí, pocházející z Toskánska.

Křesťanské umění věnovalo sv. Barboře velkou pozornost. Zachovaly se především malby, které představují tuto světicí jako hezkou dívku a znázorňují rozličné legendární scény z jejího života.

Děj zachovaných životopisů je poutavý a uměl zaujmout čtenáře. Podle nich byla Barbora hezká dívka, dcera pohanského obchodníka Dioskura. Otec byl na dceru žárlivý a nechtěl, aby se stala křesťankou nebo obětí nějakého bezcharakterního mladíka. Proto pro ni dal postavit věž, v které měla být zavřená. Barbora se však už mezitím seznámila s křesťanstvím, a proto zařídila, aby místo dvou plánovaných oken ve věži byla tři, která by jí připomínala tajemství Nejsvětější Trojice. A když neměla naději, že bude před uvězněním ve věži pokřtěná, pokřtila se sama trojnásobným ponořením do jezírka s vodou se slovy: *"Barbora se křtí ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého"*.

Když se otec dozvěděl, že dcera je křesťanka, chtěl ji zabít. Ale ona mu zázračně unikla přes zdi věže. Venku ji však chytil a přivedl k soudci. Ten ji nejdříve přesvědčoval, aby se zřekla křesťanské víry, a když odmítla, dal ji různými způsoby mučit. Barvitě popisy mučení mluví i o zázračném uzdravení. Nakonec ji soudce rozkázal stít. To udělal údajně sám otec. Za trest na něj padl oheň z nebe a spalil ho.

Nábožní věřící uctívali sv. Barboru jako ochránkyni před náhlou a nepředvídanou smrtí (patří mezi 14 svatých pomocníků). Je patronkou horníků, dělostřelců, zvonářů a mnoha dalších profesí.

U nás je mnoho kostelů zasvěcených sv. Barboře, my zde připomeneme jen velkolepý chrám sv. Barbory v Kutné Hoře.

Se svátkem sv. Barbory je spojena řada adventních zvyků.

Vzhledem k nedostatku spolehlivých životopisných pramenů, byla úcta sv. Barbory po 2. vatikánském koncilu omezena. Není hlavní patronkou diecéze (ale může být další z diecézních patronů, jako např. v arcidiecézi Katowice v Polsku) a není uvedena v litaních ke Všem svatým.

Podle R. Ondruše: *Blízki Bohu i lud'om a pramenů z Internetu.*

MP

ZÁPIS ZE SCHŮZE PASTORAČNÍ RADY – VSPKK ZE DNE 16. 11. 2018

Přítomní: V. Bobysud, V. Funda, E. Horáková a P. Lohelius

1) Kontrolní den za účasti pracovníků Magistrátu hl. m. Prahy, varhanářů, organologa Svobody a P. Lohelia dne 12. 11. 2018 **zhodnotil provedené práce na generální opravě varhan v kostele Nejsvětější Trojice.** První celoroční etapa byla úspěšně dokončena a finanční úhrada bude v nejbližší době zajištěna. Velké ocenění patří panu organologovi Svobodovi, který se značným nasazením přispěl ke kvalitnímu průběhu zajištění potřebné dokumentace a koordinací celkového postupu. Oprava varhan bude pokračovat během příštího roku další etapou. K tomu se bude žádat o další dotace.

2/ Oprava střechy u kostela Nejsvětější Trojice a přilehlého domečku s kultivací přilehlých křovin bude dokončena příští týden po neděli 18. listopadu. Vyžádá si úhradu v hodnotě 30 000,- Kč.

3/ Oprava vodovodní přípojky u kostela sv. Jana Nepomuckého byla uhrazena částkou 50 000,- Kč.

4/ Úklid kostela sv. Jana Nepomuckého a okolí byl uskutečněn obětavým nasazením několika dobrovolníků. Vřelé díky a Pán Bůh zaplatí!

5/ Úprava zahradního porostu a zpevnění kovových křídel obou vstupních bran do areálu kostela sv. Jana Nep. Provede se na jaře 2019 .

6/ Farní akce v prosinci 2018:

- 2. 12. : Advent Cibulačky
- 9. 12. : Mikulášská besídka
- 15. 12. : Duchovní obnova
- 22. 12. : Setkání bývalých mládežníků.

Zapsal: P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Výroční ekonomická zpráva SPKK za rok 2018

Kostel Nejsvětější Trojice

Provedené opravy a úpravy:

- Oprava parapetů a bezpečnostní ocelové výplně oken...20.000 Kč
- Oprava varhan cca 500.000 Kč - proinvestováno
- Digitální číselník – sponzorský dar

Bude provedeno :

- Oprava střešní krytiny – cca 30.000 Kč

Potřeba :

- Pokračování opravy varhan – chybí cca 1,1 mil. Kč.
- Budeme žádat o granty magistrát hl. města Prahy a min. kultury.

Kostel sv. Jana Nepomuckého

- Oprava vstupu bočních dveří..... 40.000 Kč
- Havárie vody..... 50.000 Kč
- Oprava po vykradení kostela.....cca 40.000 Kč
- Zabezpečovací zařízení.....cca 130.000 Kč
- Digitální číselník.....sponzorský dar
- Údržba zahrady.....sponzorský grant.....20.000 Kč

Potřeba :

- Oprava varhan.....cca 300.000 Kč
- Dokončení opravy západní stěny.....cca 400.000 Kč
- Oprava celé fasády.....cca 1,1 milionů Kč.

Podařilo se získat poslední pozemek a to pod kostelem. Díky vstřícnému postoji zastupitelstva Prahy 5.

*Na valné hromadě u příležitosti 90. výročí založení SPKK zprávu prezentoval
a zapsal předseda Spolku*

Ing. Vít Bobysud

Doplňěk vzpomínek na 90. Výročí vzniku SPKK

Vzpomínáme 90. výročí založení Kostelního spolku katolíků v Košířích. Stalo se tak 18. října 1928. Cílem stavebního spolku byla výstavba nového kostela v Košířích. Realizace vůbec nebyla jednoduchá. Bylo třeba shromáždit finanční prostředky, získat pozemek, provést stavbu. „Nejvýznamnější skutečnost, která musí být trvale zapsána do dějin výstavby kostela, je, že veškeré náklady s postavením budovy byly uhrazeny dobrovolnými dary“.

Úsilí spolku provázely obtíže. Nejprve se zvažoval odkup dřevěného kostelíka z Podkarpatské Rusi, pak výstavba kostela byla spojována se záměrem výstavby charitativního domu, nakonec se jako nejvhodnější jevílo zakoupit pozemek na jižní straně Košířského náměstí, kde stály prozatímní školní pavilóny. Pozemek patřil městu Praze. Žádost o koupi byla nejprve zamítnuta. Tato skutečnost vedla ke změně architektonického návrhu. Nový návrh kostela vypracoval architekt Ing. Jaroslav Čermák. „Rozhodnutím ústředního zastupitelstva hlavního města Prahy ze dne 16. ledna 1939 bylo nakonec prodáno Kostelnímu spolku v Košířích ideální místo pod lidnatou kolonií Cibulkou, Václavkou, blízko kolonie na Šumavě a Budánek, přístupné od Motola, ve středu Košíř při hlavní třídě velkoměsta“.

Kostel byl vybudován za cenu velké obětavosti a za dramatických okolností v průběhu II. světové války. Dne 17. května roku 1942, kdy byla chrámová loď za velké účasti posvěcena, byl chrám předán do užívání věřícím. Zasvěcen byl svatému Janu Nepomuckému (prvotním záměrem bylo, aby patronem kostela byla blahoslavená Anežka Česká).

Kvůli nepříznivým politickým poměrům za války i po ní nebyl pozemek pod kostelem připsán farnosti, přestože Kostelní spolek, právní předchůdce farnosti, pozemek řádně zakoupil. Na jednání zastupitelstva městské části Praha 5 dne 19. června 2018 zastupitelstvo rozhodlo o bezúplatném převodu pozemku farnosti. Že jsem, jako zastupitel městské části, mohl podpořit toto spravedlivé řešení, mě těší také proto, že prvním předsedou zmíněného spolku byl můj děda Josef Šolle.

Mgr. Vít Šolle, zastupitel MČ Praha 5

Čerpáno ze zprávy o výstavbě kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích, kterou sepsal Josef Krušina.

Pout' na Svatou Horu

V minulém čísle farního listu jsme psali o složité situaci rodiny Plíšků, kterou velmi zhoršil Václavův zdravotní stav.

Z Košířského spolča vzešel návrh poutě na Svatou Horu s úmyslem modlitby za rodinu Plíškoví a v kostele Nanebevzetí Panny Marie jsme při této příležitosti nechali sloužit mši sv. za Václava.

Zároveň jsme mu chtěli tímto způsobem vyjádřit díky za vznik Košířského spolča a léta, kdy nás vedl.

Je to již dlouho, tak mnozí ze spolča žijí v jiných farnostech. Jednotlivci se rozrostli o manžele a děti. Už se tak často nevidáme. A mnozí se vlastně ani ještě neznali a na pouti se viděli poprvé.

Ale právě i proto setkání bylo krásné.

10. listopadu nás několik vyrazilo dopoledne vláčkem ze Smíchovského nádraží do Bratkovic, kde se připojila další skupina – to už nás bylo 13 a pak jsme pokračovali 8 km pěšky do Příbrami. Po cestě jsme si povídali, děti skotačili. Zastavili jsme se na náměstí v Trhových Dušníkách, kde byl i dětský kolotoč, u kaple sv. Jana Nepomuckého (il. fofo) a zavzpomínali na „naši“ farnost, co jsme prožili a s kým. Pomodlili jsme se tam desátek a pokračovali dál. Během cesty bylo chladno, ale hlavně, že nepršelo.

V Příbrami jsme se zahřáli a setkali se s dalšími dvěma rodinami v restauraci. V našem počtu měli veselo. Hlavně, že jsme se tam jen tak tak vešli.

Sešlo se nás i s dětmi celkem 23. Čtyři kompletní rodiny (2x Křížovští, Horákoví a Fridrichovi), každá s třemi dětmi, Vojta Plíšek, Igor a já.

Nahoru ke kostelu jsme chtěli vyšlapat po dlouhých krytých schodech, ale zjistili jsme, že jsou zavřeny už od 15:30, i když mše začínala v 17h. Byla to škoda, že město je takto špatně domluveno s farností. Na druhou stranu to bylo lepší pro Fridrichovi a Křížovský s menšími dětmi, kteří vyjeli skoro až ke klášteru.

Areál barokního poutního místa jsme si prohlíželi už za listopadového soumraku. Zrovna rozsvěcovali reflektory.

Uvnitř kostela je stříbrný tepaný hlavní oltář postupně budovaný od roku 1684 (J. Kogler) do 1775 s lidovou gotickou soškou Panny Marie Svatohorské. Socha byla 22. června 1732 korunována pražským pomocným biskupem Janem Rudolfem Šporkem. Na konci mše ji kněz vystavil.

Pak jsme se sešli na schodech, pokusili se vyfotit a níže u morového sloupu jsme dali ještě jeden desátek růžence. Loučili jsme se za úplné tmy a s úsměvem i únavou odjížděli domů.

Sepsal Václav D.

ADVENT

Adventní doba je prvním obdobím církevního (liturgického) roku. Název pochází z latiny a znamená příchod, v křesťanském pojetí PŘÍCHOD VYKUPITELE JEŽÍŠE KRISTA. Délka adventního období je vymezena čtyřmi adventními nedělami, přičemž čtvrtá předchází Slavnosti Narození Páně. První adventní neděle letos připadá na 2. prosince. Je to doba radostného očekávání příchodu Spasitele, duchovní přípravy na vánoční svátky, doba zklidnění, rozjímání, dobročinnosti.

A jaká je historie adventu? První začátky slavení se objevují v jižní Galii a na Iberském poloostrově koncem 4. stol. Stopy adventní liturgie lze nalézt také v polovině 5. stol. v Ravenně a za sto let pak i v Římě. Za biskupa Perpetua r. 581 po Kr. začínala adventní doba na svátek sv. Martina 11. listopadu a sněm Turonský r. 567 stanovil první adventní neděli na začátek prosince. Teprve od 12. stol. se advent stává počátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal vánoce. Západní církev slavila různý počet adventních nedělí, 4 – 6. Papež Řehoř Veliký stanovil 4 neděle a přestože francký král Pipin III. a jeho syn Karel Veliký nařídili v celé říši dodržovat papežovo ustanovení, počet 4 nedělí se prosazoval jen velmi zvolna. Ustálil se teprve v 10. – 11. století a rozšířil se pak po celé církvi. Znamená vlastně památku na 4 000 let, v nichž lidstvo toužebně očekávalo zaslíbeného Mesiáše. Ambroziánský ritus Milánské arcidiecéze však slaví 6 adventních nedělí dosud.

Příprava na slavení Narození Páně i vlivem skotských misionářů v Galii získala postní ráz, a byla chápána jako kající příprava na druhý příchod Kristův na konci času. Z adventní mše bylo vypuštěno Gloria a užívala se postní fialová barva mešních rouch. Něco z těchto obyčejů proniklo i do římské církve ve 12. stol. Postní ráz znali naši předci ještě dávno před koncilem (II. vatikánským), kdy církev v době adventní zakázala hlučné zábavy, tance a ustanovila tzv. suché dny, aby věřící vedla k usebranosti, pokání, touze po božském Spasiteli. Postní suché dny byly z kalendáře po koncilu vypuštěny, ale církev volí i nadále pro dobu adventní takové epištoly, evangelia a modlitby, které mocně zasahují lidského ducha a srdce, vedou věřící k pokání a radostnému očekávání příchodu Božského Spasitele. Křesťané si připomínají v tomto období dva příchody Ježíše Krista. Tomu druhému na konci času věnují první část adventu do 16. prosince, kdy jsou liturgie i biblické texty zaměřeny k Poslednímu soudu a k očekávání starozákonních proroků, kteří připravovali lidstvo na příchod Mesiáše. Druhá část adventní doby je pak věnována bezprostřední přípravě na narození Ježíše Krista – tzv. první příchod. Týká se to především třetí neděle, nazývané laetare, radostná a barva mešních rouch je růžová.

Ve všední adventní dny se slouží mše sv. zvaná RORATE, ke cti a chvále Panny Marie a na památku poselství, jež jí přinesl archanděl Gabriel, že se má stát Matkou Božího Syna. Proto se nazývá také mší „andělskou“. Rorate se nazývá od prvního slova ve vstupním zpěvu „Rorate coeli de super“, „Rosu dejte nebesa“. Slouží se ještě před úsvitem, abychom pamatovali na duševní temnotu ve světě před Kristovým příchodem, a v lidském srdci bez jeho přítomnosti, i proto, že Panna Maria je jitřenkou naší spásy. Obsah adventní doby výstižně vyjadřují i staré české adventní písně, zv. roráty. Jejich název pochází z nejznámější latinské adventní písně z 16. stol. z Francie. Připomínají očekávání spásy, vyvedení ze zajetí tmy a hříchu a uvedení do Boží blízkosti. Přinášejí ujištění o Boží věrnosti v příslibu spásy. Dávají nám zakusit společenství Církve, které je rozprostřeno přes celá století.

K adventnímu období se vztahuje i starobylý zvyk – ADVENTNÍ VĚNEC. Věvec je od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. Adventní věvec je vzdáním holdu TOMU, KDO JE OČEKÁVÁN, a KDO v závěru přichází jako vítěz, jako král a osvoboditel, JEŽÍŠ KRISTUS. Rozlévající se světlo z hořících svící vyjadřuje přicházejícího Krista, který rozptyluje temnotu, nejistotu a strach, neboť ON JE SVĚTLO SVĚTA (Jan 8,12). Každému, kdo věrně a s láskou vyhlíží příchod Páně, bude předán věvec spravedlnosti, vítězný věvec života (Zjev. 2,10).

Adventní doba není tedy jen dobou horečných nákupů a hmotných příprav na vánoční svátky. Má především svůj duchovní obsah. Vyzývá k setkávání se s Kristem v našem každodenním životě a připravuje nás na jeho slavný druhý příchod. Zj. 3,20: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu, a budu jíst u něho a on u mne“. Prožít plodně advent znamená nově se setkávat s Bohem, vycházet mu vstříc, obracet se k Němu, smířit se s ním i s lidmi kolem nás.. „Vždyť ti jdu vstříc od věčnosti k věčnosti. Ale hledám jen tebe, Já tvůj Bůh.“

MARANATHA, PŘIJĚ PANE JEŽÍŠI!

M.Val.

***Milostiplné prožití vánočních svátků a Boží pomoc
a ochranu v následujícím roce přeje
všem košířským farníkům
Redakce KFL.***

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep. pondělí 24.12. 16.00 hod.

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep. úterý 25.12. 00.00 hod.

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep. úterý 25.12. 9,00 hod.

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice úterý 25.12. 11.00 hod.

Svátek sv. Štěpána

kostel sv. Jana Nep. středa 26.12. 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice středa 11.00 hod.

Svátek sv. Jana evangelisty a apoštola

kostel sv. Jana Nep. čtvrtek 27.12. 17.30 hod.

Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků

kostel sv. Jana Nep. pátek 28.12. 17.30 hod.

Svátek sv. Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel Sv. Jana Nep. neděle 30.12. 9.00 hod.

Kostel Nejsv. Trojice neděle 11.00 hod.

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep. úterý 1.1.19 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice úterý 11.00 hod.

Slavnost Zjevení Páně – Tří králů

kostel sv. Jana Nep. neděle 6.1. 9.00 hod.

kostel Nejsvětější Trojice 11.00 hod.

Svátek Křtu Páně

kostel sv. Jana Nep. neděle 13.1. 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice neděle 11.00 hod.